

Giới thiệu Nguyệt Ân Phiên Phiên

Editors: Mèo, Ngra

Đúng là chưa thấy qua ai không có phong phạm thực nữ đến cỡ này như Phiên Phiên

Trắng thanh gió mát hoa đua sắc thắm, phong cảnh hữu tình, còn nàng thì ngồi...gặm dưa hấu, mặt ngơ ngáo, tướng ngồi không đoan chính, cũng chẳng biết hồn bay đi đâu

Aiii nói ra nếu không phải nàng luyện tiếu lão cha mới chẳng muốn gả chồng, thậm chí còn phải làm điệu bộ thô bỉ, dọa hãi các anh thư sinh tới định dạm hỏi

Làm mãi thành quen, nàng cũng tập thành bộ dáng thoải mái như vậy

Chỉ khổ nỗi cái bà mẹ kế nham hiểm ác độc lúc nào cũng vờ thiện lương này, ngày ngày lượn lờ trước mặt nàng, còn giả trang sủng ái nàng suy nghĩ cho nàng trước mặt cha già, làm nàng phải khổ sở bị ép hôn

Nhưng thầy kệ, cùng lắm thì đào hôn nàng đã tính kĩ rồi, muốn đuổi nàng đi ư? Có đi nàng cũng phải sống tiêu điều khoái hoạt mới được

Đang mơ màng nghĩ vậy nàng ngủ luôn trên thân cây, vô tình bị một đám hắc nhân phát hiện. "Tiểu tử" nàng bị ai bỏ cây chạy lấy người

Đi dạo trên phố, thấy gì cũng ham, món nào cũng ném, thế là bội thực đến mức đi không nổi, tay chân mất sức, phải chặn xe ngựa nhờ người đưa đến y quán

Thế mà khi đỡ nàng, nàng còn nôn khắp người họ rồi cứ thế bất tỉnh

...

Aiiii

Bi ai thay cho cái người sắp phải cưới nàng làm vợ a...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đêm, mưa nhẹ bay,

Gió, nhẹ lay cây trong vườn;

Trăng, yên tĩnh soi sáng;

Người,..... Ách, đang ăn dưa hấu a.

Mặc dù thời tiết đã sang thu, nhưng cái oi bức vẫn chưa tan hết, một thân hình nữ tử nhỏ xinh đang nằm ở chiếu thượng ăn dưa hấu... không chút nào thực nữ, đài các.

Aizzz, Ngô lão gia thứ một trăm lẻ một lần thờ dài, nhìn nữ nhi bảo bối kia không còn thuốc nào cứu chữa, nhìn bộ dạng ăn dưa hấu thô lỗ của nhi nữ, vô lực ngắm nhìn bầu trời trăng sáng, chỉ oán Vợ Cả của ông mất sớm, ông sủng ái nhi nữ hết mực, đến mức để cho nàng thành bộ dạng thế kia a.

“Cha” Một tiếng thanh thúy kêu to, Ngô lão gia vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ, bưng tỉnh. Chứng kiến nhi nữ cầm dưa nhảy dựng về phía chính mình chạy tới, nét mặt già nua dạt ra từ ái mỉm cười.

“Phiên Phiên, chạy chậm một chút con, cẩn thận không ngã.” Nhìn thấy nữ nhi đã đến trước mặt, không tự giác vươn tay đem hạt dưa hấu bên miệng ái nữ vớt đi.

“Cha, ăn dưa hấu đi, rất ngọt nga!” Nhìn qua miếng dưa hấu đã bị cắn qua vài miếng được Phiên Phiên giơ lên trước mắt, Ngô lão gia trong mắt toát ra sùng nịnh vô cùng.

“Cha không ăn, người cũng ăn ít một chút, để ý tiêu chảy.”

Ngô Phiên Phiên nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, không cho là cha nói đúng. “Sẽ không đâu! Người ta bụng khỏe mạnh thật sự mà!”. Nói xong còn không...chút nào lịch sự vô vớ chính mình cái bụng, Ngô lão gia tựa hồ đều có thể nghe thấy cái bụng kia... phát ra tiếng ọc ọc ọc....

“Phiên Phiên”. Một tiếng phụ nữ vang lên phá vỡ bầu không khí hoà thuận, vui vẻ, thân tình.

Tôn Mỹ nương, là một quả phụ rất có phong vận, mười năm trước được gả vào nhà Ngô lão gia, lúc sau lại hạ sinh một nam, một nữ, được Ngô lão gia sủng ái. Nhưng mà, Tôn Mỹ nương cũng không giống như những bà mẹ kế khác, đối Ngô Phiên Phiên, con của vợ trước, ở bên ngoài xem ra chính là tốt, hay không phân đối. Tôn Mỹ nương đối Ngô Phiên Phiên dung túng cần gì được lấy, thậm chí có chút quá mức nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thủy chung đối với Ngô Phiên Phiên bằng nét mặt hiền dịu, làm cho người ta không khỏi cảm thấy được Ngô đại tiểu thư rất được Tôn Mỹ nương sủng ái.

“Phiên Phiên, vẫn còn ăn dưa hấu ah, để ý thân mình nha!” Tôn Mỹ nương một bên lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Phiên Phiên hết sức lấy lòng, một bên kéo nàng ngồi trở lại đến chiếu thượng, cầm quạt thay nàng quạt mát. Ngô lão gia thực vừa lòng, tin tưởng Tôn Mỹ nương đối Phiên Phiên sủng ái, nghĩ thầm, vài năm nay, nếu không phải có Mỹ nương ở bên cạnh hỗ trợ giúp đỡ hân chiếu có Phiên Phiên, sắp xếp việc nhà, hiệu cảm đồ của hắn làm sao có thể an tâm phát triển.

Nhìn thấy phụ thân trong mắt đối Tôn Mỹ nương không muốn xa rời, Ngô nhẹ nhàng ở trong lòng thở dài, thôi, chỉ cần nàng thiết tình đối đãi ta cha, mặt khác mọi chuyện cần thiết ta cũng không cùng nàng so đo. Mới vừa nghĩ như vậy, chỉ nghe Tôn Mỹ nương lại cất giọng, ngữ mang ai oán nói:“Phiên Phiên a, đều là vì nương không tốt, người đã lớn như vậy còn luyến tiếc đem người đi ra ngoài, giữ người ở nhà mấy năm nay, hão đã làm mất tuổi thanh xuân của người, nói đến đều là chúng ta, làm trường bối rất ích kỷ. Ích kỷ không có nghĩ đến cảm nhận của người.” Tin rằng nếu là người bên ngoài nghe thế một phen nói, chắc chắn nghĩ đến đây là ái nữ sốt ruột được lấy chồng, nhưng chính là Ngô Phiên Phiên biết, đây đều là Tôn Mỹ nương nghĩ kế hãm hại nàng, mỗi khi nàng giả bộ một bộ mặt hiền lành, lương mẫu trạng, Phiên Phiên chỉ biết nàng nhất định lại có kế sách để đem nàng đuổi ra khỏi nhà.

Quả nhiên, thấy Ngô lão gia nghe được, vẻ mặt cảm động, Tôn Mỹ nương lại không có ý bỏ thêm vài lời nũng nịu:“Lão gia, mấy ngày hôm trước, Vương viên ngoại công tử lại nhờ người tới cửa mà đưa lễ vật, người xem.”

Không chờ nàng nói xong, Ngô lão gia ánh mắt sáng ngời nói:“Vương viên ngoại công tử? Người nói thật sự?”

“Kia còn có giả?” Tôn Mỹ nương liếc hắn một chút nói,“Vương công tử, người ta chính là chính nhi bát kinh tứ tài, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cũng không giống như Huyện lệnh công tử nhìn đến Phiên Phiên của chúng ta liền lộ ra vẻ mặt háo sắc.” Dừng một chút lại nói:“Huống hồ, Vương viên ngoại của cải lại giàu có, Phiên Phiên nếu gả đi chính là mười phần được sống sung sướng!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Ngô lão gia nghe xong liền tiếp địa gật đầu,“Ta cũng nghe nói Vương công tử, tuần tú, là người có văn hoá, nhã nhặn, bụng đầy kinh thư, có thể nói tuần tú lịch sự nha, nếu Phiên Phiên có thể gả cho hắn.” Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Ngô lão gia vội vàng bắt lấy tay Phiên Phiên nói:“Nữ nhi ngoan, lúc này người nên nghe lời nha, đừng làm ra những hành động dọa Vương công tử chạy mất nha!”

Phiên Phiên cau cái mũi nhỏ đáng yêu lại, nhớ tới năm kia, Trầm công tử cùng Trương công tử đến cầu hôn, Phiên Phiên cố ý ở trước mặt bọn hắn giả là người đàn bà chanh chua chửi đông trạng, nhục mạ người dưới, cũng làm trò trước mặt mọi người lấy ráy tai, lấy lỗ mũi,..., bọn họ sắc mặt đều bị dọa thành xanh mét, cũng té chạy ra Ngô gia, hơn nữa còn đồn thổi, Ngô gia Đại tiểu thư chính là Mẫu Dạ Xoa đầu thai chuyển sang kiếp này. Sợ tới mức các cậu ấm không còn dám mang đồ đến cửa Ngô gia cầu hôn nữa, cũng làm cho chính mình được yên ổn hai năm nay, ngẫm lại cũng thấy thương cảm, ha ha!

Chứng kiến nữ nhi bảo bối như đi vào cõi thần tiên Thái Hư, còn cười ngây ngô một tiếng, Ngô lão gia suy ngẫm, tuy rằng chính mình cũng cực luyến tiếc khi đem nữ nhân gả đi, chỉ là không thể nào làm khác, nữ nhân chung quy là muốn lập gia đình, không được, lần này nói cái gì đều phải đem Phiên Phiên gả cho người ta, quyết không thể để nàng làm ầu.

“Mỹ nương, chuyện này giao cho người làm chủ, người liền thay ta đi thu xếp đi, Vương viên ngoại công tử muốn lấy Phiên Phiên coi như là Phiên Phiên phúc khí a!” Hạ quyết tâm, Ngô lão gia cũng không có hỏi lại ý kiến của Phiên Phiên, liền dặn Tôn Mỹ nương đi xử lý việc vui.

Chờ Ngô Phiên Phiên lấy lại tinh thần, mới phát hiện Tôn Mỹ nương đã thực hiện được gian kế, ánh mắt tràn đầy niềm vui thắng lợi, lúc sau mới ý thức được phụ thân tâm ý đã quyết, không để cho sửa đổi. Quay đầu lại nhìn Tôn Mỹ nương kia đắc ý, thần sắc giống như đang nói:“Thấy chưa, cuối cùng người còn không phải cũng bị ta đá ra khỏi nhà, nha đầu, dám đấu với ta sao!”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Nguyệt Dạ rừng, yên tĩnh quý bí, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu như quý mỹ. Có vài tiếng động vang lên, từ xa mà đến gần, cuối cùng ở một gốc cây đại thụ, một đoàn người đang ở trên ngựa hiện ra.

“Trốn rồi sao?” Một giọng nam nhẹ nhàng phi thường phát ra.

“Đúng như lời người nói, người nọ đã chạy ra thành.” Một Hắc y nam tử ở trên lưng ngựa chấp tay nói.

Mắt phượng tình quang chợt lóe, lập tức ra lệnh: “Đi.....”

Không đợi nói xong, xoạch, một giọt, giọt nước mưa ==? rơi xuống trán, chẳng lẽ trời mưa? Giơ tay lên kiểm tra, không phải mưa, một tia ẩn nhẫn tức giận trong đáy mắt hiện lên. Phi thân lên cây, quả nhiên, trên cây kia, thoáng hiện một bóng dáng nhỏ bé nằm nghiêng ở thân cây, đang ngủ ngon lành, nhìn về phía nước miếng lưu ở khóe miệng, phượng mâu híp lại toát ra vẻ nguy hiểm.

Đáng chết, đều do chính mình một lòng truy kích tặc tử kia, lại có thể không để ý trên cây có một nữ tử đang ngủ say như heo. Đúng vậy, đây là một nữ tử, tuy rằng nàng thân nam trang, nhưng là dựa vào chính mình đã gặp qua vô số người, trước mắt này dám can đoan, nước miếng trên mặt hần là của nữ tử này, không thể nghi ngờ. Từ khi hần sinh ra đến bây giờ không ai dám ở trước mặt hần như thể sống sã, ngay cả hoàng huynh hần cũng không dám, càng không nói đến là một nữ nhân.

Ân, nén giận, nhắm mắt lại, rốt cục không nhịn được, một cước đá ra, đem nữ nhân kia đá xuống dưới.

Nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh hướng thẳng xuống phía dưới, từ độ cao như vậy, xác định dù có nhẹ cũng sẽ gãy cổ. Thở dài, một đạo ngân quang lóe ra, cách mặt đất khoảng ba thước, một cây ngân tiên cuốn lấy eo của nàng. Phát hiện, tại hoàn cảnh này mà nàng vẫn ngủ như heo, ngân tiên rút, nghe được bên tai truyền đến “Ba” một tiếng, cùng một tiếng hét thảm.

“A!” Đang ngủ say Ngô Phiêu Phiêu bừng tỉnh, đồ lấy thất lưmg, aaaaaa, hai cái mũi nhỏ xinh của nàng, bị chảy máu rồi a.

“Ách, đau!” Nhe răng trợn mắt theo mặt đất đứng lên, Ngô Phiêu Phiêu thật sự không rõ tại sao mình từ trên cây rơi xuống, nàng rõ ràng đã chọn lựa kỹ một gốc cây phi thường tươi tốt, đại dong thụ, hơn nữa đã thử qua nhiều đáng ngủ, xác định dù có xoay người như thế nào cũng không thể rơi xuống nên mới an tâm ngủ, hiện tại như thế nào rơi từ trên cây xuống..... Ánh mắt nhìn về phía trước, một bóng đen cao lớn từ trên trời giáng xuống, hạ xuống lưng ngựa, đứng là dọa người a. Bóng đêm quá mờ ảo, nàng không thể thấy rõ đối phương diện mạo ra sao. Thương! Ngô Phiêu Phiêu thiếu chút nữa bị dọa thành ngu ngốc trong đầu dần hiện ra hai chữ — yêu quái!!!!. Từ từ, cái kia chính là “Yêu quái” vậy phía sau, hình như cũng còn rất nhiều “Yêu quái” Úc!

“Ô —” Đây là cái tình huống gì a? Vì cái gì lại xuất hiện nhiều như vậy yêu quái a? Chẳng lẽ nàng đã ngã chết sao? Trước mắt chính là âm tào địa phủ ngu quỷ xà thần? Không thể nào, nàng vừa mới chạy khỏi nhà để đào hôn, lại ngã từ trên cây xuống mà chết, không phải là rất oan uổng sao.

Ngay trong khi nàng vẫn đang đắm chìm trong mộng tưởng, đang cố gắng định nghĩa cái yêu quái kia rốt cuộc là cái gì.

“Biến đi!” Chỉ 1 câu, không nghe ra trong giọng nói có chút nào tức giận, chỉ thấy đó là một giọng nam phi thường dễ nghe, mang theo cả khí phách trong ngữ điệu.

Ách, yêu quái sẽ nói tiếng người sao?

Từ từ đưa tay lên lau mũi, ở dưới ánh trăng, có thể xác định đó chính là máu mũi của chính mình a, Ngô Phiêu Phiêu rốt cục có thể suy nghĩ bình thường. Được rồi, nếu rơi cả người từ trên cây xuống, vẫn cảm thấy xương cốt đau nhức, thêm nữa lại còn có máu mũi, nói vậy nàng vẫn đang sống khỏe mạnh ở nhân gian a, như vậy trước mắt nàng, cái kia, cũng không phải yêu quái, vậy là người a?. Mà người nọ vừa mới nói cái gì nhỉ? Kêu nàng biến đi? Có làm hay không? Cây này là do nàng tìm được trước, dựa vào cái gì mà phải nhường cho họ? Có thể nào bọn hần muốn cùng nàng ngủ ở trên cây?

Nghĩ đến đây Ngô Phiêu Phiêu liền cảm thấy bất mãn, quát: “ Các ngươi phải biết thứ tự trước sau chứ, cây này là do ta tìm được, dựa vào cái gì muốn ta đi?. Tường chiếm lấy cây của ta mà để sao? Chỉ biết các ngươi không phải người tốt, buồn ngủ thì tự mình đi tìm thân cây đi, đừng ở chỗ này nữa, trông chướng mắt lắm!”

Miếng vải đen che mặt, nhìn không ra biểu cảm ở trên mặt hần, chỉ thấy hai hàng lông mày như cau lại, biểu hiện đối phương đã nhẫn nại đến cực hạn.

Ngô Phiêu Phiêu tựa hồ vẫn không ý thức được nguy hiểm, vẫn đang liêu lỉnh lỉnh: “Người phải biến đi chính là các ngươi a!”

“Vô phép!” Mấy tên hắc ý năm từ che mặt ở phía sau đồng thanh hét to một tiếng.

Bị hét lên bất ngờ, Ngô Phiêu Phiêu có chút giật mình, ù tai, cho tới giờ khắc này mới ý thức được địch và ta quả nhiên số lượng chênh lệch quá nhiều.

Một gã người hầu xoay người xuống ngựa, quỳ một gối xuống xin tha mạng: “Chủ nhân, xin hãy cho thuộc hạ đi dạy dỗ tên Xú tiểu tử liêu lỉnh kia.”

Một lúc lâu không thấy có mệnh lệnh, hần ngẩng đầu lấy ánh mắt xin chỉ thị, đã thấy ánh mắt của chủ nhân đang yên lặng quan sát tên tiểu tử đó, nhìn không ra vui hay giận.

Tình huống hiện tại giống như có điểm dọa người, Ngô Phiêu Phiêu bắt đầu có điểm sợ hãi, người kia không phải là định giáo huấn nàng đấy chứ? Không được, ta phải nhanh chóng... chạy thôi.

Nuốt nước bọt xuống cổ, cố kìm nén sự sợ hãi của bản thân, lấy toàn bộ sức lực, bình tĩnh nói: “Các ngươi đã như vậy muốn ngủ ở cây này, bổn thiếu gia liền nhường lại cho các ngươi đó! Không cần cảm tạ ta, nghỉ ngơi sớm đi nha, ta đi trước, cáo từ.” Nói xong, không để ý người quỳ dưới đất đang mở to mắt nhìn nàng, cứ thế chuẩn đi.

Cười khê một tiếng, mắt phượng mâu nhìn theo bóng dáng nữ tử nhỏ xinh dần dần biến mất, khê động dây cương, quay ngựa lại nói: “Về phủ!”

Chương 3

Vì đào hôn, Ngô Phiền Phiền từ Khai Phong một đường chạy tới Trường An, kỳ thật lại nói tiếp, trừ bỏ đi 2 ngày nàng gặp phải phiền toái ở trong rừng đó, thì lộ trình của nàng cho tới nay có thể gọi là hoàn toàn thuận lợi. Từ nhỏ, Tôn Mỹ nương đã tỉ mỉ nghĩ cách đuổi nàng ra khỏi nhà, nhưng nào ngờ, nàng trốn khỏi nhà thì như cá gặp nước, bản tính nàng vốn đã thích du ngoạn sơn thủy! Thế nên, nàng rất có hứng thú với chuyến đi này.

Thành Trường An cũng thật to lớn a! Khai Phong đã rất là phồn hoa rồi, nhưng chính là không thể so sánh được với Trường An, nơi có các hậu duệ quý tộc, thương nhân tập hợp, thủy bộ giao thông tập đông đúc, thật sự là gặp sự phụ, không khỏi cảm thán, dưới chân thiên tử, phồn vinh xa hoa có thể thấy được.

Một tay cầm lấy cái xâu nướng quả, một tay cầm trưng tô nhi bình, tả một ngụm, hữu một ngụm, Ngô Phiêu Phiêu vừa đi vừa ăn. Di, phía trước giống như có bán thịt bò nướng. Ném xâu nướng quả đã được ăn hết một nửa xuống, rất nhanh ngồi xuống bàn ở quán, lớn tiếng hét to: “Tiểu nhị, đem thịt bò nướng lên đây, không cần hành thái nhĩ!”

Cầm đĩa thịt bò nướng trên tay, hít hít, aaaaaaaa, thơm quá nha. Thịt bò chờ ta, ta ăn ngay đây. Đột nhiên, vị bộ một trận co rút, cảm thấy không khỏe, rất là buồn nôn nha. Không thể nào! Chẳng lẽ ta ăn nhiều đến nỗi bụng hư rồi sao? Hay là do ta ăn phía thứ gì không sạch sẽ? Hào hạo ngẫm lại, đợi lát nữa ta sẽ tìm lão bán kia tính sổ. Xoa bụng, nghĩ lại xem từ sáng đến giờ ta đã ăn những gì nào: hai cái bánh bao thịt, một chén táo phớ, một sấu nướng quả, hé ra tô nhi bình, một đĩa thịt bò nướng. Ách, ta đâu có ăn quá nhiều.

Bụng đau quá, Ngô Phiền Phiền đã là mồ hôi lạnh ròng ròng. Trực giác muốn gọi xe ngựa, đem nàng đến đại phu, vừa mới đứng dậy, nhưng đau quá, nàng phải ngồi trở lại. Nàng đang ngồi tại trước mặt quán, có khi nào không cần gọi xe ngựa cũng vẫn có xe đi ngang qua không nhĩ?. Đang nghĩ ngợi tới, giống như ông trời nghe được thỉnh cầu của nàng, tiếng vó ngựa từ xa mà đến gần. Nàng quay đầu lại nhìn, quả nhiên có một chiếc xe ngựa đang từ xa tiến đến.

Có thể dễ dàng nhận thấy chiếc xe ngựa đó là do con tuần mã đen tuyền kéo đi, đúng là cực phẩm nha. Mọi người nhìn con tuần mã cũng có thể đoán ra, chắc chắn người ngồi trong xe phải là hoàng thân quốc thích rồi~. Người đi đường tự giác dẹt sang hai bên, nhường đường cho xe ngựa chạy qua, chỉ sợ chạy chậm sẽ bị con tuần mã cường tráng kia đạp chết.

Chính là đau bụng quá, Ngô Phiền Phiền căn bản không để ý đến chuyện đó, thậm chí mau mau kêu xe ngựa dừng lại, mau mau đưa nàng đến thầy thuốc. Lão đảo nhằm phía xe ngựa mà tiến đến, dùng chút sức lực còn sót lại vùng tay hô to: “Dừng xe, dừng xe, mau dừng xe a!”

Trông thấy tiểu tử kia liều lĩnh dang tay chặn đường xe ngựa, người đánh xe rốt cục phải dừng xe Ngô Phiền Phiền nặng nề bước từng bước đến chỗ xe ngựa.

“Này, Xú tiểu tử, ngươi muốn chết sao?” Người đánh xe tức giận rống to, “Mau cút ngay, quấy nhiễu Vương gia phải bị tội gì?”

Nàng đi lại khó nhọc bước tới cạnh tài xế, Phiền Phiền ngẩng đầu lên, từng ngụm từng ngụm thở phì phò, đứt quãng nói: “Đại ca, đi. Giúp đỡ, mang ta. Đi. gặp thầy thuốc.”

Người đánh xe đang muốn một phen đẩy Ngô Phiền Phiền ra, lại nghe đến trong xe truyền đến một đạo mệnh lệnh: “Mời nàng đi lên.”

“Vâng” Khom người lĩnh mệnh, người đánh xe quay lại, giúp đỡ Phiền Phiền ngồi lên xe ngựa.

Ngay cả một tiếng cảm ơn Phiền Phiền đều vô lực nói ra, ngồi xuống xe ngựa, tâm tình chợt thả lỏng, nhưng cảm giác buồn nôn lập tức dâng lên, nàng nắm chặt vật áo, cực lực nhịn xuống cái cảm giác khó chịu đó, bóng dáng cao lớn ngồi trong xe, nhịn không được tiến nhanh tới đỡ lấy nàng.

Thật sự nàng nhịn không được: “Ô, nôn” Rốt cục đem tất cả các thứ trong bụng ói ra ngoài phía trước, Phiền Phiền rốt cục thấy được vị kia nguyên ý cứu nàng thật là một người rất tốt nha. Người đó có phượng mâu hẹp dài, thật tuyệt mỹ, nhưng sao lại có vẻ giận dữ, cái mũi mới thẳng làm sao, môi đỏ mọng nhếch lên, chiếc cằm thon trắng, trên trán tùy ý phiêu hạ vài sợi tóc, lần nữa hiện ra vẻ mỹ hoặc lòng người, yêu mị.

Đẹp quá nga! Trên đời vì sao lại có người xinh đẹp đến thế? Từ khi sinh ra đến giờ, đây là người đẹp nhất mà nàng từng được thấy, đúng là mỹ nhân, nhưng tâm còn đẹp hơn a, chỉ có nàng mới nguyện ý cứu nàng a!

“Tỷ tỷ, hảo. Đẹp!” Trước mắt tối sầm, nàng hôn mê sao.

Chương 4

Từ từ tỉnh dậy, thứ đầu tiên nàng thấy chính là mình đang nằm trên chiếc giường gỗ lim rất to, liêm trưởng ôn nhu hạ xuống, cả phòng mùi hoa quế hương thơm thấm vào ruột gan. Đây là chỗ nào vậy? Nàng như thế nào lại đến nơi này vậy? Nhân cầu nhanh như chớp chuyển, Phiên Phiên bắt đầu nhớ lại. Nàng đã đi tới Trường An, tiếp theo là ăn đến đau bụng, sau đó lên một chiếc xe ngựa, cuối cùng..... Đứng rồi, nhất định là chủ nhân của chiếc xe ngựa đã mang nàng đi đến thầy thuốc. Như vậy..... Nơi này hẳn là nhà của vị đại ân nhân kia a!

Xốc lên liêm trưởng, đi, trong phòng không có ai! Được rồi, vị kia đã hảo tâm cứu nàng, nói như thế nào thì nàng cũng phải đi cảm tạ người ta. Xoay người xuống giường, hơi nhũ lông mày, có gì đó không bình thường. Cúi đầu nhìn nhìn.“Aaaaaa!” Phiên Phiên hoảng sợ phát hiện y phục của mình không biết khi nào đã bị đổi đi, trên người nàng bây giờ đang là một bộ quần áo khác, ngay cả áo lót đều thay đổi! Ô –

Phiên Phiên dùng sức vỗ ngực, làm cho chính mình bình tĩnh lại, an ủi chính mình. Đứng rồi, trước khi nàng bất tỉnh, cái người cứu nàng là một người rất xinh đẹp— tỷ tỷ! Hô, rốt cục nhớ đến ân nhân cứu mạng mình chính là nữ nhân, vậy là tốt rồi, tất cả mọi người là nữ nhân, chớ sợ chớ sợ!

Nàng đi ra khỏi phòng, thật ngạc nhiên a, trước mắt là một khuôn viên rất lớn nga! Viên trung hoa tươi nở rộ, oanh yến hợp minh, núi giả, khúc kiều, chòi nghỉ mát tùy ý điểm xuyết, cảnh vật tạo thành ý thơ, rất tao nhã.

Dọc theo hành lang đi ra vườn, nàng chứng kiến cảnh đẹp như tranh vẽ kéo dài vô tận, hành lang dài cùng cao dư ba trượng tường thành. Phiên Phiên tin chắc rằng với một tòa phủ đệ lớn như cung điện thế này, nhất định tỷ tỷ cứu nàng phải là người có rất nhiều tiền. Nhịn không được thăm dò nhìn xung quanh, oa! Thật là cung điện nga! Ngay trước khuôn viên, sừng sững một tòa cung điện hùng vĩ, ánh mặt trời chiếu xuống ngói lưu ly một màu vàng rực rỡ. Lê nào, Thành Trường An lại có một cung điện bỏ hoang ở đây, chẳng lẽ nàng lại là một công chúa, sau đó đem nàng mang đến hoàng cung chữa bệnh? Oa, hoàng cung a, thật hạnh phúc nga!

“Người là ai?” Một tiếng lãnh liệt vang lên hỏi, vẫn còn đang đắm chìm ở trong ảo tưởng Phiêu Phiêu quay lại với thực tại, nghiêng đầu nhìn về phía người vừa hỏi, không nhìn còn đỡ, đã nhìn rồi, tâm hồn liền hoàn toàn bị mê mị. Trước mắt là nam tử áo trắng mây kiếm mắt sáng, mũi thẳng thần, nét mặt cương nghị, lạnh lùng!

Nhìn thấy trước mắt là vẻ mặt mê gái của Ngô Phiên Phiên, Lý Ngạo thật sự rất muốn đưa tay bóp chết nàng. Tuy nhiên, cuối cùng là nhịn xuống, nhưng cũng phát ra âm thanh phong độ mạnh mẽ dịu dàng:“Nói mau, người rốt cuộc là ai? Vì sao lại xuất hiện ở trong này?”

“A?” Bị giọng nói đó dọa, Phiêu Phiêu nhanh chóng hoàn hồn, thật khó có thể gặp được một người dễ nhìn như thế, nhưng vừa rồi nàng không phải rất mất mặt sao?

Thanh thanh yết hầu, hướng lui về phía sau từng bước, giữ một khoảng cách, phi thường giả làm thiếu thư khuê các, yếu đuối thực nữ, trả lời nhỏ nhẹ từng chữ rõ ràng nói:“Tiểu nữ họ Ngô, danh Phiên Phiên, nhà ở Khai Phong, đến Trường An nương nhờ họ hàng, trên đường bất hạnh nhiễm bệnh, may mắn được ân nhân cứu giúp, tỉnh lại liền ở chỗ này.”

Ánh mắt nghi ngờ, bắn ra vẻ không tin tưởng, Lý Ngạo lạnh lùng mở miệng:“Là ai cứu ngươi?”

“Là một vị tỷ tỷ đẹp như tiên nữ.” Phiên Phiên thành thật trả lời.

“Hỗn trưởng! Trong Vương phủ này chỉ có nam nhân, tại sao lại có nữ nhân ở đây?” Lý Ngạo nhận định lời nói của nàng không thật.

Vừa rồi cái nam nhân dễ nhìn kia đang nói cái gì? Vương phủ? Nơi này là vương phủ? Còn tưởng rằng là hoàng cung cơ! Không khỏi ngẩng đầu nhìn hẳn, phát hiện đối phương cũng đang nhìn ... từ trên xuống dưới ... nàng, tiếp theo không khỏi nhanh nhẹn ra tay, một tay bắt lấy nàng, liền hướng đại điện đi đến.

Hoảng sợ, nàng thật lâu sau mới phản ứng lại đây, không ngừng giãy dụa hô:“Buông, ngươi hỗn đản này, mau buông ta ra! Ta không phạm vương pháp, ngươi dựa vào cái gì bắt lấy ta.....”

“Câm miệng!” Lý Ngạo hét to, “Người lại lịch không rõ, ngôn từ lừa dối, lại lén lút tránh ở phía sau cửa rình, ta tuyệt đối có lý do hoài nghi ngươi là một gã trộm cướp hoặc thích khách, hiện tại là đem ngươi mang đi cho Vương gia xử lý.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5

Bị người ta giữ lấy áo, hai chân bay lên không, thật sự rất khó chịu. Phiên Phiên lại một lần nữa xác định ý nghĩ trong lòng — mỹ nam cùng mỹ nữ đều giống nhau, không có đại náo!

Đem nữ tử ở trên tay tiến vào đại điện, Lý Ngạo quỳ một gối xuống ôm quyền nói: “Khởi bẩm Vương gia, thuộc hạ ở ngoài điện bắt được nữ tử khả nghi này không rõ danh tính đang ở ngoài rình coi, tâm ý gây rối, thỉnh Vương gia xử lý!”

Giấy dựa đứng dậy Phiêu Phiêu ngẩng đầu nhìn hướng điện phủ chính, vui sướng phát hiện ngồi ở điện thượng lại có thể là mỹ nữ tỷ tỷ của nàng. Vui mừng quá đổi, nàng nhiệt tình kêu lên: “Tỷ tỷ, thật tốt quá, ta rốt cục tìm được người!”

“Vô phép!” Còn chưa bước lên chỗ tỷ tỷ, Phiêu Phiêu đã bị một cái chủy thủ kề ở cổ, “Vương gia trước mặt, ai cho phép ngươi giương oai!” Lý Ngạo giáo huấn nàng một phen.

Vương gia? Người này sao có thể là Vương gia a? Tuy rằng cô bị chủy thủ uy hiếp, nhưng là nàng vẫn đang cẩn thận chuyển động cổ quan sát tình huống trong điện. Nhìn tới nhìn lui cả đại điện đều chỉ có nam tử bạo lực dễ nhìn, mỹ nữ tỷ tỷ cùng chính mình là ba người nha! Chẳng lẽ cái kia Vương gia hội ẩn thân?

“Buông nàng ra đi!” Di, tuy rằng truyền vào tai là thanh âm thanh lệ dễ nghe, nhưng rõ ràng là giọng nam, nàng tuyệt đối không nghe lầm. Chính là thanh âm này, không có khả năng là của nam tử bạo lực dễ nhìn, đương nhiên cũng không có thể là của tỷ tỷ xinh đẹp, không đoán được là tiếng nói của ai, nàng đem ánh mắt hoài nghi hướng lên điện phủ phía trên, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ thấy mỹ nữ tỷ tỷ kia, không thể nào! Một giọt mồ hôi lạnh a~~~.

Bạo lực dễ nhìn quả nhiên nghe lời, ai ya, đem chủy thủ thu hồi, khom người đợi mệnh, không hề vội vàng. Phiêu Phiêu lại gắt gao đi đến gần mỹ nhân tỷ tỷ, chỉ thấy tay nàng đang nắm quyền sách, mà quyền sách đó hình như rất chi là dày a ==, chính lúc này, mỹ nhân tỷ tỷ cũng ngẩng lên nhìn nàng. Thật lâu mới phun ra một câu: “Nhìn đủ chưa?”

Aaaaaa! Như bị sét đánh. Nàng xác định, giọng nói dễ nghe này chính là xuất phát từ mỹ nữ tỷ tỷ, không thể nghĩ ngờ, lập tức bị dọa đến không nhẹ. Hơn nửa ngày mới phản ứng lại đây, cũng hỏi một đấng, trả lời một nẻo: “Người — không phải nữ nhân?”

Người ngồi đó trong mắt chợt lóe lên thoáng qua dị sắc, lập tức nói: “Người dựa vào đâu cho rằng ta là nữ nhân?”

Cái người kia, thân ở vương phủ giống như hoàng cung đại nội, bên người có bạo lực dễ nhìn lễ độ cung kính quý ở đó, đều là nhắc nhở nàng, ngồi trên điện phủ chính là người không dễ chọc, phi thường không dễ chọc, chỉ là nàng vẫn đang giống như bị ma làm phép, buột miệng nói ra: “Tiểu thụ!”

Sau khi nói xong, nàng liền hận không thể tự bịt chính cái miệng, bởi vì nàng có thể thấy được bên người bạo lực dễ nhìn là loại không khí hoảng sợ. Nhìn không được liếc mắt nhìn bạo lực dễ nhìn một cái, chỉ thấy Lý Ngạo dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng, Phiêu Phiêu đọc không hiểu trong mắt hẳn là thâm ý gì, nhưng lại thấy được rõ ràng ánh mắt đó như đang nói: “Người tự cầu phúc cho chính mình đi”.

Quả nhiên, cái người kia đứng lên, chậm rãi hướng nàng đi tới, sắc mặt hình như là giận cực điểm nha~~, nàng mồ hôi lạnh ứa ra, trực giác bảo nàng phải lui về phía sau, nhưng hai chân như đeo thêm đá, không thể động đậy. Đến khi đối phương đứng trước mặt nàng, cảm thấy được hơi thở ám áp của người kia, trong lòng bàn tay đã thấm ướt mồ hôi.

Nhìn thấy trước mặt, nha đầu đã bị chính mình làm cho sợ tới mức ‘hồn bay phách tán’, ánh mắt Vương gia hiện lên tia hài hước: “Coi rě hoàng tộc, nói năng lỗ mãng với ta, phải bị tội gì?” Ngừ khi không nhanh không chậm, không nhẹ không nặng, hai tròng mắt lại vẫn nhìn chằm chằm vào nàng không di chuyển.

“Thưa Vương gia, nhẹ thì phạt bốn mươi trượng, nặng chém đầu thị chúng.” Lý Ngạo đáp rõ ràng lưu loát, lại làm cho Phiêu Phiêu hoảng sợ đến tột cùng, hàn khí theo lòng bàn chân dâng lên, lan tràn toàn thân.

“Tốt lắm!” Mỹ nhân Vương gia đem sự sợ hãi của nàng thu hết vào đáy mắt, phi thường vừa lòng thầm nghĩ: Nha đầu, rốt cục cũng biết sợ ta sao? Khóe môi nhếch lên, nói: “Đem nàng nhốt vào nhà chứa củi, chờ xử lý!” Nói xong, không hề liếc nhìn nàng một cái, không lưu tình chút nào bước ra khỏi điện.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Án Phiêu Phiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Mộ Dung Nguyệt nhân nhả ở thư phòng thưởng trà, trong đầu lại thoáng hiện một bóng dáng nhỏ nhắn. Buồn cười nhớ lại, nha đầu Ngô Phiêu Phiêu này thật thú vị nha, lần đầu gặp mặt, nàng đề nước miếng rơi xuống hần, rồi phun uế vật vào người hần, mắng hần là tiểu thụ, vô luận thế nào, chỉ cần dùng một trong những việc trên cũng đủ định nàng tội chết. Nghĩ đến lần đầu tiên gặp được nàng, chỉ thấy nàng kỳ quái thú vị trong lời nói, sau vốn đã đem nàng loại bỏ khỏi đầu, không nghĩ đến khi trên đường hồi phủ lại gặp nàng đang vội vã nhờ vả xem bệnh, căn cứ vào hai lần gặp nhau coi là duyên phận, vốn định mang nàng đến thầy thuốc, lại thần kỳ không ngờ làm cho nha đầu kia ói ra người mình, hiện giờ lại bị nàng gọi là phi nam phi nữ, thật sự làm cho người ta phải nổi giận. Bản thân không ngờ cùng nàng một cái tiểu nữ oa kia so đo, bất quá xem ở nàng tốt như vậy ngoạn, lại làm cho hần trong lòng thật sự có khó chịu, Mộ Dung Nguyệt quyết định đem nàng tạm lưu trong phủ, dù sao ở đây cũng thực nhàn chán, nói không chừng nha đầu kia thật có thể làm cho hần đỡ buồn chán.

Kho chứa củi của Vương phủ thật sạch sẽ, lại khô ráo, thông gió, cũng không có con gián, con chuột, loài bò sát linh tinh nào ẩn hiện.

“Ài!” Lại là thờ dài một tiếng. Ai oán vận khí của mình thật đen đủi, Ngô Phiên Phiên quyết định phản chấn tinh thần để đối phó với tình huống trước mắt. Trước mắt là tiếp thu đủ loại tin tức, người kia chính là Vương gia trong vương phủ này, mà chính mình trước khi té xỉu đã ói lên người hắn, không ai có thể bị người khác ói ra người uế vật lúc sau còn có thể thờ ơ, huống chi đối phương lại là Vương gia. Bởi vậy, vô luận lúc trước động vì sao lại cứu nàng, là nàng đã có hành vi vô cùng bất kính với Vương gia, đã vậy lại còn mắng đối phương là Tiểu thụ, hành vi của nàng thật làm cho người khác giận sôi gan, tội của nàng là phải đem ra chém đầu. Ô — sớm biết như vậy thì không bằng bệnh chết ở trên đường còn hơn!

Ở đây cũng chỉ có thể đợi chết, tự mình cố gắng mới có thể thoát được. Đã cùng Tôn Mỹ nương lực đục với nhau mười năm nay, Ngô Phiên Phiên theo thực chiến, tổng kết ra một cái lời lẽ chí lý. Giương mắt nhìn nhìn kho chứa củi này, cửa phòng hiển nhiên bị người từ bên ngoài khóa cứng, cửa sổ-ách thật rất sự cao, phải nhảy dựng lên mới có thể đụng tới cửa sổ, nhưng mà nơi này có nhiều củi đốt như vậy, muốn đi ra ngoài bằng cửa sổ một chút cũng không khó. Nghĩ đến liền làm, Phiên Phiên nhanh chóng đem đôi một củi đốt, dần dần tích lũy xếp đến bên cửa sổ. Để an toàn, nàng xếp đồng củi thật chắc chắn, khi hoàn thành, nàng đã mệt người đổ mồ hôi đầm đìa, tay chân mềm nhũn. Bất chấp tay chân đau nhức, nàng thật cẩn thận đi đến đồng củi vừa được xếp, cẩn thận treo lên đó, đem cửa sổ xô lên một chút, phát hiện bên ngoài cũng không có người trông coi, hơn nữa gần chỗ cửa sổ còn có cái vườn hoa cỏ tươi tốt, nếu thành công, chạy thoát được khỏi kho chứa củi này, sau đó trốn trong vườn cây, hẳn là rất khó bị người phát hiện. Ha ha, thật tốt quá!

Đem cửa sổ hoàn toàn xô lên, lại đã phát hiện một vấn đề khác, cửa sổ rất cao, cứ như vậy nhảy xuống có đảm bảo hay không đảm bảo sẽ không gãy xương, như vậy như thế nào còn có thể chạy trốn được nữa đây? Con mắt vòng vo chuyển, có rồi, nàng dùng sức xé gấu váy, buộc vai ở cửa sổ, dùng sức túm túm, xác định đã rắn chắc vững chắc, cẩn thận quán chặt rồi dọc theo vách tường chậm rãi hạ xuống. Lúc này nàng thật sự là may mắn chính mình từ nhỏ đã hay leo trèo, khiến cho tay chân linh hoạt, thân nhẹ như yến, nếu không có thể đảm bảo sẽ rơi xuống rất khó coi.

Rốt cục cũng bình an rơi xuống mặt đất, vỗ vỗ tay, sửa sang lại quần áo, Phiên Phiên chuẩn bị chạy ra giữa vườn tròn, quan sát một chút địa hình, đang định chạy ra trốn. Quay người lại, đã thấy Lý Ngao hai tay ôm ngực, vẻ mặt thanh thản đang từ mái nhà nhảy xuống, ra vẻ giống như chờ đã lâu rồi.

Kinh ngạc, sợ hãi, xấu hổ và giận dữ, tức giận nhất nhất xẹt qua đáy mắt nàng, cuối cùng hỏi ra một câu: “Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Đào đào cái lỗ tai, Lý Ngao như là đang đàm luận thời tiết nói: “Đi qua, thuận tiện đến nói cho ngươi một tiếng, Vương gia đặc xá của ngươi từ tội.” Dùng một chút, phát hiện nàng đang nhìn hắn, mới tiếp tục nói: “Tuy nhiên, ngươi phải ở lại vương phủ làm tỳ nữ một tháng bồi thường cho việc ngươi đã bất kính với Vương gia.”

“Tỳ nữ?” Miệng nàng lý nhí thì thào, tựa hồ còn chưa hiểu được.

“Đi thôi!” Mặc kệ nàng muốn dùng bao lâu để tiêu hoá tin tức này, thân là tổng quản vương phủ, hắn quyết định trước tiên đem nàng tiếp nhận nhiệm vụ, bổ trí nhiệm vụ cho nàng. “Hiện tại, ngươi mỗi ngày phải phụ trách cuộc sống dinh hoạt thường ngày của Vương gia, đừng nghĩ là nhân hạ, ta sẽ nhìn chăm chăm ngươi, đừng nghĩ rằng sẽ chạy trốn, nơi này thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt ngươi trốn không thoát đâu, về phương diện khác chạy trốn bị bắt được, hậu quả không phải ngươi có thể thừa nhận được nói, ngươi tốt nhất nên thông minh, an phận làm tỳ nữ đi” Ánh mắt sắc bén truyền đạt mệnh lệnh không để cho người khác chống lại mệnh lệnh, vẫn thấy nàng đang mang một bộ mặt ngơ ngác, hắn chán nản, kéo áo nàng lôi đi.

Dừng lại, sao hắn lại kéo áo nàng lôi đi, nam tử biến thái kia tưởng nàng là con gà sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Biết được chính mình trong một tháng tới đây sắp sửa phải làm tỳ nữ cho người ta, Phiên Phiên phi thường yếu đuối nghĩ tới hai chữ — tự sát.

Vừa rồi Lý Ngao trước khi rời đi, đã phân phó rõ cho nàng từng công việc phải làm.

“Từ hôm nay trở đi, trong một tháng này, ngươi như chính là tỳ nữ của Vương gia, phụ trách hầu hạ cuộc sống sinh hoạt thường ngày của Vương gia, mỗi ngày cứ đến giờ mao là Vương gia rời giường, vì thế ngươi phải đứng hầu ở ngoài phòng ngủ của Vương gia, sau khi nhận được lệnh thì giúp Vương gia chuẩn bị rửa mặt, chờ Vương gia sau khi rời đi, ngươi phải lấy cái xô đem cọ rửa sạch sẽ. Tiếp sau đó, còn phải quét dọn phòng ngủ cùng đình viện sao cho không nhiễm một hạt bụi, rồi đem quần áo bẩn của Vương gia cầm đi y cục tẩy sạch. Mỗi đêm, trước khi đi ngủ, ngươi phải chuẩn bị nước ấm để Vương gia tắm rửa, sau khi Vương gia đi ngủ thì ngươi mới được nghỉ ngơi.” Liếc nàng một cái, thấy đối phương đang chăm chú lắng nghe, miệng theo hắn bắt đầu nhảm lại bài giảng, hắn mới tốt bụng bỏ sung nói: “Ta gọi là Lý Ngao, là tổng quản trong vương phủ, có cái gì không rõ có thể tới tìm ta. Thuận tiện nhắc nhở ngươi một câu, Vương gia thích yên lặng, ngươi không được nhàn rỗi mà quấy rầy, những lúc không cần cùng Vương gia ở một chỗ, ngươi cứ đứng ở ngoài cửa, chờ lệnh mới được đi vào.”

Cảm thấy được chính mình đại khái đã phân phó công việc rõ ràng, Lý Ngao liền chuẩn bị rời đi, đi đến cạnh cửa, đột nhiên nhớ ra, quay lại dặn dò Phiên Phiên: “Hào hảo làm, nếu không khiển trách sẽ kéo dài.”

Phiên Phiên khóc không ra nước mắt! Đào hôn chạy trốn tới Vương gia phủ, hiện tại lại bị người ta bắt làm tỳ nữ, càng đáng sợ hơn chính là mỗi ngày còn phải hầu hạ Vương gia: đổ xô, tắm rửa,... Trời ơi! Ngô Phiên Phiên nàng mặc dù không phải là tiểu thư khuê các, nhưng cũng là thiên kim Đại tiểu

thư của Ngô phủ, đã bao giờ phải làm những việc này đâu. Đồ bỏ u! Hừ, nằng ngay cả của chính mình cũng chưa phải làm qua! Thật là ức hiếp người mà!

Suy sụp ngã vào tháp thượng, giường mắt nhìn bốn phía, đây là một phòng đơn nhỏ, trong phòng thiết kế tuy rằng đơn giản, nhưng là bàn, ghế, giường đều đầy đủ mọi thứ. Nghĩ đến những việc mà trong suốt một tháng tới đây mình phải đối mặt, Phiên Phiên từ từ đi vào giấc ngủ. Nhưng là, ngủ cũng không được an ổn nha, vài lần bừng tỉnh vì gặp ác mộng, cũng đều chỉ cùng một giấc mộng — bị vô số cái bô, thùng phân đuổi giết.

Sớm tỉnh mơ, Phiên Phiên vẫn còn đơng mơ màng ngủ, vậy mà ở ngoài cửa đã có người gọi: “Phiên Phiên cô nương, người tỉnh chưa? Nên rời giường rồi, nhanh chóng dậy đi!”

Một đêm ngủ không ngon, hai mắt Ngô Phiên Phiên híp lại mệt mỏi, phải dùng hết sức lực quơ quơ đầu, ý thức mới có thể thanh tỉnh, nghĩ đến hôm nay chính là ngày làm việc đầu tiên của nằng tại Vương phủ, không khỏi rung mình một cái. Không tình nguyện ngồi dậy, tối hôm qua mơ mơ màng màng đi ngủ, quần áo cũng chưa thoát, hiện nay này quần áo trên người nhiều nếp như thể này, sao đi ra ngoài gặp người được?. Nghĩ lại, thể này cũng tốt, phía làm sao để tên Vương gia kia vừa nhìn thấy nằng đã tức giận đuổi nằng cút đi.

Mở cửa, Phiên Phiên phát hiện đứng bên ngoài là một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, bộ mặt thanh tú động lòng người, mặc dù vẫn còn vẻ trẻ con chưa thoát, nhưng đáy mắt lại tụ một tia khí khái anh hùng. Thấy nằng đi ra, hần liền đưa cho nằng một bao quần áo nói: “Lý tổng quản dặn ta đem quần áo giao cho người mặc vào, hơn nữa còn bảo ta đem người đi lấy dụng cụ rửa mặt cho Vương gia, người nhanh chóng đi thay quần áo đi, rồi theo ta đi hầu hạ Vương gia.”

Tiếp nhận quần áo trong tay hần, thiếu niên kia nhanh nhẹn đem chậu rửa mặt đặt trên mặt đất, đưa cho nằng khăn mặt, tiến vào phòng đổ nước nóng vào trong chậu: “Ngày hôm nay ta đem cho người nước ấm lấy đến đây, về sau muốn dùng nước ấm có thể đến tảo phòng lấy, ra khỏi cửa phòng của người, đi phía trái, đi xuyên qua một cái tiểu viện chính là tảo phòng, người rửa mặt đi, xong ta dẫn người đi.” Nói xong cũng không nhìn nằng, đi thẳng ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại, ở bên ngoài chờ nằng.

Rửa sạch mặt, thay quần áo mới sạch sẽ, Phiên Phiên sáng khoái tinh thần từ cửa phòng đi ra ngoài phòng, thiếu niên thấy nằng đi ra, lập tức bước đi.

“Từ từ đã!” Phiên Phiên ra tiếng gọi hần, thấy hần xoay người lại mới hỏi: “Người tên là gì?”

“Thẩm Tinh.” Nói xong lại xoay người đi lên phía trước, mặc kệ nằng.

Phiên Phiên chỉ có thể đi theo sát ở phía sau hần, nghĩ thầm người ở vương phủ này, như thế nào đều âm dương quái khí.

Thẩm Tinh đi trước dẫn đường, không biết rẽ qua bao nhiêu hành lang gấp khúc, vòng qua vài toà viện rất to, xoay chuyển choáng váng đầu, hoa mắt, tuy rằng Thẩm Tinh vừa đi vừa hướng dẫn nằng để nằng nhớ kỹ đường đi, nhưng mà chòi nghỉ mát, tiểu kiều, núi giả, ao, nhiều như vậy làm sao nhớ rõ đây a! Nơi này quả thực cùng mê cung là giống nhau. Lúc đầu, nằng còn chăm chú ghi nhớ, nhưng cuối cùng phát hiện ra, nhớ được đoạn này thì quên đoạn trước, thôi thì tha cho ta đi, lạc đường thì ta sẽ hỏi, chứ ta không thể nhớ được cái mê cung này đâu.

Rốt cục cũng tới nơi, Phiên Phiên không khỏi cảm thấy được có chút kinh ngạc, nơi này và đại điện ngày hôm qua thật bất đồng, nơi này không có vẻ chói mắt cùng khí phách, chỉ có vẻ thanh đạm, đoan trang tao nhã. Đang là đầu thu, hoa quế nở đầy viện, ngọt ngào mùi thơm ngát, dễ người cực kỳ.

Cho đến khi hai người đi vào cửa phòng tiền, Thẩm Tinh mới xoay người nói nhỏ: “Người ở đây hầu, bao giờ Vương gia tuyên người, thì người tiến vào, sau nữa nén hương sẽ có người đưa nước ấm lại đây, người hãy hầu hạ Vương gia rửa mặt.” Không đợi nằng có điều phản ứng Thẩm Tinh liền vỗ vỗ hông chạy lấy người, giống như nằng và ôn thần là giống nhau.

Bất an đứng ở ngoài cửa, không biết những công việc kế tiếp mà nằng phải làm có được thuận lợi hay không, nếu nằng không hoàn thành tốt nhiệm vụ, thì chẳng phải sẽ phải ở đây hầu hạ Vương gia cả đời sao, không thể được, nằng cầu sao một tháng tới đây yên ổn trôi qua nhanh chóng để nằng có thể bỏ chạy về... nhà. Phiên Phiên hãy còn đắm chìm bên trong những suy tưởng, lại có một giọng nam gọi nằng tỉnh lại.

“Vào đi!” Như một ma ám mặc não đâm thẳng vào tai nằng, thẩm, ngày nằng bị hành hạ đã đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Án Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Do dự nửa ngày, rốt cục Phiên Phiên vẫn là cẩn thận đẩy cửa bước vào phòng. Trong phòng bố cục bày biện rất đơn giản, hiện tại đại sảnh không có ai, xem ra Vương gia hần là vẫn còn ở tại phòng ngủ rồi. Ân, chờ hần mặc quần áo chỉnh tề đi ra nằng sẽ hầu hạ hần rửa mặt đi. Hạ quyết tâm, Phiên Phiên an phận đứng ở cạnh cửa, hai tay giao nắm, đứng thẳng người, dáng vẻ trang nghiêm

“Gọi người tiến vào, điếc sao?” Vẫn là giọng nói duyên dáng thanh tuyến kia, nghe không ra trong giọng nói có hi giận, nhưng lại có thể thấy đó là một tầng hàn ý.

“Sao?” Nhìn quanh bốn phía, xác định bốn bề vắng lặng, cuối cùng Phiên Phiên đem ánh mắt nhìn vào bên trong cửa phòng liêm thượng. Chẳng nhẽ, nhười trong phòng muốn nằng đi vào hầu hạ sao. Được rồi, chết sớm sẽ sớm được siêu sinh, Phiên Phiên lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu, đứng cảm hướng nội thất đi đến.

Tuy rằng đã quyết tâm tiến vào, nằng đi đến cạnh cửa, vén rèm tử trong tay vẫn là dừng một chút, Phiên Phiên vạch trưởng lên, nghiêng người tiến vào nội thất. Phảng phất trong phòng có một loại hương thơm yên ổn lòng người kỳ diệu, dịu nhẹ, Phiên Phiên cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh. Ngồi tại giường chính là một mỹ nam áo trắng, sợi tóc đen bóng tùy ý tán tã trên khuôn mặt xinh đẹp, thoáng hiện nét tuấn tú. Nhu khiết ti chức trưởng bào mặc ở trên người kia, thật không có lời nào diễn tả được hết vẻ tuấn dật, tao nhã, như trong tranh vẽ ra, đẹp đến mức như không có thật.

Phiên Phiên mê muội nhìn đối phương, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt đối phương chợt lóe, mới giật mình thấy chính mình luống cuống. Nhưng mà cũng không thể nghĩ nằng kỳ quái nha, ai kêu Vương gia gia bộ dạng mỹ hoặc lòng người như thế. Phiên Phiên nhanh chóng cúi đầu, không dám nhìn nữa, gất gao nhìn chằm chằm xuống mũi chân mình, khinh thân hỏi: “Vương gia có gì phân phó?” Thanh âm có chút nhanh, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

“Thay quần áo.”

“A?”

“Nghe không hiểu tiếng ta nói sao?” Mộ Dung Nguyệt lần thứ hai mở miệng, vron người đứng dậy, từ từ đứng ở đằng kia ý bảo nằng qua hầu hạ.

Phiên Phiên cắn cắn môi, chịu phận bất hạnh đi tới, đi thẳng đến bên cạnh hần mới chợt phát hiện đối phương dị thường cao lớn. Đầu của nằng còn chưa đến cằm của hần. Xem ra hần chỉ có thân hình cao lớn ấy là không giống nữ nhân, nhưng mà điều này cùng nằng cũng không quan hệ, trước mắt nằng phải hầu hạ hần cho tốt, một tháng sau cuốn gói chạy khỏi đây mới là chính sự. Vừa nghĩ, vừa giúp Vương gia thay áo, hai tay nhỏ bé đưa đến trước ngực đối phương, thật vất vả cởi bỏ một cúc áo, đang chuẩn bị hướng đến cúc thứ hai, lại nghe đối phương hỏi một câu hỏi khó hiểu: “Người đang làm cái gì đây?”

“Thay quần áo cho Vương gia a!” Không chút nghĩ ngợi Phiên Phiên trực tiếp đem đáp án trả lời cho hần, sự việc rõ ràng như vậy còn hỏi, hần có bệnh a!

“Người là đang thay áo cho ta hay là đang cởi áo ta ra vậy?”

Ách, nhìn lại động tác nằng đang thực hiện, chẳng phải nằng đã làm đúng rồi sao, không phải trước tiên thay quần áo là phải cởi bỏ áo ngủ rồi mới khoác trường bào vào sao? Hay là phương pháp mặc quần áo của Vương gia bất đồng so với người thường?

Vương gia thoáng nhìn, nhìn ra trong mắt nằng có điểm nghi hoặc, liền nói: “Dem cái áo choàng kia tới đây.”

“Nga.” Phiên Phiên lập tức làm theo lệnh, lấy ở giá thượng trường bào màu thủy lam đưa cho hần.

Lúc này Phiên Phiên đã có kinh nghiệm, đem trường bào mặc trực tiếp ở trên người hần, thấy hần không phản đối mới nhẹ nhàng thờ dài ra một hơi, nhẹ chân nhẹ tay vì hần mặc hai cái tay áo. Chính là, Vương gia này quá cao, thật vất vả khi giúp hần mặc ống tay áo, hai tay đang muốn sửa lại cổ áo đang bị lệch, nhưng mà, nguy rồi hần cao như vậy làm nằng không có cách nào khác sửa sang lại, trừ phi chính mình trực tiếp thiếp thượng hần mới được. Phía đối mặt trực tiếp với Vương gia, nghĩ lại đây không phải muốn chết sao? Làm tỳ nữ của Vương gia thì trước mặt hần phải luôn cúi đầu, sao có thể đường đường đối mặt với hần được. Nhưng không giúp Vương gia mặc quần áo chính tề cũng mắc tội chết nha. Cẩn rằng một cái, chết thì chết đi, nằng kiễng mũi chân, đem thân mình thiếp đi lên, hai đề ở cổ áo của hần, nhanh chóng sửa sang lại áo. Nhưng là hơi thở ấm áp ở bên tai lại thẳng tắp tiến vào trái tim của nằng, hại nằng thờ dôn dập, má ửng hồng, hai tay không ngừng run rẩy, mũi chân cũng đứng không yên. Trời ơi, mới chỉ tiếp xúc như vậy thôi mà tâm nằng đã hoảng loạn, tim đập nhanh quá, chẳng nhẽ nằng mắc bệnh gì sao? Nhanh chóng sửa lại cổ áo, Phiên Phiên cúi người lui về phía sau, dưới chân lảo đảo một cái, dưới tình thế cấp bách như vậy, nằng một tay túm vào áo hần, lập tức cảm thấy trên lưng có một đạo lực đỡ lấy thân mình.

Mở mắt ra nhìn, chính là phát hiện ra Vương gia đang ôm lấy nằng. Nhất thời cảm thấy tim nằng càng ngày càng đập nhanh, gần gũi cùng hần mặt đối mặt như thế này, mới có thể tinh tường thấy rõ trên mặt hần mỗi một lỗ chân lông, thật là phi thường xinh đẹp, ngay cả thân là nữ nhân như ta cũng không nhìn được mà đỏ mặt, tim đập nhanh. Bất quá là nằng đang mặt đỏ tai hồng, tim đang đập loạn nhịp, nhưng câu hỏi tiếp sau làm cho nằng hận không thể đem chính mình chôn sống.

“Nhanh như vậy mà người đã yêu thương nhưng nhớ ta rồi sao?”

Vừa mới còn tại ý loạn tình mê, lúc này trên mặt nằng lúc xanh lúc trắng, đối với loại này thiên đại oan uổng nha, nằng có phải muốn như vậy đâu, sĩ khả sát bất khả nhục, đang định phát biểu thì ngoài cửa có người cung thanh nói: “Vương gia, nước ấm đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Thanh âm bên ngoài truyền tới, vừa đúng lúc đánh vỡ sự xấu hổ bên trong phòng. Phiên Phiên vội vàng đứng thẳng người, đối phương cũng hợp thời rụt

tay lại. Phiên Phiên nhanh chóng đi tới cửa, đem nước ấm cùng chậu và khăn mặt cùng nhau bung vào, căn bản không dám tái liếc nhìn hắn một cái, vội vàng ném một câu: “Vương gia mời rửa mặt.” Rồi chuẩn bị nhanh nhẹn lui ra hướng ngoài cửa.

Nhưng mà, chân trước mới vừa được nâng lên, phía sau lại có một đạo truyền tới nghe không ra là ôn nhu hay giận dữ: “Bổn vương gọi người đi ra ngoài sao?”

Ông trời ơi, nam nhân này rốt cuộc muốn làm sao chứ? Như thế nào lại khó chơi như vậy? Phiên Phiên không biết mình cần làm gì bây giờ, đi cũng không phải, không đi cũng không được. Nghe thấy tiếng nước, bỗng nhiên quay đầu, phát hiện Vương gia đang ở dùng khăn rửa mặt, chỉ thấy hắn đem chiếc khăn từ từ đưa lên mặt, chậm rãi lau mặt, động tác tao nhã đến cực điểm, ngón tay thon dài lộ ra chính là sống trong sương đã lâu. Cho đến khi hạ khăn xuống, tùy tay hướng chậu rửa quăng ra, khéo mắt liếc liếc Phiên Phiên đang ngây ngốc nhìn, thản nhiên bỏ lại một câu: “Đem phòng ở thu dọn sạch sẽ.”

Mộ Dung Nguyệt đã ly khai chỗ này hơn một nén nhang, Phiên Phiên mới chậm rãi hồi phục tinh thần trở lại sau khi được chứng kiến cảnh mỹ nam rửa mặt. Suy sụp ngồi xuống ghế thượng, lâu lâu mới thở dài ra một hơi. Mỹ nam sức quyến rũ không thể kinh thường a! Nhìn quanh phòng của hắn, Phiên Phiên trong đầu đột nhiên nhớ tới một món đồ dị thường đáng sợ — cái bô!

Làm Đại tổng quản của Vương phủ, phận sự của Lý Ngạo là đi tuần tra toàn bộ Vương phủ, thuận tiện đến xem tỷ nữ mới tới làm việc như thế nào, có tốt hay không. Vừa mới bước vào phòng, trời ơi, sự tình gì đang xảy ra thế kia, hắn sợ tới mức muốn thất cổ tự sát. Nữ tử kia thật to gan nha, dám lấy khăn che kín mũi, tay đang đem cái bô đồ lên chậu hoa quế trong Vương phủ. Trời ạ! Ai tới cứu hắn đây? Để Vương gia biết được sự tình này, chỉ có một con đường chết a. Khăn trương nuốt nước miếng, nghĩ đến đây thôi mà hắn cảm thấy được lạnh cả người.

“Người — đang — làm — cái — gì?”

Đang ra sức chiến đấu cùng cái bô, Phiên Phiên bị một tiếng gầm lên giận dữ từ đằng sau truyền đến làm nàng giật mình, đến mức thiếu chút nữa làm rớt cái bô từ trên tay xuống. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Lý đại tổng quản, vẻ mặt như muốn giết người, đang trừng mắt nhìn chính mình, khéo miệng không khỏi run rẩy một chút, hắn cái kia bộ dáng giống như tức giận đến không nhẹ nga, không phải đang tức giận nàng đấy chứ, không có lý a, nàng đã đang cố gắng làm tốt việc, không có nhân hạ a! Hắn không có chuyện gì sao lại tức giận như vậy?

“Ta hỏi người đang làm gì?” Thật lâu vẫn không thấy Ngô Phiên Phiên phản ứng, hắn quát to thêm một lần nữa, đối phương như vẫn như cũ, ánh mắt đại ra nhìn hắn, không hề phản ứng, hắn quả thực muốn giết chết nàng ngay bây giờ.

“Ta?” Rốt cục ý thức được Lý đại tổng quản là đang hỏi nàng, vội vàng trả lời: “Ta đương nhiên là đang đem cái bô này đi làm sạch!” Bằng không hắn nghĩ đến nàng đang làm gì chứ? Chơi với cái bô sao? Aizz, người trong Vương phủ đúng là không bình thường nha.

“Ta biết!” Lý Ngạo nhìn không được lại rống to: “Ta hỏi người vì cái gì muốn đem cái bô đồ vào nơi này?”

Phiên Phiên nhìn không được nhướng mắt nói: “Ta tự cấp hoa quế bón phân a! Như vậy không phải nhất cử lưỡng tiện?”

Hít một hơi thật sâu, Lý Ngạo không ngừng kiềm chế chính mình, đừng tức giận, đừng tức giận nha, nàng bắt quả chỉ là một tiểu nha đầu, không đáng phải vì nàng mà bức bội, hai tay nắm chặt, gắt gao để ở sau lưng, sợ chính mình không kiềm chế được, đương trường bóp chết nàng.

“Người, nhớ kỹ, về sau nhất định đem cái bô đi nhà vệ sinh, không được tùy tiện loạn ở đây.” Cứ để nàng tùy tiện như vậy, chắc chắn rằng, không quá ba ngày, Vương phủ liền biến thành ao phân, thấy bộ dạng nàng như là không thèm lắng nghe, Lý Ngạo lại rống to ra tiếng: “Có nghe hay không?”

“Nghe, đang nghe.” Phiên Phiên nhanh chóng gật đầu, “Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?” Hắn nóng nảy.

“Nhưng mà nhà vệ sinh ở nơi nào a?”

.....

Ngáp dài một cái, Phiên Phiên đang ở tào phòng đun nước nóng, buổi sáng chỉ vì hỏi câu nhà vệ sinh ở nơi nào mà nàng đã bị Lý đại tổng quản mắng cho một trận, còn ưu đãi dẫn nàng đi tham quan một vòng Vương phủ từ trên xuống dưới, mấy trăm đường mòn, mấy chục tòa nhà, không biết vòng qua bao nhiêu hành lang gấp khúc, xuyên qua bao nhiêu đình đài lầu các, khiến nàng hoa cả mắt, chân cũng không đứng vững, mới miễn cưỡng nhớ kỹ đường đi đến phòng bếp, tào phòng, các nhà vệ sinh, y cục, cùng phòng ngủ của chính mình. Sau khi đi xem xét toàn bộ Vương phủ, nàng lại phải gấp rút trở về quét dọn đình viện, giặt sạch quần áo, cho đến tận bây giờ, phần nửa người trong Vương phủ đều đã ngủ say như chết, vậy mà nàng vẫn không được nghỉ ngơi, rốt cuộc tại sao nàng phải chịu ủy khuất như vậy, là tại ai hại nàng a!

Mới vừa rồi Lý tổng quản giao cho nàng, phải chờ Vương gia trở lại phủ, lúc nào cũng phải giữ ấm nước trong tào phòng. Vương gia trở về còn muốn tắm rửa. Tắm rửa cái rắm, hắn đi sớm về khuya, hiện tại đã là giờ tý còn chưa có chịu trở về, hại nàng mất cả buổi tối đều phải đun nước nóng ở tào phòng, càng không ngừng ngủ gà ngủ gật nhiều lần, suýt chút nữa bị nướng chín. Này tỷ nữ thực mẹ nó không phải là người, nàng càng nghĩ càng bức, nhìn không được mắng ra câu thô tục.

Cảm giác thân thể bị người nào đó lắc mạnh, bên tai lơ mơ truyền tiếng nói của Lý đại tổng quản hô: “Ngô Phiên Phiên, người tỉnh lại cho ta, người là trư à! Vương gia hỏi phủ rồi.”

Đột nhiên bừng tỉnh, cái gì..... Sao? Vương gia hỏi phủ?

“Người nhanh chóng đi chuẩn bị nước tắm đi, Vương gia sắp tới rồi.” Lý Ngạo nói xong vẫn không quên đẩy lưng nàng một phen.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Bể tắm ở Vương phủ được chia thành hai tầng, phía dưới là táo phòng, để không làm gián đoạn việc đun nước ấm trong lúc tắm, giữ nhiệt độ ổn định trong bể tắm. Bể tắm như vậy, Phiên Phiên từ trước đến giờ chưa từng thấy qua, lúc mới nhìn thấy bể tắm, nàng còn ngạc nhiên đến độ không nói lên lời, đây chính là cuộc sống xa hoa sao?

Bước nặng nề đi vào dục phòng đốt huân hương, rồi nàng lui về phía sau, tiến tới ngoài cửa đứng. Mùi hương nhẹ tỏa ra theo hơi nước ấm áp làm cho nàng thấy buồn ngủ, mí mắt híp xuống, thật sự hảo khốn nga! Không phải nói Vương gia mau tới sao? Như thế nào đến bây giờ cũng chưa thấy nhân ảnh? Còn phải đứng chờ như vậy nàng thật sự muốn ngủ, không được, chống đỡ không được rồi, Chu công, ta đến đây! Thân thể thẳng tắp ngã xuống, nhưng lại rớt vào một khối ấm áp ôm ấp trung, thật đúng là kéo chọn thời gian!

Mộ Dung Nguyệt đi vào dục phòng, chỉ thấy nha đầu kia đứng ở cửa ngủ gật, vốn định lướt qua nàng trực tiếp đi vào tắm rửa, không nghĩ tới nha đầu kia lại trực tiếp ngã vào trong ngực của hắn, hơn nữa lại vẫn có thể ngủ như bình thường. Còn ở trong ngực hắn cựa cựa tìm vị trí thoải mái để ngủ. Có người đứng cũng có thể ngủ sao? Không thể không bội phục trong lòng thiên hạ việc ngủ đã trăn cảnh hóa. Đêm nàng ôm vào dục phòng, thấy nàng vẫn đang ngủ say, một ở đáy mắt hiện lên một ý đùa. Nếu như vậy có thể ngủ, không biết như vậy còn có thể hay không tiếp tục ngủ.

Hơi dùng sức, đem vật ở trong tay thả xuống bể tắm, một tiếng “Oành” vang lên.

Phiên Phiên liền tỉnh giấc, hoảng sợ phát hiện thân thể đang ở dưới bể tắm chỉ có thể theo suy nghĩ, hét ra một tiếng thét chói tai. Là ai làm rơi nàng vào trong nước kia, nàng thật sự bị cháng váng, không biết tại sao mình hội diệu đến trong nước, càng không biết nước này sâu hay nông, chỉ có thể sợ hãi nghĩ đến việc chính mình không biết bơi. A, không cần a! nàng còn có một tuổi thanh xuân để sống nha, bao nhiêu của cải còn chờ nàng đi tiêu xài, rất nhiều nam tử dễ nhìn đang chờ được lọt vào mắt xanh của nàng nha, nàng không cần như vậy không mình bạch bị chết đuối a!

Tay chân càng không ngừng ở trong nước giãy dụa, phịch, miếng và mũi nàng uống không ít nước, nhiều đến độ nàng phải ho khụ khụ. Đang lúc nàng ai thần chính mình khó giữ được cái mạng nhỏ này, bỗng dưng, vòng eo bị một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy, đem nàng mang lên trên mặt nước. Hô, có thể hít thở không khí rồi, chính là cảm giác thật tốt, nhìn không được lại dùng lực hít nhiều ngụm không khí. Rồi thanh thoi định thần lại, lúc này nàng mới nhìn lại ân nhân cứu mạng mình, quay đầu lại, ngang tầm mắt nàng là bộ ngực rắn chắc rất đẹp nga, nhìn khuôn mặt, a, là Vương gia, nàng và Vương gia cùng ngâm mình ở bể tắm. Từ từ! Vương gia? Ngực trần? Cùng nàng, cùng nhau tắm? Ong! Trong đầu nàng một trận nổ vang, cái này thật sự ngay cả tâm cũng muốn chết thì hơn.

Nhìn thấy nha đầu nhỏ bé trước mắt, lộ vẻ kinh ngạc, sợ hãi, si ngốc, cho đến tuyệt vọng, trên mặt biểu cảm rất nhanh biến hóa. Ân, còn màn hảo ngoạn, tiếp tục.

Chậm rãi đem mặt tiếp cận nàng, ở khoảng cách hai cái mũi sắp chạm vào nhau thì dừng lại. Buồn cười phát hiện, tiểu nha đầu ở trong tay hắn, toàn thân cứng ngắc như một pho tượng đá, hai mắt mở to, hít thở không đều, mặt hơi hơi run rẩy, một bộ dạng như sắp sửa chết. Mộ Dung Nguyệt ý xấu nghĩ: Không biết nàng như vậy có thể hay không đem chính mình chết ngạt.

“Người — cũng đến tắm rửa?” Có ý kéo âm dài, Mộ Dung Nguyệt có ý tiến sát gần Phiên Phiên hỏi.

Bị Mộ Dung Nguyệt đột nhiên tới gần sợ, Phiên Phiên sợ tới mức vô thức gật gật đầu, lúc sau nàng mới đột nhiên hiểu ra ngầm ý mà hắn nói đến, kinh hãi vội vàng lắc đầu, miệng nói năng lộn xộn: “Không, không phải, ta không có muốn tới tắm rửa, không phải chính mình tới, không phải.”

“Kia — người muốn hay không — cùng nhau tắm ở đâu?” Vòng tay đang ôm ở eo nàng được nói lỏng, nàng sợ tới mức nhanh chóng duỗi chân hướng lui về phía sau, vội vàng thoát khỏi vòng tay của hắn.

“Ồ!” Không xong, nàng không cẩn thận lại hét lên, uống vài ngụm nước tắm, ghê tởm muốn chết, luôn uống này biến thái Vương gia nước tắm, trở về nhất định phải nhổ hết ra, nếu không ta chắc chắn sẽ bị đau bụng. Lúc sau thần trí khôi phục, Phiên Phiên đương nhiên biết vị trí địa điểm mình đang đứng ở bể tắm là không thể chết người, bởi vậy ở ạch vài cái lúc sau ngay lập tức nổi lên mặt nước.

“Ha ha ha.” Nàng đang men theo bể tắm trèo lên, lúc sau nghe được đúng tiếng Vương gia biến thái kia đang cười to. Có cái gì buồn cười, cười cười cười, người cười cho đến chết luôn đi! Nhân cầu trùng thật to, hận không tiến tới gần đập cho hắn một phát, chỉ có thể trừng mắt dọa hắn. Trùng mắt trừng mắt, lại phát hiện hắn cười rộ lên lại có thể đẹp như thế, ánh mắt lại luyến tiếc dời đi.

Tiếng cười vừa dứt, không khí trong dục phòng lập tức một tầng đông lạnh. Khuôn mặt mỉa mai của Vương gia rút cuộc nhìn không ra mỉm cười, chỉ thần nhiên nói một câu: “Đi ra ngoài, nơi này không cần người hầu hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Bể tắm ở Vương phủ được chia thành hai tầng, phía dưới là tảo phòng, để không làm gián đoạn việc đun nước ấm trong lúc tắm, giữ nhiệt độ ổn định trong bể tắm. Bể tắm như vậy, Phiên Phiên từ trước đến giờ chưa từng thấy qua, lúc mới nhìn thấy bể tắm, nàng còn ngạc nhiên đến độ không nói lên lời, đây chính là cuộc sống xa hoa sao?.

Bước nặng nề đi vào dục phòng đốt huân hương, rồi nàng lui về phía sau, tiến tới ngoài cửa đứng. Mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra theo hơi nước ấm áp làm cho nàng thấy buồn ngủ, mí mắt híp xuống, thật sự hảo khổ nga! Không phải nói Vương gia mau tới sao? Như thế nào đến bây giờ cũng chưa thấy nhân ảnh? Còn phải đứng chờ như vậy nàng thật sự muốn ngủ, không được, chống đỡ không được rồi, Chu công, ta đến đây! Thân thể thẳng tắp ngã xuống, nhưng lại rớt vào một khối ấm áp ôm ấp trung, thật đúng là kéo chọn thời gian!

Mộ Dung Nguyệt đi vào dục phòng, chỉ thấy nha đầu kia đứng ở cửa ngủ gật, vốn định lướt qua nàng trực tiếp đi vào tắm rửa, không nghĩ tới nha đầu kia lại trực tiếp ngã vào trong ngực của hắn, hơn nữa lại vẫn có thể ngủ như bình thường. Còn ở trong ngực hắn cọ cọ tìm vị trí thoải mái để ngủ. Có người đứng cũng có thể ngủ sao? Không thể không bội phục trong lòng thiên hạ việc ngủ đã trăn cảnh hóa. Đem nàng ôm vào dục phòng, thấy nàng vẫn đang ngủ say, một ở đây mắt hiện lên một ý đùa. Nếu như vậy có thể ngủ, không biết như vậy còn có thể hay không tiếp tục ngủ.....

Hơi dùng sức, đem vật ở trong tay thả xuống bể tắm, một tiếng “Oành” vang lên.

Phiên Phiên liền tỉnh giấc, hoảng sợ phát hiện thân thể đang ở dưới bể tắm chỉ có thể theo suy nghĩ, hét ra một tiếng thét chói tai. Là ai làm rơi nàng vào trong nước kia, nàng thật sự bị cháng váng, không biết tại sao mình hội diệu đến trong nước, càng không biết nước này sâu hay nông, chỉ có thể sợ hãi nghĩ đến việc chính mình không biết bơi. A, không cần a! nàng còn có một tuổi thanh xuân để sống nha, bao nhiêu của cải còn chờ nàng đi tiêu xài, rất nhiều nam tử dễ nhìn đang chờ được lọt vào mắt xanh của nàng nha, nàng không cần như vậy không mình bạch bị chết đuối a!

Tay chân càng không ngừng ở trong nước giãy dụa, phịch, miêng và mũi nàng uống không ít nước, nhiều đến độ nàng phải ho khụ khụ. Đang lúc nàng ai thân chính mình khó giữ được cái mạng nhỏ này, bỗng dưng, vòng eo bị một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy, đem nàng mang lên trên mặt nước. Hô, có thể hít thở không khí rồi, chính là cảm giác thật tốt, nhìn không được lại dùng lực hít nhiều ngum không khí. Rồi thành thói định thần lại, lúc này nàng mới nhìn lại ân nhân cứu mạng mình, quay đầu lại, ngang tầm mắt nàng là bộ ngực rắn chắc rất đẹp nga, nhìn khuôn mặt, a, là Vương gia, nàng và Vương gia cùng ngậm mình ở bể tắm. Từ từ! Vương gia? Ngực trần? Cùng nàng, cùng nhau tắm? Ông! Trong đầu nàng một trận nổ vang, cái này thật sự ngay cả tâm cũng muốn chết thì hơn.

Nhìn thấy nha đầu nhỏ bé trước mắt, lộ vẻ kinh ngạc, sợ hãi, si ngốc, cho đến tuyệt vọng, trên mặt biểu cảm rất nhanh biến hóa. Ân, còn màn hảo ngoạn, tiếp tục.

Chậm rãi đem mặt tiếp cận nàng, ở khoảng cách hai cái mũi sắp chạm vào nhau thì dừng lại. Buồn cười phát hiện, tiểu nha đầu ở trong tay hắn, toàn thân cứng ngắc như một pho tượng đá, hai mắt mở to, hít thở không đều, mặt hơi hơi run rẩy, một bộ dạng như sắp sửa chết. Mộ Dung Nguyệt ý xấu nghĩ: Không biết nàng như vậy có thể hay không đem chính mình chết ngạt.

“Ngươi — cũng đến tắm rửa?” Cố ý kéo âm dài, Mộ Dung Nguyệt cố ý tiến sát gần Phiên Phiên hỏi.

Bị Mộ Dung Nguyệt đột nhiên tới gần sợ, Phiên Phiên sợ tới mức vô thức gật gật đầu, lúc sau nàng mới đột nhiên hiểu ra ngầm ý mà hắn nói đến, kinh hãi vội vàng lắc đầu, miêng nói năng lộn xộn: “Không, không phải, ta không có muốn tới tắm rửa, không phải chính mình tới, không phải.”

“Kia — ngươi muốn hay không — cùng nhau tắm ở đâu?” Vòng tay đang ôm ở eo nàng được nới lỏng, nàng sợ tới mức nhanh chóng duỗi chân hướng lui về phía sau, vội vàng thoát khỏi vòng tay của hắn.

“Ồ!” Không xong, nàng không cẩn thận lại hét lên, uống vài ngum nước tắm, ghê tởm muốn chết, luôn uống này biến thái Vương gia nước tắm, trở về nhất định phải nhổ hết ra, nếu không ta chắc chắn sẽ bị đau bụng. Lúc sau thần trí khôi phục, Phiên Phiên đương nhiên biết vị trí địa điểm mình đang đứng ở bể tắm là không thể chết người, bởi vậy ở ư ư vài cái lúc sau ngay lập tức nổi lên mặt nước.

“Ha ha ha.....” Nàng đang men theo bể tắm trèo lên, lúc sau nghe được đúng tiếng Vương gia biến thái kia đang cười to. Có cái gì buồn cười, cười cười cười, ngươi cười cho đến chết luôn đi! Nhân câu trùng thật to, hận không tiến tới gần đập cho hắn một phát, chỉ có thể trừng mắt dọa hắn. Trùng mắt trùng mắt, lại phát hiện hắn cười rộ lên lại có thể đẹp như thế, ánh mắt lại luyện tiếc đời đi.

Tiếng cười vừa dứt, không khí trong dục phòng lập tức một tầng đông lạnh. Khuôn mặt mỉa mai của Vương gia rút cuộc nhìn không ra mỉm cười, chỉ thân nhiên nói một câu: “Đi ra ngoài, nơi này không cần ngươi hầu hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Phiên Phiên không nghĩ lại có thể dễ dàng ly khai vương phủ như vậy, trong lòng nhảy nhót không thôi. Tuy rằng nàng gặp phải tên Hàn Mặc Hiên kỳ quái, không biết vì sao hắn có thể ra vào Vương phủ một cách dễ dàng như thế, ngay đến Lý Ngao đối với hắn cũng không ngăn trở, mặc cho hắn ra vào tự nhiên. Nhưng mà, điều này cũng chẳng liên quan đến nàng nhiều, mà kẻ hắn là ai đi nữa, cho dù là thiên tử hay lão tử, nàng đã ra khỏi Vương phủ rồi, chẳng cần phải sợ ai nữa ~~~.

Bước nhanh ra khỏi đại môn của Vương phủ, nàng hít một hơi thật sâu, hô~~~, không khí thật tươi mát, bầu trời trong xanh, bên ngoài chính là tốt nhất! Nhìn không được thỏa mãn, nàng hít vào mấy ngụm không khí thật sâu, liếc đến người bên cạnh, thấy Hàn Mặc Hiên đang nhìn nàng một cách kỳ quái, bỗng nhiên nàng nhận ra, mục đích của chính mình là chạy trốn khỏi Vương phủ, còn chưa làm rõ đối phương là bạn hay là kẻ địch, vẫn là tự mình hành động thì hơn.

Thấy vẻ mặt nàng nhìn mình có vẻ có ý bảo trì khoảng cách, Hàn Mặc Hiên thoáng mỉm cười, hờ hững nói: “Đi thôi.”

Nghĩ ngợi đi theo sát phía sau hắn, bước chân chậm rãi hướng về phía trước, suy nghĩ xem người này rốt cuộc vì lý do gì mà đi theo nàng. Nhìn hắn một thân phi phú tức quý, cách ăn mặc, khí chất thân nhiên, ôn nhu, ra vào Vương phủ một cách tùy tiện, hẳn là hắn phải là một nhân vật hết sức quan trọng. Người như vậy, sáng sớm đi đến Vương phủ, chắc chắn không phải chỉ muốn đem nàng ra khỏi Vương phủ đi mua vài bông! Nhất định là có ý đồ khác, nhất định là thế! Nhưng rốt cuộc là vì cái gì? Nàng, chỉ là một tỷ nữ trong Vương phủ, thân phận hèn mọn giống như con kiến, dựa vào cái gì làm cho người ta có ý đồ với nàng?

Nghĩ mãi mà không ra, không thể có kết luận, Phiên Phiên gõ gõ cái đầu. Quên đi, nếu đã không nghĩ ra, cũng đừng quản nhiều như vậy, chạy nhanh thoát thân là quan trọng nhất. Hơn nữa hiện tại đã chạy trốn khỏi vương phủ là rất tốt rồi, Hàn Mặc Hiên vẫn là đi trước nàng, không có quay đầu lại nhìn nàng, như vậy, hiện tại, không phải nàng cũng có thể ly khai hắn sao?

Cảm giác được người đứng phía sau đột nhiên đi chậm lại, Hàn Mặc Hiên thoáng cười, xem ra tiểu nha đầu này càng ngày càng có ý muốn chạy trốn.

hô hô~~~ rốt cục nàng được giải thoát rồi!

Thoải mái đi trên đường, đi dạo xem hết cửa hàng này đến cái sạp kia, được trở về nhân gian, cảm giác thật tốt nga!

Ra khỏi vương phủ rồi, đầu tiên nàng nên làm gì đây? Ân, hiện tại nàng vẫn chưa thể về nhà, thời gian vẫn còn sớm nha, bây giờ mà trở về nàng, chắc chắn nàng sẽ bị ném lên kiệu hoa gả cho người ta rồi. Nghĩ nghĩ, tạm thời vẫn là quyết định không quay về, dù sao nàng cũng có rất nhiều tiền nha. Nghĩ đến đây, Phiên Phiên liền nhìn không được, chính mình tự tán thưởng một cái, có câu gọi là gì nhỉ? “Có tiền là có tất cả” trước khi quyết định chạy trốn, nàng đã sớm đem theo nhiều tiền ở bên người, hiện tại ra khỏi vương phủ sẽ không phải ăn ngủ ngoài đường.

Ha ha ha, Ngô Phiên Phiên nàng thật tức thời nha, nhiều tiền như vậy, nàng còn có thể thuê được cả tỷ nữ cho riêng mình. Hừ! Từ nay về chính mình sẽ không phải hầu hạ ai hết!

Trong đầu nàng tự động hiện ra hình ảnh Mộ Dung Nguyệt ở nhà vệ sinh cạo rửa cái bô, cảnh tượng thật khiến nàng kích thích nha.

Cứ như vậy, nàng đi đến trước cửa một quán trà, mới phát hiện ra chính mình đang rất đói bụng, vì chạy trốn, nàng cho tới trưa cũng chưa ăn cái gì. Mặc kệ mọi việc đi—trước tiên nàng phải ăn no bụng đã!

Nghênh ngang đi vào trà lâu, nàng đang chuẩn bị hét to “tiểu nhị lại đây tiếp đón”, nhìn quanh một vòng, nhất thời hoảng hốt.

“Hàn..... Hàn Mặc Hiên!” Nàng kinh ngạc gọi.

Đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ thưởng thức trà, Hàn Mặc Hiên hướng ánh nhìn về phía nàng, mỉm cười, ôn nhu nói: “Đói bụng rồi à, lại đây ăn một chút gì.”

Phiên Phiên giống giống như đồ ngốc đứng ngây ra ở cửa, nhìn về phía hắn. Hàn Mặc Hiên nhìn thấy nàng đứng ngây ra như vừa nuốt phải một viên trứng chim, thấy bộ dáng của nàng thật buồn cười, không đành lòng thấy nàng tiến thoái lưỡng nan, xấu hổ, nhẹ nhàng kêu nàng: “Phiên Phiên? Phiên Phiên cô nương?”

“A?” Rốt cục, nàng cũng phản ứng lại, nhìn thấy trước mặt nàng là vẻ mặt cười vui vẻ đầy thiện ý của Hàn Mặc Hiên, cuối cùng nàng cũng không thoát được hắn, về mặt ai oán đi tới, ngồi xuống bàn của hắn.

Bụng vốn đang rất đói, nhưng hiện tại, đối mặt với một bàn đầy thức ăn như thế này, nàng chả thấy đói một chút nào. Thật không biết, tại sao Hàn Mặc Hiên lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, không phải là có ý ngồi ở đây chờ nàng đấy chứ? Nhưng là xem vẻ mặt của hắn thì lại không thấy giống như vậy, hoặc là hắn căn bản là biết nàng đây là muốn đi chạy trốn. Rốt cuộc sao lại thế này, chịu không nổi, nàng nhất định phải mở miệng hỏi thôi.

“Hàn công tử.” Nhíu mày nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng đang muốn hỏi hắn cái gì đó, gấp một miếng điểm tâm để vào trong bát của nàng, mềm giọng nói: “Ăn một chút gì đi rồi nói sau.”

Hiện tại nàng nào có tâm tình ăn cái gì nga, thăm nghĩ phải hỏi cho rõ ràng mới được, vội vàng mở miệng: “Hàn công tử, ta.....”

Không đợi nàng nói hết, Hàn Mặc Hiên liền nói: “Là ta không tốt, đem ngươi đi mà lại để ngươi lạc mất, do ta đi quá nhanh, không để ý đến ngươi là nữ nhi, đi rất chậm nga, cuối cùng lại lạc mất ngươi, thật sự thật có lỗi, tái quay đầu lại tìm ngươi, lại tìm không thấy, may mắn tại trà lâu lại gặp được ngươi, cuối cùng cũng yên lòng.” Dừng một chút, thấy nàng không có phản ứng gì, Hàn Mặc Hiên liền từ trong lòng ngực lấy ra một bao đồ vật này nọ đưa cho nàng.

Ngơ ngác tiếp nhận, một bên đang định mở ra, một bên nghe được thanh âm của Hàn Mặc Hiên ở bên tai vang lên: “Đây là sợi bông bổ ta mua cho ngươi, hy vọng ngươi có thể dùng.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ấn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lại, về, đến, vương, phủ, ta khóc a! Về mặt bị phản đứng ở trước của vương phủ, nàng nhìn lên ánh mặt trời chiếu rọi vào vương phủ, cảm giác chói mắt vô cùng.

Lý Ngạo đứng ở cửa cung kính nghênh đón bọn họ vào phủ, hình như hẳn đã chờ bọn nàng lâu rồi. Phiên Phiên cùng Hàn Mặc Hiên đi vào trong phủ, Lý Ngạo chấp tay nói: “Thế từ gia, Vương gia xin mời ngài.”

Nga, nguyên lai hẳn là thế từ gia, cũng đúng thôi, nếu là người bình thường Lý Ngạo như thế nào lại hành lễ như thế.

“Hảo.” Cũng không nhiều nói, Hàn Mặc Hiên bình tĩnh tiến về phía trước đi đến. Nhìn thấy Hàn Mặc Hiên đi xa, Phiên Phiên khẽ nhún vai, nghĩ thầm, tốt lắm, hiện tại nàng cũng thoát được hẳn rồi, một mối quá nga, trở về nghỉ ngơi tắm rửa trước đã, buổi tối còn phải nấu nước hầu hạ Vương gia tắm rửa nữa, vừa định nhắc chân bước đi, lại bị Lý Ngạo gắt gao gọi lại.

“Chậm đã!”

“Án?” Quay đầu lại, nàng khó hiểu nhìn về phía Lý Ngạo “Có chuyện gì không?”

Ánh mắt Lý Ngạo phức tạp nhìn nàng, rốt cục cũng mở miệng nói: “Vương gia bảo sau khi ngươi hồi phủ phải đi gặp người.”

“Nga!” Miễn cưỡng đáp lại một tiếng, nhất định lại là kêu nàng đi hầu hạ hẳn rồi, hẳn là Đại lão gia mà, mệt!

Vừa muốn rời đi thì nàng lại bị Lý Ngạo gọi lại, Phiên Phiên không kiên nhẫn nói: “Lại làm sao nữa đây? Tổng quản đại nhân!”

“Vương gia ở thư phòng, chờ đi làm đường.” Lý Ngạo thần nhiên nói.

Thiệt, nói cái gì vậy chứ, giống như lúc nào nàng cũng đi lạc đường không bằng, hừ, nói như thế nào đi nữa thì nàng cũng đã ở Vương phủ này được 7 ngày rồi, không lý nào nàng lại bị lạc đường được, hẳn nghĩ nàng là đồ đàn sao?

Khóe miệng run rẩy, nàng cư nhiên đã bị lạc đường rồi, đây là chỗ nào vậy, nàng phi thường xác định chính mình là đồ đàn rồi. Làm sao bây giờ, không tìm được đường đến thư phòng, không phải nàng sợ bị Lý Ngạo mắng mà chính là bị mất mặt trước tên Vương gia biến thái. Ô ô ~~~ ai tới mang nàng đi ra ngoài đây?

“Tiểu muội muội, ngươi đừng khóc a! Có cái gì ủy khuất nói cho tỷ tỷ được không?” Bên tai nghe được thanh âm mềm mại khuyên nhủ, đang ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc, Phiên Phiên ngẩng đầu lên nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy một vị áo nữ tử áo trắng như tuyết, mi nhập xa đại, mi nhân hàm xuân, quả là một đại mỹ nữ. Trong vương phủ không phải không có nữ thân quyến sao? Ách, đương nhiên trừ bỏ nàng. Nhưng là, nhưng là nàng ở vương phủ đã bảy ngày cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua nữ tử này a! Nàng là từ đâu xuất hiện vậy? Nếu không phải giữa ban ngày ban mặt, Phiên Phiên thật đúng là nghĩ đến chính mình gặp tiên nữ nha!

Thấy nàng không có phản ứng, mỹ nữ áo trắng hảo tâm hỏi lại: “Tiểu muội muội, ngươi là lạc đường phải không? Tỷ tỷ mang ngươi trở về được không?”

“Hảo!” Mặc kệ nàng là ai, trước tiên tìm được thư phòng quan trọng hơn, Phiên Phiên không chút nghĩ ngợi liền nhảy dựng lên, một phen túm trụ ở ống tay áo của bạch y nữ tử, ôn tồn nói: “Ta muốn tới thư phòng của Vương gia, đa tạ tỷ tỷ dẫn đường.”

Trên đường đi tới thư phòng, Phiên Phiên rốt cục cũng biết được, nguyên lai vị đại mỹ nữ này kêu Triển Ly, là tùy thị y sĩ của Vương gia, bình thường Vương gia đến nơi nào cũng sẽ mang theo nàng, lúc này Vương gia nhập kinh, nàng liền ở tại vương phủ, ngày thường cứ ở trong phòng nghiên cứu, đọc sách thuốc, phối chế đan dược, ít khi đi ra ngoài, cho nên nhẹ Phiên Phiên mới chưa nhìn thấy nàng ở Vương phủ bao giờ. Tuy nhiên khi Phiên Phiên nói cho nàng, nàng là tỷ nữ của Vương gia, có thể tình huống cảm giác được đối phương nắm tay nàng hơi hơi run lên một cái.

Cuối cùng cũng đi đến thư phòng, cửa phòng rộng mở, chỉ thấy Mộ Dung Nguyệt cùng Hàn Mặc Hiên đưa lưng về phía cửa đứng xem một bức họa vẽ nước từ trên núi chảy xuống, hai người giống như đang bình luận thưởng tích, Phiên Phiên đi vào, cung thanh nói: “Nô tì ra mắt Vương gia, ra mắt thế tử

gia.”

“Như thế nào đi lâu như vậy rồi mà bây giờ mới đến?” Mộ Dung Nguyệt lạnh nhạt nói, cũng không quay đầu lại nhìn nàng, vẫn là nhìn bức họa kia, hồi lâu mới mở miệng: “Đứng lên đi.”

Hành lễ một lúc lâu như vậy làm thân thể nàng có chút mỏi nhừ, chân có chút run run, may mắn bên cạnh có Triền Ly giúp đỡ nàng, nàng cảm giác Vương gia hôm nay giống như là cố ý làm khó dễ nàng.

Giúp đỡ Phiên Phiên xong, Triền Ly mới hành lễ: “Ly Nhi tham kiến Vương gia, thể tử gia.”

Lúc này Mộ Dung Nguyệt mới quay đầu lại, xoay người nâng Triền Ly dậy nói: “Sao người lại rảnh mà đi tới đây vậy?” Tuy rằng vẫn là thanh âm không nghe ra là hi hay là giận, nhưng là thiếu một phần âm lãnh.

Nhìn thấy Vương gia, Triền Ly ôn nhu cười, liếc mắt cúi đầu nhẹ nhàng, ôn nhu nói: “Bởi vì, ta ở trong vườn nhặt được một tiểu nha đầu đi lạc đường nha!”

“Nga? Nàng lại lạc đường?” Ngữ khí âm lãnh kia lại quay trở về rồi, “Xem ra thật sự là nàng không thể khôn ra được.”

Phiên Phiên trên mặt nóng như thiêu như đốt, đỏ lừ đến tận tai. Cái gì không thể khôn! Cứ gặp mặt là hấn lại hạ thấp nàng như vậy, một ngày không quở trách nàng sẽ chết à? Thật không có khí chất, đúng là quý hạp hò! Hừ! Đối với đại mỹ nữ thì hấn dùng lời hay ý đẹp, còn đối với nàng toàn dung những điều xấu xa để nói về nàng, bỏ qua đi, chính là trông mặt mà bắt hình dong mà. Không biết vì cái gì, nàng chứng kiến Mộ Dung Nguyệt đối Triền Ly ôn nhu, khác hẳn với nàng, trong lòng cảm thấy hụt hẫng một chút.

“Ta thật cảm thấy được tiểu nha đầu này rất hay nha.” Người cất tiếng nói chính là Hàn Mặc Hiên từ lúc các nàng tiến vào bây giờ hấn mới mở miệng nói chuyện, “Sáng nay gặp được nàng đã xảy ra một ít chuyện có chút thú vị.” Hàn Mặc Hiên này thật sự đang muốn nói gì đây, hấn sẽ không đem chuyện nàng muốn chạy trốn khỏi Vương phủ nói lại với Mộ Dung Nguyệt đấy chứ?. Bất quá cho dù hấn có nói nàng cũng sẽ không có thừa nhận, dù sao hấn cũng không còn cái gì làm chứng cứ. Hạ quyết tâm, Phiên Phiên ổn định lại tâm trạng của chính mình, không có gì phải sợ hết.

Mộ Dung Nguyệt liếc nhìn nàng một cái, âm lãnh nói: “Phải không? Kia——”

“Ừng ực ực ~~~” Một trận thanh âm kỳ quái từ bụng nàng phát ra chặn ngang tiếng nói mà hấn sắp thốt ra, ưc, ông trời ơi, sao ông không sai Thiên Lô lấy sét đem đánh chết nàng đi! Sao lại đặt nàng vào tình huống quái dị, đáng xấu hổ này cơ chứ?. Từ sáng sớm đến bây giờ Phiên Phiên chưa có cái gì vào bụng cả, để cho bây giờ, cái bụng của nàng phát ra kháng nghị, nó thật biết lựa chọn tình huống nha~~

“Hi hi” Rốt cục có người không nín được cười rồi, liếc nhìn đến người vừa cười, là Triền Ly sao?. Không phải mọi người nói mỹ nữ đều là thực nữ sao? Như thế nào, đại mỹ nữ này một chút thực nữ cũng không có vậy, lỗ hần tâm cười trên sự đau khổ của nàng là sao? Hiện tại có lẽ nàng giả chết là cách giải quyết tốt nhất cũng nên? Trước mắt cứ chọn biện pháp trốn tránh tình hình thực tại đi đã, có gì tùy cơ ứng biến vậy. Nhắm mắt ngả xuống, Phiên Phiên thật sự thực nhất gan giả lựa chọn phương pháp giả chết.

“Nàng không có việc gì, chỉ là đã đói bụng quá thôi.” Kẻ điếc cũng có thể nghe được trong lời nói của Triền Ly ẩn nhẫn ý cười. Cười đi cười đi, cứ việc cười đi, nàng chính là không có nghe thấy gì hết, dù sao nàng hiện tại là đang chết cơ mà!

Cảm giác được thân thể bị một người nhẹ nhàng ôm lấy, nàng hé mắt nhìn trộm, lại chứng kiến ánh mắt Hàn Mặc Hiên đang nhìn mình ôn nhu, nhất thời mặt nàng đỏ bừng, nói không nên lời, nhưng là trong lòng vẫn có một chút mất mát, đến tột cùng là do nguyên nhân gì chứ? Nhưng là bị một soái ca như vậy ôm vào trong ngực, cảm giác vẫn là phi thường hương thụ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ấn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Trong khoảng thời gian Vương gia cùng Hàn Mặc Hiên xuất môn, nàng vô cùng nhàn rỗi, Phiên Phiên miễn cưỡng nằm ở trên giường, trong lòng không ngừng nhớ lại đi những việc phải làm từ khi bước vào Vương phủ cho tới nay. Nói tóm lại, hầu hạ Vương gia thật là mệt nhọc, hấn là một món đồ dù nàng có cố hết sức cũng không lấy lòng được, vẫn phải lao động khổ sai. Tuy rằng cả vương phủ ai cũng coi Vương gia như Thiên Lô sai đâu đánh đó, nhưng là mỗi người khi nhìn thấy Vương gia đều là cảm thấy sợ hãi nhiều hơn là tôn kính, không ai dám bất nháo lộn xộn, Phiên Phiên từ lâu đã được lĩnh giáo Vương gia mặt không chút thay đổi âm trầm đáng sợ. Chạy trốn, loại chuyện này đã làm một lần, phỏng chừng sẽ không có cơ hội thứ hai, nàng không dám xác định Hàn Mặc Hiên sẽ nói cái gì đó cho Mộ Dung Nguyệt hay không. Dù sao cũng còn hơn hai mươi ngày nữa, phải nhịn một chút cũng đành chấp nhận vậy. Nhưng lời là nói như vậy, dù sao cũng là tận hai mươi ngày nữa, kêu nàng phải sống như thế nào đây?

Đang phiên nảo, bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng thanh thúy vang dội kêu to, khiến nàng hưng phấn từ trên giường nhảy dựng lên. Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm trào dế, nàng quyết không nghe lầm, giấu ở thạch kích tuyệt đối là một con dế Đại tướng quân. Thật tốt quá, cái này sẽ làm cho nàng không thấy nhàm chán nữa. Nhảy ra khỏi giường, lặng lẽ đi ra cửa, theo thanh âm nơi phát ra, cẩn thận mở ra một khối đá vụn, quả nhiên, là một sinh vật đen thùi, ót nhi sáng bóng đại mặc lĩnh đứng hùng dũng oai vệ chắn sí mình xướng. Tay mắt lạnh lẽ, nàng dùng lưới chụp xuống, hắc hắc~~~ Bắt được

rồi!

Thấy phía sau có một bóng người đang đi tới, trong lòng nàng căng thẳng, tái nhợt, nguyên lai là Thẩm Tinh. Dưới ánh trăng, hắn dẫn theo cái đèn lồng đứng ở nơi đó, dọa người à? Đang muốn lên tiếng mắng hắn vài câu, lại làm cho Thẩm Tinh thở dài một tiếng.

“Aizz~~~~, vẫn là bị người nhanh chân đến trước.”

Nhìn thấy Thẩm Tinh hai mắt chặt chẽ trừng mắt nhìn chăm chú vào đề Đại tướng quân, Phiên Phiên hiểu rõ nói: “Nga, nguyên lai người cũng là bị tiểu tử này làm cho chạy đến nha.”

Không cam lòng trừng mắt liếc mắt nhìn nàng một cái, rốt cục hắn cúi đầu nói: “Đúng vậy, nghe được tiếng kêu của nó liền đoán được đây ắt hẳn là vật phi phạm.”

Xem ra gặp người cùng sở thích rồi, Phiên Phiên trong mắt bắn ra một tia mâu quang nóng bỏng: “Người thích đề như vậy, nhất định đã từng xem rất nhiều trận chơi đề, không bằng.....”

Thẩm Tinh ánh mắt cũng sang lên, hắn nghe ý tứ của Phiên Phiên, bất quá nơi này là vương phủ, làm như vậy có thể chứ? Không cho Thẩm Tinh có hội lo lắng, Phiên Phiên liền lôi kéo hắn vào trong phòng bếp, lấy ra mấy con đề nữa. Bởi vì hai người đều chọn ra hai con đề tốt nhất, một con đầu đen—Đại tướng quân, một con áo xanh vai kép võ, hai chú đề thượng hạng bước vào trận chiến, tiếng kêu vang dội, dần dần đưa một ít tới tở ở Vương phủ tới xem, chỉ thấy người tụ lại đây ngày càng nhiều, đều vọt tới phòng bếp đến xem cuộc chiến, thậm chí có người còn cầm cái đánh bạc.

“Cẩn, cẩn, đi lên, khoái cẩn, cẩn chết nó, khoái cẩn a! Đối, cứ như vậy, đầu đen—Đại tướng quân làm cho nó nhìn xem của người lợi hại, đừng ở chỗ này ngốc nha, khoái cẩn!” Phiên Phiên kích động quơ hai tay la to, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt quá độ hưng phấn mà sáng lên trong suốt. Người chung quanh cũng hô theo Phiên Phiên, đầu đen cùng áo xanh người ủng hộ kêu đến đất cổ bóng hòng.

Mắt thấy áo xanh vai kép võ cũng sắp bị bại trận đến nơi, Thẩm Tinh cũng là gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, miệng càng không ngừng kêu: “Tiểu Thanh, đừng sợ, cẩn chết nó, thượng a!”

Aizz~~~~ Vương gia cùng Lý đại tổng quản đi vắng, hạn nhân ở vương phủ đều được sở lòng rồi. Ngay cả bản thân đều không nhận ra rồi

Hai đề xoa tay, trong chốc lát cẩn ở một khối, trong chốc lát lại tách ra, chờ đợi thời cơ tốt nhất bị tấp ngược lại, ngay khi đối phương tranh thủ nghỉ ngơi, đầu đen—Đại tướng quân làm tướng áo xanh vai kép võ thờ gấp chưa chuẩn bị, lập tức chạy trốn đã qua, một ngục cẩn áo xanh vai kép võ chân sau, dùng sức xé rách, vẫn bằng áo xanh vai kép võ như thế nào đuổi chân nhảy đánh đều gắt gao cẩn không buông khẩu, rốt cục bắt nó một chân cấp cẩn xuống dưới.

“Zaaa! Thắng rồi! Ta thắng rồi!” Phiên Phiên hưng phấn kêu to, bắt lấy người bên cạnh ôm ôm, thật sự làm cho nàng kích động mà, đầu đen thật hào. Trong phòng bếp dù thắng hay thua mọi người đều cao hứng hô to gọi nhỏ, không ai chú ý tới cửa phòng bếp có hai người đang đứng ở đó.

Cao hứng nửa ngày, rốt cục cũng có người phát hiện đứng ở cửa là Vương gia cùng Lý tổng quản, dần dần trong phòng bếp tiếng ồn ào càng ngày càng nhẹ, tất cả mọi người thấy được Vương gia cùng Lý Ngạo sắc mặt khó coi đến dọa người, tất cả đều cảm như hèn, chỉ có Phiên Phiên vẫn hồn nhiên không biết gì, còn liên tiếp lôi kéo nén bạc của người. Bị Phiên Phiên làm cho lúng túng, người nọ chỉ biết cẩn rằng một cái, quý xuống khinh hô: “Nô tài tham kiến Vương gia.” Lập tức, cả phòng bếp hạ nhân quỳ đầy đất, trăm miệng một lời nói: “Nô tài tham kiến Vương gia!” Phiên Phiên lúc này mới sững sờ, không dám xoay người lại phía sau, sợ lòng mình gánh vác không dậy nổi.

Thật lâu, phía sau mới truyền tới một âm lãnh: “Chơi rất vui về rồi!” Không ai trả lời, cũng không có người dám trả lời. Bên trong tỉnh, ngay cả cái châm diệu đến trên mặt đất đều nghe thấy, mỗi người sợ tới mức ngay cả thở mạnh cũng không dám. Ánh mắt hung ác nham hiểm nhất xẹt qua từng người, mọi người thấy dường như bị điểm huyết, cuối cùng dừng lại ở bóng lưng của Phiên Phiên.

Mồ hôi lạnh nhiều điểm theo ngạch té chảy ra, tuy rằng chưa có quay đầu lại, Phiên Phiên lại cảm thấy sau lưng có ánh mắt nhìn nàng đến mức cả người đều nhanh thiêu cháy.

Mộ Dung Nguyệt nhìn thấy nàng thủy chung đưa lưng về phía hắn, chậm rãi nói: “Hầu hạ tắm rửa.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15

Hết hồn theo sát phía sau Mộ Dung Nguyệt, bất an nghĩ đến Vương gia hội như thế nào phạt nàng.

Nhất, phạt nàng cả đời ở lại vương phủ làm tỳ nữ làm cho đến lúc chết? Rùng mình một cái, vội vàng lắc đầu phủ định, có một người mù từng tính quá mệnh cho nàng, nói nàng là đại phú đại quý chi cùng, cho nên hậu quả tuyệt không hội như vậy bị thảm.

Nhì, đem nàng tha ra ngoài hành hung một chút? Có điểm có thể, nhưng là, tuy rằng Vương gia âm trầm đáng sợ, nhưng là từ khi đi vào vương phủ nàng không thấy hấn phạt quá người nào, cho nên nàng hẳn là cũng sẽ không như vậy xấu số;

Tam, đem nàng mắng không ngừng nghỉ tý nào, thương tích đầy mình? Giống như có khả năng nhất nga! Ha ha, kết quả như vậy thì thật dễ dàng làm cho người ta nhận, da nàng cứng, thần kinh thép, cái lỗ tai điếc điếc, nhện một chút sẽ trôi qua rồi, ha ha, hẳn là như vậy đúng vậy. Nàng rất đặc ý, lại thẳng tắp đứng phải phía trước người nọ phía sau lưng.

“Ai ư” Kêu đau ra tiếng, Phiền Phiền xoa cái mũi nhỏ thiếu chút nữa bị chàng biển, nước mắt đều nhanh đến rơi xuống. Có bệnh a! Đi đường không có một tiếng động, dừng lại cũng không đánh cái tiếng, mưu sát a! Trong lòng đem xai người phía trước đột nhiên dừng lại mắng thối đầu. Ngẩng đầu đã thấy Mộ Dung Nguyệt đã xoay người lại, kinh sợ phát hiện Vương gia diễn cảm càng thêm âm trầm khủng bố, chẳng lẽ hẳn bắt đầu đối với nàng làm khó dễ? Tả hữu nhìn nhìn, bốn bề vắng lặng, không ai cứu nàng, hảo! Vậy tự cứu đi, nàng Ngô Phiền Phiền mấy năm nay ở bên Tôn Mỹ nương lạm dụng uy quyền mà vẫn sống tốt, một đường sờ đi lăn đánh cũng không phải là hỗn giả.

Cười, cười đến nịnh hót đó, tái nịnh hót đó, tốt lắm, Phiền Phiền dùng thanh âm ghê tởm buồn nôn nói: “Vương gia, nô tì đi đến tào phòng nấu nước ng्या đây, thỉnh Vương gia chờ một lát, nô tì nhất định bằng tốc độ nhanh nhất đem thủy đốt nhiệt, làm cho Vương gia có thể thư thư phục phục tận tình tắm rửa, thỉnh Vương gia trước tiên vào dục phòng thay quần áo tiêu khế một lát, nô tì đi một chút sẽ trở lại.”

Dừng!

“Bồn vương gọi người ly khai sao?” Lại là cái loại này, thanh âm lạnh như băng, kỳ quái, lúc trước như thế nào hội cảm thấy được thanh âm của hấn rất êm tai, nhất định là cái lỗ tai phá hư rồi.

“Tiến vào!” Quay người lại, Mộ Dung Nguyệt liền đi và, o nhiệt khí bốc hơi khắp dục phòng.

Chạy không thoát, thắm! Không nghĩ ra Vương gia vì sao hội kêu nàng tiến vào dục phòng hầu hạ, trước đây không phải đều mời nàng đứng ở cửa tùy thị sao? Tuy rằng không muốn đi vào nhưng chân cũng không dám trái lệnh, gắt gao theo đuôi đi vào dục phòng.

Xuyên qua phòng thay quần áo, Mộ Dung Nguyệt trực tiếp đi vào đại ốc tượng bệ tắm bên cạnh, tùy tay một trao, trên người y bào liền rơi xuống dưới, bị ném ra một bên, lập tức đi vào trong ao.

“A!” Phiền Phiền chân trước vừa mới tiến vào dục phòng liền thấy cảnh này, tình hình thực tế làm cho người ta máu mũi cuồn phun, sợ tới mức nàng hét thảm một tiếng, vội vàng che hai mắt, khăn trang hai vai run rẩy.

Ô ~ vừa rồi có chứng kiến cái gì sao? Hấn là cái gì cũng chưa chứng kiến nga, dục phòng tắm nhìn như vậy mông lung, Vương gia động tác lại nhanh như vậy, như thế nào hội chứng kiến thứ không nên thấy đâu? Trời ạ, không biết có thể hay không dài lỗ kim a! Vương gia biến thái kia vì cái gì phải ở trước mặt nàng cởi quần áo? Thật sự là hấn điên rồi!

Mộ Dung Nguyệt phi thường bình tĩnh dựa lưng vào trì trên vách đá, đem song chường thật dài duỗi thân mở ra, khí vị mông lung trung, đôi mắt rung động long người thần nhiên ánh sao, nhìn về phía xa xa Phiền Phiền đang một phen xấu hổ che mặt, khoe miệng cầu một nét thoáng hiện ý cười, mở miệng nói: “Lại đây, thay bồn vương đầm bóp lưng.”

Tên hỗn đản nào đang nói cái gì? Đầm bóp lưng? Có làm hay không? Nàng chính là hoa cúc khuê nữ da! Như thế nào có thể bắt nàng làm loại chuyện này? Hấn rốt cuộc có não hay không a? Phiền Phiền giận đỏ mặt xoay người, hai mắt trừng to phần nộ ngọn lửa. Hừ! Mấy ngày nay vì hầu hạ hấn mà nàng mệt muốn chết, cẩn thận chu đáo hầu hạ, nhắm mắt theo đuôi tùy thị, hấn thật càng phát ra dưng cảm, thực đem nàng làm tỳ nữ sai sử thế nào? Vương gia liền gọi làm sao? Vương gia có thể đem hạ nhân không phải là người sao? Ngô Phiền Phiền a Ngô Phiền Phiền, người còn tự xưng là vì phú quý không có gì không làm được, uy vũ không khuất phục thiên diệp vương triều tần nữ tính đâu! Như thế nào tới vương phủ này liền co đầu rút cổ, không thực hiện đúng với nguyên tắc lợi hại của mình? Đầm bóp lưng phải không? Hảo! Vương gia biến thái đáng chết, người chờ, không chà xát hạ người một tầng da, ta Ngô Phiền Phiền, không phải là Ngô Phiền Phiền nữa!

Nhìn thấy Phiền Phiền vẻ mặt đờ đờ sát khí tiến về phía chính mình đi tới, Mộ Dung Nguyệt buồn cười tưởng: Nàng sẽ không giết hấn đi? Chưa cho nàng cơ hội tác quái, với tay tóm lấy, Phiền Phiền ngay tại dự liệu của hấn rơi vào bể tắm.

Thật sự không thể nhịn được nữa, sư tử không phát uy hấn sẽ không sợ? Giấy dựa nổi lên trên mặt nước, đem tức giận đến phát run, ngón tay dùng sức trạc hấn trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi giận mà trở thành màu đỏ, bùng nổ còn lại là khẩu không ngăn cản chửi rủa: “Gay, biến thái, bại lộ cuồng, người có bệnh a! Bồn tiểu thư với người có cừu oán sao? A? Xem bồn tiểu thư không vừa mắt cứ việc nói lại đây, bồn tiểu thư tiếp chiêu nhưng là, người chơi sau lưng ta sao? Có phải hay không nam nhân a? Vương gia thực hay sao? Ta đã muốn nhấn người đã lâu rồi, hôm nay chính là muốn thông tri người, ta — không — làm —! Như thế nào? Nghe đến mấy cái này nói có phải hay không rất không thích? Nói cho người, bồn tiểu thư chính là muốn cho người ném thứ bị giáo huấn mùi vị là như thế nào!”

Một hơi mắng xong, Phiền Phiền cảm thấy được trong lòng tích tụ khí đã ra rất nhiều. Hô, kỳ thật mắng chửi người cũng mệt chết đi, tức giận như vậy mắng xong lúc sau còn có chút nhân mạo kim tinh đâu! Ở say sưa đầm đìa chửi ầm lên lúc sau, Phiền Phiền cũng đã đưa ra quyết định, chẳng qua cũng là chết, mất nhất bề, tâm nhất hoành, một bộ anh dũng hy sinh diễn cảm.

Nhưng là, đợi hồi lâu đều không có bất cứ chuyện gì phát sinh, không khỏi trộm mở một con mắt nhìn Mộ Dung Nguyệt một chút, lại phát hiện hấn vẫn đang lộ vẻ hân hạnh không ra ý cười, sau đó một tiếng cười nhỏ tự hầu gian dật ra, cho đến càng ngày càng vang, kia một nét thoáng hiện cười yếu ớt cũng biến thành khoa trương cuồng tiếu. Một giọt mồ hôi lạnh chảy ra, Phiền Phiền khoe miệng run rẩy tưởng, hấn sẽ không phải là giận điên lên đi?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiền Phiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Nhìn trước mặt, nam tử một trận cuồng tiếu không dứt, Phiên Phiên trong lòng không khỏi có chút hối hận, nàng không nên tức giận nói ra những lời quá khích đó, tuy rằng hắn là có điểm biến thái, nhưng là tội không tới mức phải điên. Không đành lòng nhìn hắn tiếp tục điên như vậy, nuốt nuốt nước miếng, hảo tâm thăm hỏi: “Ngươi — có khỏe không?”

Tiếng cười quả nhiên được ngừng lại, đầu chậm rãi hạ xuống, phượng mâu hắn một tầng mê ly, nhẹ nhàng nói: “Ngươi – ngoan tốt lắm.”

Hắn, điên, thật rồi, ông trời làm chứng, nàng không phải cố ý bức điên hắn, tràn ngập xin lỗi nhìn về phía hắn, đẹp trai anh tuấn như vậy mà lại điên, thật đáng tiếc, nghĩ đến cùng kẻ điên chung sống thật nguy hiểm, nàng không khỏi có chút khiếp đảm. Không dấu vết lui về phía sau, tái lui một chút, lại hoảng sợ phát hiện hắn đang nhìn chăm chăm vào nàng, mâu đồng càng phát ra tinh quang, cuối cùng đem nàng chặt chẽ ôm lấy. Quanh thân hơi nước ấm áp bao quanh thân thể hắn, như một tầng sương lạnh dày đặc, làm nàng giật mình, rùng mình một cái.

“Ngươi rất sợ ta?” Cảm nhận được ở nàng một tia hàn ý, Mộ Dung Nguyệt thần nhiên hỏi.

Như thế nào có thể? Phiên Phiên nhanh chóng đứng thẳng lưng, vội vàng phủ nhận nói: “Đâu có?” Nói xong mới phát hiện, giọng điệu vừa rồi của Vương gia không giống bình thường, không có một tia băng lãnh nào, nói như vậy, hắn hiện tại hồi phục bình thường rồi sao?

Nhanh chóng nhìn về hướng hắn, phượng mâu cũng đang nhìn chăm chăm vào nàng. Hắn, không phải là đag sinh khí đấy chứ? Tuy rằng theo nhìn về mặt của hắn không thể đoán ra được ý tứ gì trong đó, không có cảm xúc gì, nhưng là bộ dáng của hắn bây giờ, cnagf làm cho nàng khiếp sợ hơn. Làm sao bây giờ? Gấp đến độ cái trán đầy mồ hôi lạnh ròng ròng, tùy cơ ứng biến sao? Nói cũng đã nói rồi, nước đã đổ đi rồi khó có thể múc lại được, giải thích trong lời nói chẳng phải là thật mất mặt sao, vừa rồi nàng đã rất anh dũng mắng hắn một phen? Khó khăn nuốt nước miếng, Phiên Phiên quyết định tự cứu lấy bản thân, gian nan hỏi ra nghi vấn vẫn quanh quẩn trong đầu: “Vì cái gì?”

Phượng mâu lưu chuyển, ý bảo nàng tiếp tục.

“Vì cái gì ngươi đối với ta như vậy? Chính là bởi vì ta ới ra Vương gia một thân, lại không cẩn thận nói ngươi là..... Ách, tiểu thụ? Nhưng là người không biết không có tội a! Vương gia thánh minh, nhất định sẽ không làm cho một chút việc nhỏ của tiểu nữ khó xử, cho nên.....”

“Cho nên đem ngươi ở lại trong phủ, đều có lý do của bốn vương.” Chậm rãi trả lời câu hỏi của nàng, Mộ Dung Nguyệt đem thân thể lại chìm xuống một chút, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ cảm giác tắm rửa thoải mái.

Thấy hắn một bộ xa, Phiên Phiên vẫn nhịn không được hỏi: “Cái gì lý do?”

Chờ chính là nàng mở miệng hỏi hắn, tròn mắt, mở miệng, âm hiểm cười: “Lý do là — đậu ngươi thật sự tốt lắm ngoan.”

Giật mình, kinh ngạc, không tin, tức giận, nhất nhất xẹt qua nàng đáy mắt, thẹn quá hoá giận lại chưa kịp làm gì, tiếp theo lại bị Mộ Dung Nguyệt một phen kéo vào trong lòng.

Trái tim đập thật nhanh, ngực thật là khó chịu, không, không thể hô hấp, khủng bố a! Hắn sẽ đối nàng gì chứ a? Sẽ không muốn đối với nàng #%%¥*@ ô ~~~ không dám nghĩ tiếp nữa!

Hơi thở nóng ẩm phun ở trên mặt của nàng, không thể phân biệt rõ là hơi nước ở bể tắm hay là hơi thở của hắn, như vậy bên người tiếp xúc, làm cho đại não của nàng hoàn toàn tê liệt, căn bản không thể hoạt động bình thường, ngay tại thời điểm Phiên Phiên nghĩ đến chính mình chịu khổ lang thủ khí, lại nghe truyền đến một thanh âm ân hận ý cười: “Bốn vương còn chờ ngươi đầm bóp lưng đấy!”

Chịu phận bất hạnh đi, nam nhân này nàng không dấu lại được, hung hăng mắng quá hắn một lần đã thực lớn mặt rồi, không thể nào thứ lại lần thứ hai. Phiên Phiên khuyên chính mình phải biết nhẫn nhịn, chịu đựng, quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Đầm bóp lưng liền đầm bóp lưng, cũng sẽ không khác gì một khối thịt đi. Cẩn rằng một cái, kéo lấy, một cái khăn, dùng cảm theo trong lòng hắn giấy đi ra, đến sau lưng của hắn, muốn cùng hắn ở phía sau lưng chiến đấu hăng hái.

Nước miếng không ngừng nuốt xuống, hảo, hảo hoàn mỹ nga, rắn chắc mịn màng không có một chút sẹo lồi, mặc dù không phải cơ thể có cơ bắp, nhưng thẳng thắn hoàn mỹ không hề có một tí vết. Ngô Phiên Phiên, ngươi cũng không thể có chí khí một chút sao? Tại sao lại chung ra bộ mặt mê gái như vậy? Dùng sức vung lắc ý tưởng trong đầu, thăm mắng chính mình không có tiền đồ, hết sức chăm chú cho công tác trước mắt— đầm bóp lưng.

Mỏi tay quá, Đại lão gia ah— hắn vì cái gì không kêu đình a? Hại nàng đầm bóp lưng, chà xát đến bây giờ, mỏi tay đến mức sắp gãy rồi. Ô ~~~ chà xát, nhiệt tình chà xát!

“Ba ngày sau, vương phủ tổ chức đại yến khách.” Không nghĩ tới hắn hội đột nhiên mở miệng, cả kinh nàng dừng động tác.

“Nga.” Nàng miễn cưỡng ứng thanh.

“Bởi vì ngày ấy là ngày sinh của ta.” Chậm rãi quay đầu, dùng ánh mắt đem nàng khóa lại, hắn nói “Hy vọng đến lúc đó có thể nhận được của người lễ vật.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiền Phiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Vương gia nói câu nói kia rốt cuộc là có ý tứ gì? Vì cái gì muốn nàng tặng quà cho hắn? Vừa rồi ở y cục gặp được Thẩm Tinh, tên kia hiển nhiên đối chuyện tối hôm qua vẫn còn sợ hãi, nhìn thấy nàng liền tránh né. Phiền Phiền phải mất bao nhiêu công sức mới đuổi được theo hắn Sống chết tóm lấy hắn hỏi sinh nhật của Vương gia có phải hay không từng hạ nhân trong Vương phủ đều phải tặng lễ vật mừng? Thẩm Tinh còn tưởng nàng vì chuyện tối hôm qua đầu dễ bị Vương gia bắt gặp, nàng định tặng quà Vương gia? Nịnh nọt!

Vì ba ngày sau là tổ chức tiệc mừng sinh nhật Vương gia nên mấy ngày nay trong người trong vương phủ đều tắt bật, vậy nước quét nhà, giăng đèn kết hoa, bốn phía phô trương, hiện tại mỗi người đều bận tới mảy mòi, Ngô Phiền Phiền — tỷ nữ bên người Vương gia, lại nhàn rỗi cả ngày, nguyên nhân là do Vương gia mấy ngày nay cũng không ở trong phủ. Lâu rồi mới được nhân nhả thanh tĩnh như vậy, làm cho Phiền Phiền thư thái, nàng mới lười biếng nghĩ đến ngày mai là sinh nhật Vương gia, hắn là nhân vật chính, vậy mà đến bây giờ còn không có hiện thân, dù sao hắn không trở lại nàng liền mừng rỡ, nhân rồi. Bất quá, lễ vật mừng sinh nhật Vương gia, hizzz, Vương gia đã yêu cầu nàng tặng quà cho hắn, không đạo lý nào nàng lại coi như không biết gì a! Tuy rằng nàng không có hứng thú nịnh nọt, nhưng người ta là Vương gia đã mở miệng, nên giữ cho người ta chút thể diện, miễn cho nàng phải chịu khổ, tai vạ bất ngờ cũng không biết. Nhưng là nhìn tình hình trước mắt xem, nàng chẳng khác gì bị giam cầm tù phạm, không có thể tùy ý tự do ra vào, không thể đi trên phố mua lễ vật vậy chỉ có thể chính mình động thủ, thôi, nữ hồng, chính là nàng sẽ không thể làm được, thật là khó khăn nha! Nhìn xem sắc trời cũng không sớm, Phiền Phiền quyết định trở về ngủ trước, sáng sớm ngày mai thức dậy, nói không chừng có thể nghĩ đến tặng cái gì lễ vật.

Sáng sớm, Phiền Phiền đã bị tiếng đập cửa cấp bùng tỉnh, vội vàng xoay người xuống giường, mở cửa, kỳ lạ, hôm nay tới kêu cửa lại có thể là tổng quản đại nhân, hôm nay không phải Vương gia thọ yến sao? Hắn Lý đại tổng quản hẳn là bề bộn nhiều việc mới đúng, như thế nào có rảnh đến nơi đây gọi cửa kêu nàng dậy, ăn no dùng mỡ sao? Vừa định hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, lại nghe Lý Ngạo gấp giọng nói: “Vương gia hồi phủ, nhanh đi hầu hạ.” Trời, trở về thật đúng lúc nha.

Một đường đuổi tới gió êm dịu yên, dừng lại ở cửa viện, Vương gia đang ở trong viện nhất phái nhân nhả phẩm trà, bộ dạng không giống người mới hồi phủ, mặt mày, mấy đêm không về? Thấy nàng đi vào, Mộ Dung Nguyệt tâm tình tốt hướng nàng thân nhiên cười, cũng đối với nàng vẫy vẫy tay ý bảo nàng đi đến. Bị Mộ Dung Nguyệt đột nhiên có hành động khác thường dọa đến, Phiền Phiền có chút mất tự nhiên đi về phía hắn đến gần, cho đến khi đi đến trước mặt của hắn mới dừng lại.

“Ngồi đi.” Ngửi khí mềm nhẹ bảo nàng ngồi xuống, cũng vì nàng châm thượng một ly trà. Phiền Phiền ngạc nhiên, không thể lý giải Vương gia sau ba ngày ly khai, sau khi trở về như thế nào giống như thay đổi hoàn toàn.

“Ném thử trà này đi, rất không tồi.” Hắn vẫn là nhẹ lời mềm giọng.

Chứng kiến hắn như vậy khác thường, Phiền Phiền hoài nghi hỏi: “Người, không có việc gì chứ?”

Ánh mắt điềm nhẹ, hắn ngẩng mang ý cười: “Người hy vọng ta có việc sao?” Khinh nhấp một ngụm trà, tiếp theo chậm rãi nói: “Sau khi thọ yến kết thúc, người đi đi.”

“A?” Không thể tin được hắn lại có thể như vậy khiến cho nàng rời đi, Phiền Phiền có chút không kịp thích ứng.

Nghĩ đến nàng không có nghe thấy, hắn lại bồi thêm một câu: “Đêm nay người có thể rời đi vương phủ.”

Buổi sáng liền có tốp năm, tốp ba người tới tiến đến cấp Vương gia chúc thọ, tới giữa trưa lại náo nhiệt phi phàm, đông như trẩy hội, người đến chúc thọ lại nối liền không dứt, hơn nữa lễ vật mừng thọ cũng rất phong phú, cái vương phủ to như vậy, thế mà trong đại điện đã ngồi đầy người tới tham gia thọ yến, ở cửa dàn nhạc đang ra sức thổi, những tác phẩm tuyệt vời vang vọng Văn Thiên. Lý Ngạo đứng ở cửa nghênh đón khách, ở cửa hàng người đến chúc thọ xếp hàng dài, ngay ngắn. Ngay cả trên đường, mọi người buôn bán cũng không có, hiển là vì thọ yến nhường đường. Phụ cận dân chúng các gia các binh quân hộ gia đình giăng đèn kết hoa, mỗi cửa chính thượng đều có câu đối, đều là khen ngợi chi từ, xem ra đối Vương gia thật là kính yêu.

Hàn Mặc Hiền cũng đến đây, đang ở phòng khách châm trà rót nước, Phiền Phiền liếc mắt một cái liền thấy được cái kia vân đạm phong thanh nam tử. Quần áo xanh nhạt sắc tường bào, tú công tinh xảo, đồng sắc lá trúc thêu hoa ở bảo thượng mơ hồ hiện lên, đẹp đến mức làm cho không người nào có thể dời mắt, cùng với hắn thân hình cao lớn, mặc dù ở trong đám người, cũng vẫn có thể nhận ra được hắn, Phiền Phiền lại thấy có điểm giật mình. Mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đang nhìn mình, nhìn trộm thấy Mộ Dung Nguyệt đang cùng khách thân nhiên hàn huyên lại có vẻ giận, có chút phản ứng bất thường, nghĩ mãi không ra hắn mất hứng là vì cái gì.

Trong đám người, Hàn Mặc Hiền thẳng tắp hướng nàng đi tới, đến trước mặt nàng đứng lại, cười nhẹ hỏi: “Phiền Phiền cô nương, lại gặp mặt.”

“Nô tì tham kiến thế tử gia.” Phiền Phiền nhu thuận đáp lại, cũng đem hắn dẫn tới chỗ Mộ Dung Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Vương gia, thế tử gia đến đây.”

Giống mới vừa nhìn thấy Hàn Mặc Hiên, Mộ Dung Nguyệt xoay người, lẳng cười nói: “Hàn huynh đại giá quang lâm, thật sự là làm hàn xá về vang cho kẻ hèn này à!”

“Nếu Vương gia phủ đều bị xưng là hàn xá, ta kia thế từ phủ cũng chỉ có thể kêu ỏ chó.” Hàn Mặc Hiên cười đến nhẹ, giọng điệu khách khí mà xa cách.

Không hề nghe bọn hần khách sáo lẫn nhau, Phiên Phiên xoay người lại tiếp đón khách nhân đi đến. Lại vào lúc này, nghe được bên ngoài có người cung thanh nói: “Khởi bẩm Vương gia, thánh chỉ đến.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cả đại diện nhất thời yên tĩnh trở lại, Mộ Dung Nguyệt xoay người lại không vội mà đi ra, mọi người cũng tự động nhường đường. Bên ngoài điện, một lão thái giám cả đầu tóc, cả lông mi đều bạc trắng đứng đó cười khanh khách; vừa thấy Mộ Dung Nguyệt đi ra liền làm khuôn mặt hiền lành, nói:

– Vương gia, hôm nay lão nô được sai bảo mang quả mừng của hoàng thượng tới. Thứ lão nô ban chỉ, không tiện quỳ xuống.

Mộ Dung Nguyệt cười nhạt, đáp trả:

– Vương công công nói quá lời rồi!

Vương công công thu lại vẻ mặt nghiêm túc, chân mở ra hình chữ bát (八), cái giọng lạnh lãnh vang lên:

– Oanh vương tiếp chỉ. – cả trong – ngoài vương phủ đồng loạt quỳ xuống.

– Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Từ khi trăm kể vị tới nay, vua và dân sơ định, ngự đệ thừa phụ (giúp sức) cần cho việc chính trị, làm cho quốc thái dân an, không thể bỏ qua công lao. Hôm nay là ngày sinh chi kỳ (là ngày sinh nhật đó), cả triều chúc tụng, trăm tâm cảm an ủi, đặc ban thưởng ngự rượu mùi đàn, tận hứng cho tư! Khâm thủ!

– Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế! – Mộ Dung Nguyệt hô tụng, hai tay giơ cao tiếp nhận thánh chỉ sau đó đứng dậy nói với Vương công công. – Vương công công lưu lại uống ly rượu nhạt đi!

– Lão nô cũng rất muốn nhưng hoàng thượng còn chờ lão nô hồi cung phục mệnh! – Vương công công cười cười nói. – À, đúng rồi. Hoàng thượng còn ban thưởng cho Vương gia một chiếc ngọc dạ quang, người hy vọng vương gia sẽ dùng chén này để uống rượu ngự. Vương gia đừng cô phụ ý tốt của hoàng thượng. Lão nô xin hồi cung, không tiện ở lại quấy rầy quý phủ. Vương gia đừng bước, lão nô xin cáo từ!

Lý Ngạo tiến chân Vương công công ra về, thọ yến chính thức bắt đầu. Khách đều đi tới Nhã uyển, đây chính là nơi dùng để mở tiệc chiêu đãi khách trong vương phủ. Nhã uyển nói trắng ra chính là một nhà ăn lớn, có thể chứa một lúc trên dưới trăm bàn tiệc rượu. Lúc này, quan khách đều được gia đình cung kính dẫn vào ngồi trong gian phòng yên tĩnh, Mộ Dung Nguyệt ngồi ở chiếc bàn bên trên, Hàn Mặc Hiên ngồi bên phải hần còn phía bên trái hần vẫn còn trống không. Triển Ly bước tới và ngồi xuống ngay chỗ đó. Thấy Triển Ly ngang nhiên ngồi bên cạnh Mộ Dung Nguyệt, trong lòng Phiên Phiên đột nhiên thấy mất mát khó hiểu.

Không giống với những gia đình khác là cứ phải chạy ra chạy vào tiếp đón, nào xếp thức ăn, nào rót rượu, Phiên Phiên chỉ cần đứng ở phía sau Mộ Dung Nguyệt hầu hạ. Cảm thấy mình không có việc gì để làm nên mọi thứ nhanh chóng trở nên nhàm chán. Hàn Mặc Hiên quay đầu lại, đối tầm với đôi mắt của nàng, nhẹ giọng hỏi:

– Phiên Phiên cô nương, thân thể không có việc gì chứ?

Nhớ tới hôm ấy vì muốn che đậy nên nàng giả bộ bất tỉnh, không ngờ hần còn nhớ.. Phiên Phiên gượng cười nói:

– Đa tạ thế tử gia quan tâm, nô tỳ đều rất tốt.

Nói xong, nàng còn cố ý liếc nhìn Mộ Dung Nguyệt một cái, thấy hần không có phản ứng gì mới quay lại cười với Hàn Mặc Hiên.

Hàn Mặc Hiên lại chuyển hướng sang Mộ Dung Nguyệt hỏi chuyện:

– Có một chuyện mà tại hạ cảm thấy nghi hoặc.

– Vậy sao? – liếc nhìn hần, Mộ Dung Nguyệt không cười không giận hỏi.

– Vương phủ chưa từng thu nhận tỳ nữ, vì sao lần này vương gia lại phá lệ vậy?

– Cái này cũng không phải là phá lệ gì, chỉ là một cách trừng phạt thôi! – Mộ Dung Nguyệt dừng một chút rồi nói tiếp. – Nhưng, qua đêm nay, nàng cũng không cần ở lại trong vương phủ làm tỳ nữ nữa.

– Thật sao? – trong đôi mắt lạnh lùng của Hàn Mặc Hiên hiện lên một tia mừng rỡ không nên có. Hắn ngẩng đầu hướng Phiên Phiên nhìn chăm chú. – Vậy... Phiên Phiên cô nương có đồng ý vào ở phủ thế tử của ta? – có lẽ cảm thấy lời nói của mình quá đường đột nên hắn giải thích lại một lần nữa. – Trong phủ ta đang thiếu một quản gia, ta thấy Phiên Phiên cô nương bản tính vốn hiền lành, còn trẻ mà rất nhu thuận lại thông minh đáng yêu, nếu nhận làm tổng quản hẳn là rất thích hợp. Nhưng... không biết ý của cô nương thế nào?

Phiên Phiên đang do dự không biết làm sao trả lời Hàn Mặc Hiên thì thấy Mộ Dung Nguyệt đột nhiên vươn người đứng lên, cất cao giọng nói:

– Hôm nay mặc dù chỉ là tiệc chúc thọ bốn vương lại được các vị vương công đại thần đến chiếu cố, thật là vinh dự và may mắn. Bốn vương xin kính trước một chén, đa tạ thịnh tình của chư vị! – nói xong, Mộ Dung Nguyệt nâng chén ngọc xanh lên uống một hơi cạn sạch, Phiên Phiên lại nhanh tay rót đầy rượu vào chén cho hắn. Đợi cho Mộ Dung Nguyệt uống xong, khắp điện phủ vang lên một trận vỗ tay chúc mừng ầm ầm.

– Ở đây có rượu và thức ăn, tiếp đón không chu đáo, các vị xin cứ tự nhiên, hy vọng mọi người đều thấy vui vẻ. – nói xong, Mộ Dung Nguyệt lại ngồi xuống.

Sau đó lại có nhiều người lục tục đi lên mời rượu mừng, tất nhiên đó là những vị quan lớn phú quý, mà Mộ Dung Nguyệt đều nhất nhất tiếp ứng. Nhưng không biết vì sao Phiên Phiên lại cảm thấy Mộ Dung Nguyệt không có hứng thú với tiệc chúc thọ này, thậm chí có điểm không tình nguyện. Hết thấy những lời chúc tụng, những lần mời rượu... ở trong mắt hắn đều là sự ứng phó, trống rỗng. Hắn không nhiệt tình, không tích cực, tận đáy mắt thoáng hiện lên sự mệt mỏi.

Rốt cuộc, sau ba vòng rượu, tới khi uống hết ly rượu cuối cùng thì... bỗng dưng... trước mắt mọi người, Mộ Dung Nguyệt ngã xuống. Vài người đang đứng lên kính rượu mở trừng mắt nhìn đúng lúc Mộ Dung Nguyệt ngã xuống, Phiên Phiên kinh hoàng hô thành tiếng:

– Vương gia!

Khó khăn lắm nàng cùng với Hàn Mặc Hiên mới đỡ được hắn; thực ra hắn vẫn chưa uống nhiều tại sao lại ngã gục một cách kỳ lạ như vậy? Chẳng lẽ hắn không chịu nổi men rượu?

Bên tai Phiên Phiên nghe được tiếng Triền Ly thờ ắt ra một tiếng khi nhìn Mộ Dung Nguyệt “Không tốt!”. Tuy rằng thanh âm nhỏ không để ai nghe thấy nhưng Phiên Phiên lại nghe được rất rõ ràng.

Mọi người cũng nháo nháo đứng lên hướng xem bên này, Triền Ly nhìn như lơ đãng, đưa tay phát ra che chắn, kịp thời che đi mấy ánh mắt tò mò thăm hỏi bên dưới rồi mặt không đổi sắc nói:

– Vương gia say!

Nói rồi, Hàn Mặc Hiên ôm hắn rời khỏi điện phủ, Phiên Phiên và Triền Ly theo sát phía sau, còn Lý Ngạo thì ở lại tiếp tục tiếp đón khách nhân.

Tại Diệu Phong uyển, trên giường trong phòng ngủ vương gia, Mộ Dung Nguyệt lẳng lặng nằm đó, giống như là đang ngủ nhưng quang đôi mắt lại thâm đen kỳ lạ. Triền Ly nhanh chóng bắt mạch, lật xem mí mắt rồi sau khi lấy tay đặt lên mũi hắn thử hơi thở, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại thành một đường thẳng, đôi môi mím chặt, sắc mặt vô cùng nặng nề. Phiên Phiên nóng ruột, bật hỏi thành tiếng:

– Y sĩ tỳ tử, vương gia sao rồi? Tại sao vừa mới uống có một chút đã gục xuống như vậy? Quảng đen bên mắt là cái gì? Sáng nay không có nó mà!

Nhìn nàng một cái, Triền Ly vẫn im lặng. Hàn Mặc Hiên cũng nhìn không được liền mở miệng hỏi:

– Quý thể của vương gia không thể coi thường được, mong Triền cô nương cứ nói đúng tình trạng thực tế.

– Vương gia, ngài ấy... – Triền Ly cắn cắn môi, cuối cùng vẫn nói ra hết câu.

– Trúng độc!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19

– Cái gì? – Phiên Phiên và Hàn Mặc Hiên đồng thời kinh hô to, ánh mắt khó tin nhìn chăm chăm Mộ Dung Nguyệt đang nằm bất tỉnh trên giường.

Trúng độc? Sao có thể chứ? Trong tiệc rượu ư? Mọi người ăn cùng một món ăn, uống cùng một thứ rượu, không thể nào trúng độc được! Chẳng phải

mọi người trên phủ điện đều đang rất tốt, tại sao chỉ có mình vương gia bị trúng độc?

Hai người nghi hoặc nhìn phía Triển Ly. Nhìn thấy sự khó tin trong mắt bọn họ, Triển Ly cười khổ nói:

– Thật sự là vương gia bị trúng độc.

– Vậy trúng độc gì? – Hàn Mặc Hiên hỏi.

– Long Tiên Hương! – sắc mặt Triển Ly có chút trắng bệch, chậm rãi đáp.

– Long Tiên Hương? Đây là loại độc gì? – Hàn Mặc Hiên nhíu mày hỏi lại.

– Là hoa quế và ly rượu. – Triển Ly nhìn qua cửa sổ thấy vườn hoa quế nở rộ, chợt buông một câu nói không đầu không đuôi.

– Có nghĩa là gì? – Hàn Mặc Hiên truy vấn.

Triển Ly thở dài một hơi rồi nhỏ nhẹ giải thích:

– Long Tiên Hương là một loại hương liệu cực kỳ hiếm. Tại các cánh đồng ở Ba Tư, người ta sẽ lấy phần hoa từ một loại hoa gọi là Đại Kim Diệp Cúc (tên khác là một loại hoa cúc lớn màu xanh và vàng. hi hi). Loại hoa này không hề tầm thường, có mùi hương rất thơm nhưng chúng rất khó trồng; chúng thích hợp với nhiệt độ cao. Bình thường chỉ có thể tìm thấy chúng những nơi gần với suối nước nóng nhưng mà phần lớn suối nước nóng lại có đầy đặc hoàng khí (a.k.a khí lưu huỳnh) làm cho hoa dễ héo chết. Vì vậy, gần đây, ngay cả Ba Tư dường như cũng tìm không thấy tung tích của loại hoa này.

– Phần hoa của Đại Kim Diệp Cúc thích hợp dùng để chưng cất rượu để cho mùi rượu thêm nồng, khi lượng cồn trong mùi rượu bốc hơi trong không khí thì có thể dùng hương hoa quế ép vào, việc này sẽ làm cho mùi rượu phát huy đến mức tận cùng. Mà lúc Long Tiên Hương bị chưng cất tới mức cuối cùng cũng chính là thời điểm nó phát ra độc tố. Nhưng độc tố của loại độc này rất nhẹ, chủ yếu dùng để diệt ruồi mà thôi, đối với người là vô hại.

– Vậy tại sao vương gia lại trúng độc? – Phiên Phiên khó hiểu.

– Vấn đề nằm ở chiếc chén mà vương gia dùng để uống rượu. – vừa nói Triển Ly vừa lấy ra một miếng ngọc vỡ màu xanh để trong lòng bàn tay.

Phiên Phiên nhìn thoáng qua thì phát hiện đó chính là chiếc chén ngọc xanh dạ quang do hoàng thượng ban thưởng, vừa rồi vương gia ngã xuống đã đánh rơi khiến nó vỡ nát.

Nhìn mảnh chén vỡ trong tay, Triển Ly nói tiếp:

– Ngọc xanh này là một loại ngọc tự nhiên, có ở Văn Nam. Lúc đầu ta cũng không để ý tới chiếc chén ngọc dạ quang hoàng thượng ban thưởng, vốn nghĩ nó chỉ là một chiếc chén ngọc được làm ra bình thường. Tới khi vương gia ngã xuống, ta mới phát giác ra điều khác thường. Vừa rồi ta nhặt mảnh chén này lên xem qua thì mới biết đây là gọi là một loại dung nham ngọc thạch.

Nó chỉ có ở xung quanh các vùng dung nham, may mắn mới tìm được nó nên rất hiếm. Bản thân đá dung nham không độc vô hại, hơn nữa vô giá nhưng có rất ít người biết được cách dẫn ra độc tính của nó. Long Tiên Hương bị hoa quế dẫn độc tố lại kết hợp với chiếc chén ngọc xanh chế từ đá dung nham này thì phát tác không giới hạn... cho nên...

– Cho nên mọi người trong vương phủ không có việc gì, chỉ duy nhất vương gia dùng chiếc chén này mới trúng độc. – Hàn Mặc Hiên đón lời nàng.

Triển Ly ngắm nhìn người nằm trên giường đang thở một cách khó nhọc kia, bình tĩnh đáp:

– Không sai!

– Vậy người còn đứng đó làm gì? Mau giúp vương gia giải độc đi! – Phiên Phiên cuống cả người lên. Bây giờ cứ đứng đó mà giải thích mấy cái lý thuyết thừa thãi như vậy có được cái gì đâu, sao không tìm cách giải độc cho vương gia chứ. Điện mà!

Ánh mắt sắc bén liếc nhìn Phiên Phiên một cái, Triển Ly bắt đầu dĩ mồm miệng:

– Ta không giải được!

Chỉ một câu nói thôi đã làm cho Phiên Phiên thất điên bát đảo. Sau khi biết vương gia trúng kịch độc nàng đã muốn thúc giục Triển Ly giải độc cứu người; thật vất vả kiên nhẫn nghe nàng ta nói cho hết lời thể mà lại nhận được một cái đáp án như vậy. Nếu biết trước kết luận là không giải được thì nàng cũng không tốn nửa ngày đứng nghe và kéo dài thời gian ra thế này. Có làm hay không vậy, sớm biết thì nàng đã chạy đi tìm thầy thuốc khác rồi. Trong lòng đã nổi lên cơn giận dữ nên giọng điệu cũng không nhẹ nhàng chút nào:

– Vì sao Triển cô nương không nói sớm, nếu chậm trễ thời gian cứu chữa thì biết phải làm sao?

Thấy Triển Ly định nói gì đó nhưng lại ngưng lại, Hàn Mặc Hiên liền lên tiếng khuyên can:

– Phiên Phiên cô nương đợi một chút, đừng sốt ruột. Cứ bình tĩnh nghe Triển cô nương nói hết đã.

Mắt đẹp đảo quanh một hồi, Triển Ly cười khổ nói:

– Độc Long tiên Hương ở vương triều Thiên Diệu ta chưa bao giờ có người dùng qua. Ta cũng chỉ nghe sư phụ vốn thích ngao du thiên hạ nói mới biết được. Người nào trúng độc sẽ mê man bất tỉnh cho tới khi suy tim mà chết. Hơn nữa, khi mê man không thể giải độc được, thời cơ duy nhất có thể giải độc là những lúc vô tình thức tỉnh... .

Đợi khi Vương gia tỉnh ta sẽ cho ngài uống một viên giải độc để khống chế độc tố lây lan, sau đó thử dùng kim châm ép độc ra ngoài. Nhưng ta không dám cam đoan là nhất định sẽ thành công... nếu Phiên Phiên cô nương không tin ta thì có thể đi mời cao minh. Không phải nói ngoa, nếu Triển Ly ta không cứu được thì trong thiên hạ cũng không còn vài người có thể cứu được.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Biết mình đuối lý nên Phiên Phiên im lặng đứng bên cạnh. Lúc này Lý Ngao vừa tiễn khách ra về cũng vội vàng chạy tới, Hàn Mặc Hiên đem chuyện vương gia trúng độc kể cho hần nghe, xem biểu tình của hần hần là bị đả kích rất lớn, lưng ta lưng túng không nói được thành câu.

Triển Ly nghiêm mặt nói:

- Các người lui ra ngoài hết đi, ta ở lại chăm sóc vương gia, nếu vương gia có tỉnh lại thì cũng kịp lúc giúp vương gia giải độc.

Mọi người nghe nói lời của Triển Ly rất có lý, đang muốn rời đi thì Phiên Phiên lại hỏi:

- Lúc nào vương gia mới tỉnh?

- Không biết! _ Triển Ly nói là sự thật

- Vậy qua hai ba ngày vương gia không tỉnh thì Triển cô nương cũng không ngủ mà thức trắng đêm chờ đợi sao?

- Đương nhiên...

- Chính vì vậy đó, nếu làm thế thì thể lực của Triển cô nương, thậm chí là tinh lực và năng lực phản ứng tất nhiên sẽ phải chịu ảnh hưởng, đến lúc đó phải dùng kim châm giải độc liệu có đủ tinh táo để làm không?

- Chuyện này..... - mọi người cũng chưa có nghĩ đến điều mà Phiên Phiên nói

Nhìn thoáng qua mọi người, Phiên Phiên xung phong nhận việc:

- Bởi vậy đêm nay để tỷ nữ ta canh bên cạnh vương gia đi. Triển cô nương có thể về phòng nghỉ ngơi, nếu vương gia tỉnh ta sẽ lập tức báo với cô nương, nếu ngài ấy không tỉnh thì ngày mai Lý tổng quản sẽ tìm người thay ta.

Lúc này trong mắt Hàn Mặc Hiên thêm một phần tán thưởng, Lý Ngao thì cảm động còn Triển Ly thì kinh ngạc vô cùng. Phiên Phiên cứ đứng nơi đó chờ câu trả lời của bọn họ.

- Được rồi - Sau một lúc lâu, Lý Ngao mở miệng - Vậy nhờ Phiên Phiên cô nương! - từ khi bước chân vào vương phủ, đây là lần đầu tiên hần xưng hô thế này với nàng.

Sau khi tiễn chân mọi người, Phiên Phiên xoay người nhìn Mộ Dung Nguyệt đang nằm im trên giường không khác mấy người đang ngủ. Nghỉ lại, sáng sớm còn cùng hần uống trà nói chuyện ở vườn hoa quế thể mà lúc này hần lại bị trúng kịch độc, họa phúc không lường trước được.

Nàng chậm rãi bước gần tới mức có thể nhìn thấy cả lỗ chân lông trên mặt hần, tuy rằng tiếp xúc gần gũi với hần không phải lần một lần hai nhưng trước kia toàn là nàng kính sợ không dám nhìn thẳng hần. Còn lúc này thì hần nằm im như đang ngủ, nàng có cơ hội dùng ánh mắt tinh tế đánh giá hần, này ngũ quan cân đối, không thể không thừa nhận rằng hần đúng là đệ nhất mỹ nam nha, sợ là trong mộng cũng không thể mơ thấy một người xuất sắc đến thế này.

Khoảng cách hai người gần tới mức có thể nhìn thấy cả lỗ chân lông trên mặt hần, tuy rằng tiếp xúc gần gũi với hần không phải lần một lần hai nhưng trước kia toàn là nàng kính sợ không dám nhìn thẳng hần. Còn lúc này thì hần nằm im như đang ngủ, nàng có cơ hội dùng ánh mắt tinh tế đánh giá hần, này ngũ quan cân đối, không thể không thừa nhận rằng hần đúng là đệ nhất mỹ nam nha, sợ là trong mộng cũng không thể mơ thấy một người xuất sắc đến thế này.

Vì sợ chính mình ngủ quên mà bỏ qua cơ hội vương gia tỉnh lại, Phiên Phiên thở dài, tay run rẩy cầm lấy bàn tay lạnh lạnh của hần, lẳng lẳng ngóng nhìn hần.

Bỗng nhiên, có một cỗ mùi lạ chui vào mũi nàng, mùi này... rất quen thuộc, giống như... giống như là rượu, vì ừ lâu mà mùi rất nồng, mát lạnh quanh quẩn

khấp phòng không chịu tán đi. Là Long Tiên Hương! Chẳng lẽ trúng độc Long Tiên Hương thì cả người cũng sẽ có mùi của nó sao? Phải làm sao để giúp hần đây? Một người xuất chúng như hần không thể đoán thọ như vậy. Nàng cứ miên man suy nghĩ, cuối cùng ngồi coi chừng hần ngủ cả buổi chiều.

Đêm khuya, ngồi ở trên ghế đặt đầu giường, Phiên Phiên dựa vào giường, từng trận buồn ngủ đánh úp lên mí mắt. Nàng chỉ có thể véo đuôi mình đau điếng để xua đuổi cơn buồn ngủ kia đi. Đột nhiên, nàng cảm thấy tay mình nhúc nhích. Cúi đầu, nàng phát hiện hàng mi của Mộ Dung Nguyệt khẽ rung lên một cái, cổ nén cảm giác kinh hoàng trong lòng, nàng khẽ gọi ra tiếng:

- Vương gia, vương gia, người tỉnh rồi sao? Vương gia?

Mộ Dung Nguyệt chậm rãi mở mắt, dường như có một lớp sương mù che phủ tầm mắt hần. Lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi của Phiên Phiên hiện lên chút kinh hi, hần còn chưa kịp lên tiếng gọi nàng thì nàng đã sung sướng đẩy cửa chạy vụt ra ngoài. Chốc chốc sau, Triền Ly bước nhanh tới, trong mắt không chỉ là niềm vui sướng.

- Triền ti tỉ, vương gia tỉnh rồi! - vui quá nên Phiên Phiên cười ngây ngô khi nghĩ lại chuyện khi nãy.

Lý Ngao và Hàn Mặc Hiến cũng đi tới, thấy Mộ Dung Nguyệt tỉnh lại, hai người cũng mừng rỡ. Triền Ly lấy một viên thuốc đen đen đỏ đỏ nhét vào trong miệng hần, sau đó lấy ra rất nhiều kim châm.

Phiên Phiên cởi vạt áo của Mộ Dung Nguyệt ra, trên lồng ngực cường tráng của hần xuất hiện một mảng đen khả nghi. Thở sâu, mân mân môi, Triền Ly liền đem kim châm châm lên ngực Mộ Dung Nguyệt. Mỗi một mũi châm đều phải cẩn trọng từ từ, chính xác tuyệt đối, ở đầu mũi châm trào ra một nốt máu đen đậm, mùi thơm kì lạ trong phòng càng ngày càng nồng.

Sau nửa canh giờ, lồng ngực của Mộ Dung Nguyệt đã phủ kín kim châm, mà mảnh thâm đen trước ngực cũng dần dần bị thu hẹp lại. Lúc này Mộ Dung Nguyệt tựa như say ngủ, Phiên Phiên không ngừng giúp Triền Ly lau mồ hôi trên trán. Khi thấy Triền Ly thở hắt một cái nàng mới nhẹ giọng hỏi thăm:

- Độc của vương gia... đã giải được sao?

Triền Ly ngẩng đầu lên, trong mắt không che dấu sự mệt mỏi, giọng nàng hoàn toàn vô lực:

- Không giải được!

Sáu ánh mắt kinh ngạc thẳng tắp bắn về phía Triền Ly, nàng đứng lên, cười khổ nói:

- Không cần nhìn ta như vậy, ta đã nói độc của Long Tiên Hương ta chưa giải được, hiện tại ta chỉ chặn đứng độc trong người vương gia dồn xuống đan điền, sáng mai vương gia sẽ tỉnh. Trong vòng hai tháng thì độc tính sẽ không phát tác, trong hai tháng này ta sẽ cố gắng hết sức nghiên cứu chế ra thuốc giải độc. Hy vọng vương gia có thể tránh được kiếp này.

Giọng Phiên Phiên run run, hỏi:

- Vậy nếu cô nương nghiên cứu không được thì lấy đâu ra thuốc giải?

- Vậy phải xem thiên ý (ý trời) thế nào, năng lực của con người có hạn không thể cứu chữa được. - trầm ngâm một lúc, Triền Ly ảo não đáp, tiếng nói giống như từ một nơi xa xôi nào đó truyền tới làm cho lòng người chua xót, bất an.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Sáng sớm hôm sau quả nhiên Mộ Dung Nguyệt tỉnh lại. Hần nghiêng đầu nhìn sang bên thì thấy Phiên Phiên đang gục bên mép giường ngủ.

Nha đầu này ở bên cạnh hần cả đêm qua sao? Tối hôm qua khi hần... tỉnh lại còn chưa kịp hỏi nàng vì sao còn chưa rời khỏi vương phủ thì nàng đã mừng rỡ như điên chạy ra ngoài. Lúc nào cũng lanh chanh, nhanh nhẩu như chú chim nhỏ, tính cách lại thẳng thắn đáng yêu đến vậy, nói hần làm sao bỏ được đây?

Nhìn thấy đáy mắt nàng hiện lên dấu vết mệt mỏi, hần nhịn không được bèn vươn tay xoa xoa lọn tóc rối bên mặt nàng, hần không biết rằng trong đôi mắt luôn luôn hừng hờ với mọi thứ của mình lúc này đã hiện lên ít nhiều đau xót.

Dáng người nhỏ nhắn gục bên mép giường hình như ngủ không được an ổn lắm, thỉnh thoảng nhú chặt mày, hàng lông mi cong vút động đồng rồi hé mở.

Phiên Phiên tròn mắt chống lại đôi mắt ôn nhu chưa từng có của Mộ Dung Nguyệt, nàng ngơ ngác nhìn, ngơ ngác để tùy bàn tay to lớn của hần chạm vào nàng. Tình cảnh hiện tại rất quý dị, một cảm giác kỳ lạ nháy mắt choáng ngợp cả hai người rồi nhanh chóng len lỏi nảy mầm trong lòng bọn họ.

Sau một hồi lâu hai người mới phát hiện có điểm không đúng. Phiền Phiền cúi đầu đỏ bừng mặt, không biết phải làm sao. Ánh mắt Mộ Dung Nguyệt lóe lên, miệng thốt ra những câu chữ đã thương người đối diện.

– Không phải bảo ngươi đi rồi ư? Sao còn ở đây?

Phiền Phiền ngẩng đầu nhìn, sự ngượng ngùng ban nãy nhanh chóng biến mất, nàng thanh tĩnh, lúng ta lúng túng nói:

– Ta ... Ngươi trúng độc!

– Thì sao? – nhu tình trong mắt hắn đã không còn chút dấu vết, điều này làm cho Phiền Phiền hoài nghi vừa rồi có phải mình đã hoa mắt hay không?

Không muốn nhìn nàng ngây ngốc nữa, hắn cố ý chuyển đề tài:

– Không phải nói ngươi chuẩn bị lễ vật sao?

– Vâng! – nàng chậm rãi đáp lời rồi lấy ra từ trong túi một chú dế mèn được làm từ lá cây, màu xanh xanh của chú dế nổi bật trong lòng bàn tay trắng nõn non nót, nhỏ bé của nàng. Đôi bàn tay đưa ra trước mặt hắn, giọng nàng ngập ngừng. – Thật sự không nghĩ ra cái gì để tặng ngươi nên ta tự tay làm con dế mèn này, nếu ngươi không thích thì có thể vứt nó đi.

Con dế mèn bằng lá cây trong tay nàng trông rất sống động, giống y như thật vậy, nhìn qua cũng biết người làm ra nó đã cẩn thận và có tâm thế nào. Nhưng Mộ Dung Nguyệt làm bộ khinh thường, mày nháu nháu, nói như ra lệnh:

– Vứt nó đi!

Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận cái đáp án này nhưng sau khi chính tai mình nghe được thì lòng tự trọng của Phiền Phiền bị tổn thương không nhỏ.

Tức giận đứng bật dậy, nàng chăm chăm nhìn hắn, trong mắt đã sớm dâng lên một tầng hơi nước; nàng vung tay lên ném con dế mèn bằng lá cây vào góc tường sau đó chạy trốn chết ra khỏi phòng. Nhìn theo bóng dáng thương tâm của Phiền Phiền rồi đi, Mộ Dung Nguyệt mệt mỏi thở dài một hơi.

Ý của hắn đã thể hiện ra hết! Rõ ràng là hắn kêu nàng tặng quà, hiện tại lại chê quà của nàng. Hắn biết rõ nàng không thể ra ngoài vương phủ, cũng không thể mua được mấy cái lễ vật cho lễ sinh thần thể mà còn si nhục tấm lòng của nàng khi nói vứt bỏ con dế mèn tự tay nàng làm.

Nói đúng ra là hắn cố ý đùa giỡn với nàng. Nàng đúng là đồ đại ngốc mà, sao có thể nghĩ là hắn đối tốt với nàng chứ, trong vương phủ này chưa từng có nữ nhân, ngoài trừ nàng thì chỉ có mình Triển Ly, cái này thì nói lên được cái gì chứ?

Nghĩ lại lúc đó mình dồn tâm dồn óc thực ngu ngốc mà, cho dù có tặng hắn cái gì thì hắn cũng chẳng thèm để ý chứ nói gì một con dế mèn bằng lá cây? Cứ nghĩ là mình có thành ý thì ít ra cũng nhận được chút tôn trọng nào đó nhưng rốt cuộc một gã tỷ nữ thì có là cái đỉnh gì? Cô không cho mình khóc nhưng nước mắt lại không thể ngừng lại được, nàng chỉ có thể giận dữ mà lấy tay chà sát lau đi nước mắt trên mặt.

Chạy một hồi cũng về tới phòng của mình, Phiền Phiền một bên khóc một bên thu dọn quần áo, nàng quyết định dù có thế nào thì cũng không để cho chính mình phải chịu ừn khuất nữa, một lần là đủ rồi.

Hầm hừ một hồi nàng thẳng tiến tới cửa chính của vương phủ, trên suốt đường đi nàng gặp không ít tới tở nhưng không có một người nào ngăn đón nàng giống như bọn họ không nhìn thấy cái gì vậy.

Trong lòng Phiền Phiền cười lạnh, cười Mộ Dung Nguyệt trở mặt vô tình, cười chính mình ngây thơ khờ dại. Từng bước bước ra khỏi vương phủ, Phiền Phiền cảm thấy hai lần rời khỏi nơi này tâm tình rất khác nhau, dường như ánh mặt trời trên cao kia đang cười nhạo sự ngu xuẩn của nàng vậy.

Nàng đứng tần ngần giữa ngã ba đường, mọi người xung quanh ồn ào la hét giống như muốn thủng cả lỗ tai, bây giờ nàng phải đi đâu đây? Có lẽ là nên về nhà. Lúc này nàng mới nhớ tới phụ thân, không biết lúc nghe tin nàng đào hôn thì người tức giận tới mức nào, nghĩ lại nàng thấy mình thật bất hiếu, bất giác thở dài thườn thượt.

– Tâm tình của cô nương không tốt! – tiếng nói vang lên trên đỉnh đầu khiến nàng theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn.

Hàn Mặc Hiên một thân trường bào phiêu dật, vầng trán mỏng lộ ra làm cho người ta nghĩ đến hắn là một tri âm tri kỷ, là nhàn vân dã hạc (mây trôi chân hạc giữa đồng)>>ý nói người sống không bị câu thúc ràng buộc gì – theo Đạo gia), ý cười bên khóe miệng cũng y như con người hắn, mơ hồ mà xa xưa.

Phiền Phiền cúi đầu, nàng không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với những người liên qua tới Mộ Dung Nguyệt; nàng vòng qua người Hàn Mặc Hiên rồi tiếp tục đi thẳng về phía trước. Nhưng một giây tiếp theo thì nàng hốt hoảng phát hiện hai chân mình đã cách mặt đất. Không thể nào, sao nàng lại bị người ở phía sau túm áo xách lên chứ?

Phản xạ điều khiển mắt nhìn Hàn Mặc Hiên, Phiền Phiền thở hổn hển quát:

– Ngươi làm cái gì đó! Mau bỏ ta xuống. Ngươi có bệnh à! Ta với ngươi không thù không oán không cần làm như thế này. Mau bỏ ta xuống! Sao người nào có quyền có thể điều khiển thái độ không biết nói lý lẽ chứ?

Bị ném vào xe ngựa, lại còn bị điểm huyết, Phiên Phiên một đường bị đưa về phủ thế tử. Khốn! Đây là cái quái gì vậy chứ? Sao kẻ nào cũng muốn khi dễ trừng phạt nàng như vậy, mới ra khỏi hang hổ lại chui phải hang ổ sói a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Phiên Phiên nóng nảy cự quậy nhưng không xong, Hàn Mặc Hiên buồn cười lắc đầu. Từ khi mang nàng vào phủ cho tới bây giờ đã được hai canh giờ vậy mà cái miệng nhỏ nhắn của nàng vẫn không chịu ngưng lại.. hung hãn...

Thật đáng yêu nha! Đôi mắt tròn to lúc này như phun ra hai ngọn lửa, cái mũi cao cao nhỏ nhỏ vì tức giận mà phù phù thở gấp, hai má trắng nõn cũng vì tức giận mà ửng đỏ lên giống như trái táo chín vậy; còn cái miệng nhỏ nhắn tròn tròn hồng hồng kia một khắc cũng không ngừng quở trách hấn, ách, không đúng, là mắng hấn!

Nhưng không sao, hấn đã đạt được mục đích của mình, mặc kệ cho nàng mắng, dù sao hấn cũng không có tổn thất gì.

Nói thật, Phiên Phiên không phải mỹ nhân nhưng khuôn mặt đáng yêu kia lại làm cho ánh mắt người ta không tài nào rời đi được. Cả người nhìn qua tròn tròn non nớt, đáng yêu muốn chết; nàng không kiêu cách nhu nhược, không mảnh mai mà toàn thân lại toát ra một thứ điểm lệ làm người ta muốn âu yếm. Âu yếm?

Hàn Mặc Hiên rất hài lòng với cái suy nghĩ vừa mới thoáng nảy lên trong đầu mình, ngay từ cái nhìn đầu tiên thì hấn đã bị cái khí chất kỳ lạ cùng lời nói, việc làm đáng yêu của nàng hấp dẫn.

Sự lớn mật của nàng, sự nhẵn nhụi của nàng, sự can trọng của nàng, sự mơ hồ của nàng.. tất cả dù ở nơi nào cũng hấp dẫn ánh mắt của hấn. Bởi vậy, ngay lúc nàng bước chân ra khỏi vương phủ thì hấn đã quyết định mang nàng về đây.

Thật khát, bị điểm huyết nên chân tay nàng không thể nào cử động, chỉ có thể mắng mỗ trút giận nhưng mà mắng cũng được hai canh giờ rồi, cổ họng đã khô không khốc.

Cái tên biến thái Hàn Mặc Hiên kia vì sao có thể ngồi ung dung ở đằng kia uống trà chứ? Trước kia nhất định là nàng mờ mắt hoặc là đầu có vấn đề nên mới cảm thấy hấn văn đạm mà phong khinh, thiện lương mà vô hại; hiện tại ngẫm lại nàng thật muốn cắn lưỡi.

Cái tên nam nhân ngồi đối diện bị nàng oanh tạc suốt hai canh giờ này nhất định là ác ma chuyển kiếp, nhìn hấn cười đến là âm hiểm, căn bản hấn chính là một coi sói đội lốt người!

Thấy nàng đã mệt, Hàn Mặc Hiên có lòng tốt lên tiếng hỏi:

- Uống nước không?

- Uống cái đầu nguoi ấy! – Phiên Phiên thở phì phò, sắc mặt phẫn hận. – Nói, vì sao nguoi lại bắt cóc ta?

Nhàn nhã uống một ngụm trà, sau khi lấy ánh mắt hỏi xác định nàng không cần uống nước, Hàn Mặc Hiên mới từ từ mở miệng:

- Ta nói rồi, ta muốn mời cô nương đến tể phủ nhận chức tổng quản.

- Ta không cần làm cái chức tổng quản thôi của nguoi. – Phiên Phiên dè bĩu. – Ta cảnh cáo nguoi, tốt nhất nhanh thả ta ra, nếu không ta sẽ cho nguoi chết rất khó coi.

Hàn Mặc Hiên thờ dài một tiếng, bắt đầu đi mở miệng:

- Cô nương đối với tại hạ có thành kiến rất sâu đậm!

Phiên Phiên thở phì phì trừng mắt nhìn hấn, thanh âm có điểm khàn khàn, nàng lại muốn mắng:

- Nếu bây giờ nguoi thả ta ra thì ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nước giếng không phạm nước sông.

- Xem ra không thể nói rõ với cô nương thì không được rồi.

- Nói cái gì?

- Chuyện vương gia trúng độc.

Nghe hần nói ra mấy chữ này Phiên Phiên mới cảm thấy nghi ngờ về việc Mộ Dung Nguyệt bị trúng độc. Bản thân nàng chỉ lo nổi giận mà quên mất cơ hội hỏi cho ra nghi vấn trong lòng.

Ngự rượu cho hoàng thượng ban cho tuy rằng bề ngoài không có độc nhưng lại dùng đặc điểm của rượu Long Tiên Hương kết hợp với hương hoa quế dễ dẫn độc; mà trong vương phủ này thứ có nhiều nhất chính là hoa quế.

Hương hoa quế làm phát tác độc tính của Long Tiên Hương, cộng thêm chiếc chén ngọc mà hoàng thượng ban tặng, hết thảy là trùng hợp hay là có dự tính âm mưu từ trước? Nếu hoàng thượng thật sự muốn giết hần thì lý do là cái gì?

Hần chính là đệ đệ của người kia mà! Còn nếu Mộ Dung Nguyệt một thân ngự đệ mà hoàng thượng vẫn muốn ép vào chỗ chết hần là hần đã phạm phải tội chết, vì sao hoàng thượng không trực tiếp hạ thánh chỉ ban cho hần cái chết? Rất nhiều nghi vấn trong nháy mắt đã ngập đầy trong đầu nàng khiến cái đầu như muốn nứt đôi ra.

- Hoàng thượng muốn giết hần. — Hàn Mặc Hiến nói thẳng cho nàng biết đáp án.

- Vì sao? — hấp một ngụm khí lạnh, Phiên Phiên run giọng hỏi.

Nhìn theo đàn chim nhạn đang bay về phía trời nam, thanh âm Hàn Mặc Hiến phiêu phiêu mơ hồ không có thực:

- Hần muốn mưu phản!

Mưu phản?! Thì ra Mộ Dung Nguyệt là loạn thần tặc tử âm mưu muốn cướp ngôi! Hần sao có thể chấp nhận chỉ có một hoàng cung nho nhỏ trong vương phủ, một người chưa bao giờ thấy qua khuê phòng của nữ tử trong hoàng cung như nàng thì cũng dễ làm tưởng nơi đây chính là hoàng cung nha!

Chẳng trách, chẳng thể trách hoàng thượng muốn giết hần, ngoại trừ lý do này thì sao ngay cả đệ đệ của mình cũng hạ độc thủ. Nghi mà thấy phát cười. Nhưng mà.. nếu đã như vậy, vì sao hoàng thượng không trực tiếp phán hần tội chết?

Chưa có quay đầu lại nhìn nàng, Hàn Mặc Hiến cứ thế nói ra:

- Có lẽ ngươi không biết thế lực của Oanh vương mạnh tới mức nào, hần nắm giữ một nửa binh quyền của vương triều Thiên Diệu, ngay cả thủ lĩnh cấm vệ quân hoàng thành cũng một tay Oanh vương nuôi dưỡng. Đừng nói là hoàng thượng không có chứng cứ hần mưu phản, cho dù có thì cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Cho nên hoàng thượng mới ban thưởng mười vò rượu làm cho khách nhân ở đây đều được uống ngự rượu, mà nếu Oanh vương trúng độc thì cũng không liên quan tới hoàng thượng. — Phiên Phiên lẳng lặng nói tiếp ý mà Hàn Mặc Hiến chưa nói ra.

- Thông minh!

Nghi hoặc nhìn Hàn Mặc Hiến một hồi, Phiên Phiên mở miệng nói tiếp:

- Vì sao lại nói cho ta biết chuyện này?

Thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ về, Hàn Mặc Hiến yên lặng ngồi xuống ghế, trên mặt không còn cái vẻ thông dong nhân nhân nữa, đáy mắt ánh lên tia sáng, hần chậm rãi nói:

- Bởi vì ta muốn giữ nàng ở bên người!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Vì sao ngươi nghĩ rằng sau khi ta biết chuyện này sẽ lưu lại chỗ ngươi? — Phiên Phiên lạnh giọng hỏi.

Hàn Mặc Hiến đứng dậy, thông thả đi đến trước mặt nàng, ngồi xuống bên người nàng, trước ánh mắt sợ hãi của Phiên Phiên, hần khẽ cười rồi giải khai huyết đạo cho nàng. Thấy mình có thể cử động nhưng vì tay chân bị bất động khá lâu nên nhất thời chưa thể thích ứng, nàng chỉ có thể nhẹ xoa mấy đốt ngón tay.

Hàn Mặc Hiến lại thản nhiên nói tiếp:

— Nàng sẽ không nghĩ một Oanh vương đã đuổi nàng đi chỉ vì món quà mà nàng tặng cho hần là một con dê mền đấy chứ?

Đúng vậy, tuy rằng Mộ Dung Nguyệt cả ngày vác cái mặt âm âm u u chưa từng dành cho nàng một cái cười nhưng chung quy hần không phải là một con

người lòng dạ hẹp hòi.

Hắn dù một thân hoàng tộc lắm tiền nhiều vàng nhưng những việc mua bán lỗ vốn thì tuyệt đối không làm, trước khi hưởng hết phúc lợi thì hắn nhất định sẽ không từ bỏ; nếu làm cho hắn đuổi người đi thì chỉ có một nguyên nhân.

Bỗng nhiên, nàng quay đầu nhìn sang Hàn Mặc Hiên, chỉ thấy hắn mỉm cười gật đầu:

– Không sai, là vì hắn muốn bảo hộ nàng.

Nàng giật thót, hai chân cứ như nhũn nhoẹt ra, Phiên Phiên cố lấy lại vẻ mặt kiên định mà tuyên bố:

– Nếu vậy thì ta càng phải quay về vương phủ. – làm người không nên không có nghĩa khí như vậy, ít nhất nàng cho rằng làm như thế là đúng.

– Hắn có thể đuổi nàng đi thì tuyệt đối sẽ không để cho nàng trở về.

– Ta... – Hàn Mặc Hiên nói đúng, Mộ Dung Nguyệt đã quyết định chuyện gì thì không một ai có thể lay chuyển, thay đổi được.

Thấy nàng có chút dao động, Hàn Mặc Hiên bồi tiếp:

– Cho nên, nếu không trở về vương phủ được sao không ở lại phủ thế tử làm tổng quản chứ?

Phiên Phiên nhú mày suy nghĩ, cuối cùng là quyết định nói hết mọi chuyện ra:

– Kỳ thật ta là đào hôn, bây giờ hôn ước có thể đã bị hủy bỏ cho nên ta muốn trở về sớm một chút, tránh làm cho cha mẹ trong nhà lo lắng.

– Ta sớm biết nàng sẽ lấy chuyện này làm cớ. Cầm lấy! – nói xong, Hàn Mặc Hiên lấy từ trong ống tay ra một phong thư đưa cho nàng.

Nàng tiếp nhận phong thư, bên ngoài rõ ràng viết to mấy chữ “Thân gửi nữ nhi Ngô Phiên Phiên”. Đây đúng là bút tích của phụ thân nàng. Mặc dù trong lòng thấy quái dị nhưng nàng vẫn bình tĩnh mở phong thư ra đọc.

Phiên Phiên, con tự ý rời khỏi nhà đã hơn nửa tháng, cha rất nhớ con. Hôm trước biết được con được làm tổng quản trong phủ thế tử, cha cảm thấy rất vui mừng, thực không ngờ con gái nhà họ Ngô ta lại may mắn đến vậy.

Trước đây mọi chuyện có thể nào cũng không quan trọng, tiền đồ trước mắt thực tốt không cần phải nói tới.

Cha mong con cố gắng làm tròn phận sự, tận tâm tận lực hoàn thành tốt nhiệm vụ của một tổng quản để không phụ kỳ vọng của Hàn thế tử. Mọi sự trong nhà hết thấy đều bình an, cha cũng rất khỏe mạnh, con chớ lo lắng! Cha!

Đúng là bút tích của cha, con dấu cũng không sai, phong thư này tuyệt không phải làm giả. Nhưng mà, sao cha nàng lại viết một bức thư kỳ quái như vậy?

Sao trong thư cha còn nhắc tới Hàn Mặc Hiên? Và lại, sao cha biết trước cả chuyện nàng tới phủ thế tử làm tổng quản? Khoan đã, phủ thế tử?

Tất cả mọi nghi vấn đều nằm trên cái vị thế tử gia Hàn Mặc Hiên kia. Phiên Phiên trừng mắt nhìn cái tên nam tử đang cười đến là dị thường vô hại, đột nhiên phát giác nụ cười của hắn làm cho người ta phải sợ hãi.

– Ngươi cho người điều tra ta? – trong mắt nàng tràn đầy đề phòng.

– Thân là nhi tử của Liêu Nan vương (ta chém nhá), lấy thân phận thế tử gia thì muốn biết thông tin về một người không phải là khó. – Hàn Mặc Hiên đứng lên đi tới bên bàn rót một ly trà đưa cho nàng. – Huống hồ, trước ta thì Oanh vương đã sớm xuất thân của ngươi tra rõ rồi. Vương gia vốn là một người cẩn thận, hắn sẽ không để cho một người không rõ lai lịch vào phủ.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn, Phiên Phiên biết những điều hắn nói là đúng, Mộ Dung Nguyệt sao có thể là dạng người tùy tiện thích thì dẫn người về phủ.

Nếu không phải đã biết thân phận của nàng thì sao hắn có thể chấp nhận để nàng ở lại vương phủ nhiều ngày? Và lại, Hàn Mặc Hiên cũng làm những chuyện giống hắn mà thôi, nhưng việc hắn nói ra là muốn ám chỉ việc hắn và Mộ Dung Nguyệt đang đứng cùng một chiến tuyến ư?

– Ngươi... sẽ giúp hắn? – Phiên Phiên thử thăm dò.

– Nàng hy vọng ta giúp hắn sao? – Hàn Mặc Hiên nhú mày nhìn nàng.

– Ta không muốn hắn chết. – Phiên Phiên nói ra suy nghĩ trong lòng.

– Ta sẽ cố hết sức! – hắn cho nàng một lời hứa hẹn.

Phiên Phiên kinh hãi nhìn về phía Hàn Mặc Hiên, nàng có thể đọc ra trong đáy mắt hắn sự chân thành. Đúng vậy, nàng tin hắn, không biết vì sao nàng rất tin hắn.

– Hào! Ta sẽ ở lại! – nàng cũng cho hắn một cái đáp án mà hắn muốn.

Hậu viện của phủ thế tử có hàng trăm người, cứ thế mọi người xếp thành hai hàng đứng chật kín trong đình viện. Cả nam lẫn nữ đều nhất nhất im lặng, mặt mày kính cẩn, tất cả đều cùng một động tác là quỳ xuống “yết kiến” vị tổng quản mới – tổng quản đại nhân Ngô Phiên Phiên.

Khi trăm miệng một lời cao giọng tung hô “hô tài than kiến tổng quản đại nhân” thì nàng thật sự bị dọa xanh mặt.

Chưa từng đứng trước một đám đông như thế này nên Phiên Phiên tất nhiên là run rẩy, nàng cứ đứng ngây ngốc ở đó, không biết tiếp theo nên làm cái gì. May mắn có Hàn Mặc Hiên bên cạnh cúi người nói nhỏ vào tai nàng thì thầm chỉ điểm, nếu không thì nàng thật muốn chui nhanh xuống đất!

Hắng giọng vài lần, Phiên Phiên tận lực làm cho vẻ mặt của mình thật tự nhiên rồi thân thiết nói:

– Tất cả mọi người đứng lên đi! – thấy mọi người đều đã đứng lên, nàng mới nói tiếp. – Sau này chúng ta đều là người hầu trong phủ thế tử, tất nhiên là phải hầu hạ chu đáo mọi chuyện cho thế tử. Tiểu muội mới đến nên có nhiều chỗ không biết hoặc thiếu sót mong rằng các vị ca ca tỷ tỷ giúp đỡ, xin nhận một lễ của tiểu muội này! – nói xong nàng liền cúi người, kể ra nàng cũng khéo về chuyện thật. Hàn Mặc Hiên chỉ đứng một bên cười không nói gì, giống như là hắn đã sớm biết nàng có thể ứng phó được.

Kế tiếp đó là cả một quá trình làm quen với người trong phủ thế tử, Hàn Mặc Hiên không có thúc giục hay gò ép nàng điều gì. Lão quản gia của phủ thế tử tuổi tác đã cao, hai năm trước đã cáo lão hồi hương nên mãi mà chưa tìm được người thích hợp, lần này thực may là đã tìm được.

Sau đó Hàn Mặc Hiên dẫn Phiên Phiên đi dạo khắp phủ thế tử, từ đầu tới cuối, từng góc ngách đều được chỉ dẫn chi tiết. Kiến trúc của phủ thế tử tuy không khí phách rộng rãi bằng phủ Oanh vương nhưng diện tích không phải là nhỏ.

Một đường tham quan cũng đủ làm hoa mắt tê chân, giờ thì nàng cũng hiểu được cái chức tổng quản đại nhân không phải dễ làm. Ngoài việc an bài công việc hàng ngày trong phủ, nào mua hàng hóa, thu chi, yến khách, nhận quà tặng, mua quà đáp lễ thì mọi người đều chung tay mà làm, nhất nhất chăm chỉ làm việc phân mình.

Xem ra từ nay về sau mọi chuyện không phải lúc nào cũng dễ dàng quá như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Vốn tưởng rằng mình sẽ vất vả lắm đây nhưng tới trong phủ thế tử dường như được huấn luyện rất nghiêm túc, không cần tổng quản phân phó thì mọi người đều phân việc ra mà làm.

Cho tới trưa, ngoài việc đi dạo vòng quanh để làm quen với địa hình thì Phiên Phiên chỉ làm một hai công việc như tự mình tới phòng bếp xem mọi người chuẩn bị thức ăn đồ uống thế nào hoặc là kiểm tra hàng hóa mà Hàn Mặc Hiên mua về.

Phiên Phiên biết dù nàng có không nhìn tới thì cũng không có sai sót gì nhưng đây là trách nhiệm nên vẫn phải làm.

Thật sự là nhàm chán, nàng muốn tìm vài hạ nhân trong phủ nói chuyện phiếm nhưng thấy mỗi người một việc bận rộn, trái lại mình thì nhàn nhàn không có làm cái gì, cuối cùng nàng chỉ biết sờ sờ cái mũi, bắt đắc dĩ mà lựa chọn tiếp tục cái sự nhàn của mình.

Giữa trưa, sau khi ăn uống no say, nàng đang định quay về phòng ngủ một giấc thì từ xa đã thấy xe ngựa mà sáng sớm nay Hàn Mặc Hiên dùng để xuất môn tuần tra đã trở lại.

Trong đầu lóe lên linh quang, không phiền người khác được nhưng hắn thì có thể nha! Dù sao hiện tại trong phủ người nhàn rỗi nhất chính là hắn! Nghĩ vậy, nàng chạy tới, một bên nghiêng hướng cửa đón Hàn Mặc Hiên vừa mới bước xuống khỏi xe ngựa, một bên cung kính nói:

- Thế tử gia hồi phủ, đi đường vất vả rồi!

Không nghĩ tới Phiên Phiên lại ra tận cửa đón mình, khóe môi Hàn Mặc Hiên khẽ dật lên một nụ cười:

- Đa tạ tổng quản đại nhân! – sau đó hắn thông dong đi vào trong phủ, Phiên Phiên cũng theo sát phía sau. (giống như một chú cún con vậy ~~~ tác giả chém nhá ~~~)

Hàn Mặc Hiên đi vào thư phòng, Phiên Phiên cũng đi vào thư phòng, sau đó nàng nhanh tay nhận lấy khay nước từ trên tay hạ nhân, xoay người sụp mi thuận mắt nói:

- Mời thế tử dùng trà!

Nhận chén trà, Hàn Mặc Hiến thấy nàng hình như đã thích ứng được với cái chức tổng quản nên mở miệng hỏi đến:

- Còn làm được nữa không?

- Được! – nặng nề mà gạt đầu, nàng lập tức bồi thêm một câu. – Nhưng mà có chút ... nhàm chán.

Thôi nhẹ lá trà nổi trên mặt chén, nhấp một ngụm, Hàn Mặc Hiến thân nhiên nói:

- Rất nhanh sẽ không nhàm chán nữa!

- Sao? – Phiền Phiền ngẩng đầu nhìn, rõ ràng là không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Đem cái chén đặt xuống bàn, Hàn Mặc Hiến ngã lưng tựa vào chiếc ghế dựa to rộng, nhắm mắt dưỡng thần. Sau một hồi lâu hắn mới đáp:

- Ngày mai nàng theo ta tới oanh vương phủ thăm vương gia, nhớ là phải chuẩn bị lễ vật cho tốt.

.....

Lại xuất hiện ở phủ Oanh vương, trong lòng Phiền Phiền khẩn trương dị thường, không biết nàng phải nuốt mấy lần nước miếng, ôm chặt cái hộp đựng nhân sâm ngàn năm mới có thể làm bình ổn trái tim đang đập loạn nhịp kia...

Theo Hàn Mặc Hiến đi vào vương phủ, Lý Ngạo một đường dẫn bọn họ tới thư phòng, xa xa chỉ thoáng thấy một thân ảnh màu lam nhạt đang ngồi trước bàn múa bút vẩy mực. Dường như nàng cảm giác đã mấy đời không được gặp hắn.

Lý Ngạo vào thông báo một tiếng rồi cũng lui ra ngoài. Khi đi vào bên trong mới cảm nhận được bầu không khí trong phòng có chút cổ quái nhưng không thể nói thành lời được.

Hàn Mặc Hiến khom người hành lễ:

- Thế tử Liêu Nan vương Hàn Mặc Hiến tham kiến vương gia! – bởi vì thân phận hắn là thế tử nên khi yết kiến vương gia cũng không phải cúi lạy chi lễ mà chỉ vưon người vãi chào. Phiền Phiền cũng lập tức hành lễ theo: – Nô tỳ khấu kiến vương gia! – nhưng thật ra là nàng phải quỳ xuống chào.

- Bình thân! – khi nói chuyện, Mộ Dung Nguyệt vẫn chưa ngẩng đầu lên mà vẫn chuyên chú vẽ tranh.

Nhìn Mộ Dung Nguyệt, Phiền Phiền dường như mới có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Hàn Mặc Hiến. Hắn biết nàng quan tâm Mộ Dung Nguyệt nhưng sau khi bị đuổi đi, nếu không phải được hắn đưa về phủ thế tử thì nàng vĩnh viễn không có khả năng bước vào cửa Vương phủ dù chỉ là nửa bước, càng không dám nói đến chuyện có thể tiếp xúc gần gũi với Mộ Dung Nguyệt như thế này. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi nhìn Hàn Mặc Hiến với một ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Lúc này Mộ Dung Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy bộ dáng Phiền Phiền "liếc mắt đưa tình" với Hàn Mặc Hiến (t chém nhá >> đưa tình ần tình >> trong sáng nhá), ánh mắt lóe lên, lập tức ra tiếng:

- Hàn thế tử là quý nhân bận rộn, không biết quang lâm hàn xá có việc gì sao? – trong giọng nói khó nén lại vài tia ghen tuông.

Hàn Mặc Hiến trước sau vẫn tao nhã đáp lời:

- Gần đây nghe nói vương gia nhiễm bệnh nên thần mới mạo phép tới quý phủ hỏi thăm! – Bởi vì Mộ Dung Nguyệt đã phong tỏa hết tin tức không cho bất kỳ kẻ nào tiết lộ chuyện hắn bị trúng kịch độc cho nên ba người tuy rằng không nói cũng hiểu được lòng nhau, nhưng vốn là tai vách mạch rừng, cần trọng là trên hết, tốt nhất vẫn cứ tỏ ra lễ nghi hàn huyên bình thường.

- Hàn thế tử thực có tâm, bôn vương sớm đã không có việc gì. – Mộ Dung Nguyệt ngay lập tức khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Nghe hắn nói thân thể không có việc gì Phiền Phiền không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn thì thấy khuôn mặt không còn bị bao phủ bởi một lớp màu đen thâm, thần sắc cũng tốt hơn so với hôm vừa mới trúng độc. Chẳng lẽ độc trong cơ thể hắn đã được giải? Xem ra năng lực của Triển Ly cũng không phải hạng thường. Nhưng không hiểu vì sao trong lòng nàng có chút lo lắng mơ hồ, sự lo lắng này không thể nào nói thành lời được, nó cứ bao phủ lấy mọi cảm xúc của nàng, khó thể nào xua tan đi được. Lúc này Hàn Mặc Hiến đã đi tới bên cạnh Mộ Dung Nguyệt nhìn vào bức tranh mà hắn đang vẽ.

- Vương gia vẽ bức họa hoa quế này thực có hồn! Chỉ vài nét bút mà đã đem hoa quế bắt tri bắt giác như có kiếp, đẹp.. cô đơn. Hoa rơi quả nhiên là như vậy. Thật sự là rất tuyệt! – nghe Hàn Mặc Hiến khen ngợi, Phiền Phiền cũng tò mò muốn đi lên xem bức họa trông như thế nào. Dù sao trông vương phủ lộn lộn vài ngày mà Oanh vương gia từ trước đến nay đi sớm về muộn, thân long kiến thủ bất kiến vĩ (rồng thân thấy đầu không thấy đuôi >> sự thần bí, bí ẩn), nàng chưa từng thấy hắn vẽ tranh lần nào... A, thật tò mò!

Quả nhiên, hoa quế trong bức tranh được vẽ giống như đúc, dường như còn tỏa ra từng trận mùi hương khiến cho người ta muốn hái xuống. Mùi hương! Một tia sáng xoẹt ngang trong đầu nàng, đúng vậy, Phiền Phiền rốt cuộc cũng cảm giác được chỗ nào đó không đúng. Từ khi bước chân vào căn phòng thì không khí có gì đó cổ quái nhưng nghĩ mãi cũng không thể nói ra được chỗ cổ quái ấy là gì. Bây giờ nhìn thấy bức họa hoa quế này nàng mới ngộ ra, là mùi hương, mùi hương hoa quế trong phòng này rất nồng. Mặc dù vương gia thích hoa quế nhưng trong phòng cũng chỉ đốt một lư hương vậy sao cả phòng lại nồng nặc mùi quế được? Hiện giờ bên ngoài hoa quế đang tàn rụi, có thể nào trong phòng lại đốt tới hai chiếc lư hương. Mùi hoa quế nồng tới mức có thể làm cho người ta choáng váng.

Qua mấy ngày hầu hạ, Phiên Phiên biết vương gia không phải là người thích cái gì đó vượt mức bình thường, tại sao bây giờ lại làm cho phòng mình thơm như vậy?

Rõ ràng là không đúng! Chẳng lẽ là... Long Tiên Hương chưa được giải? Một khi đem độc tố trong người loại bỏ đi hết thì mùi thơm kỳ lạ kia mới có thể biến mất, đây chính là điều mà hôm đó Triền Ly nói với nàng. Nghĩ lại nàng cũng thấy hành động của vương gia rất khả nghi.

Đang suy tưởng, nàng không biết Hàn Mặc Hiến đã gọi bên tai mình mấy lần rồi.

Cuối cùng cũng hoàn hồn, Phiên Phiên ngo ngác nhìn về phía Hàn Mặc Hiến, miệng hân thì không ngừng quở trách nhưng trong ánh mắt thì lại lóe lên sùng nịnh:

- Người làm sao vậy, gọi người nhiều như vậy mà không nghe thấy sao? Hay là người đang đi vào cõi thần tiên hử?

Phiên Phiên đỏ mặt cúi đầu, miệng lúng ta lúng túng đáp:

- Thật xin lỗi, lần sau ta sẽ chú ý! – lúc này nàng hoàn toàn lộ ra dáng vẻ yêu kiều của một tiểu nữ nhân, Mộ Dung Nguyệt dường như nhìn muốn đơ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tiếng ho nhẹ vang lên làm cho hai người còn lại chú ý tới, Mộ Dung Nguyệt cũng cố che dấu sự mất kiểm soát của chính mình. Thật sự hân không cố ý xem nhẹ ảnh hưởng của Phiên Phiên tới mình.

- Có thể mời tùy tùng của người tránh đi một chút? – hân nhìn Hàn Mặc Hiến đề nghị.

Không cần Hàn Mặc Hiến mở miệng, Phiên Phiên biết điều liền lui ra ngoài cửa; nàng vốn định đứng ở cửa sau chờ đợi nhưng lại bị một bóng dáng màu trắng thoáng hiện phía xa mà cước bộ cũng bắt giắc đi theo.

- Triền tỷ tỷ! – Phiên Phiên đuổi theo gọi nàng.

Triền Ly xoay người lại cười nhìn Phiên Phiên; thấy nàng đã đi tới trước mặt mình, Triền Ly mới nói như chọc ghẹo:

- Ngô đại tổng quản vẫn bình an chứ?

- Tỷ tỷ đừng có giễu cợt ta mà, chỉ là đục nước béo cò thôi! – Phiên Phiên xấu hổ cười gượng hai tiếng.

Triền Ly cầm tay nàng cùng đi tới hoa viên. Mùa thu, trong vườn lá rụng đầy đất làm cho người ta hoài nghi hạ nhân trong vương phủ có phải đã chết hết hay không mà để cho lá chất dày thế này lại không chịu quét dọn. Tiếng bước chân giẫm lên lá khô kêu giòn tan... Phiên Phiên cùng Triền Ly vào trong một mái đình ngồi xuống.

Trong mũi phảng phất ngửi được một mùi hoa lá cây cỏ khô lại, không khí cuối thu khiến cho lòng người cũng trở nên khoan khoái bình yên. Nhưng sau khi ngồi xuống thì không một ai trong hai người nói điều gì, không khí có vẻ cứng ngắc, sượng sùng.

Rốt cuộc Phiên Phiên nhịn không được mà nói ra nghi hoặc trong lòng:

- Hôm nay thế tử gia là đặc biệt tới thăm vương gia!

- Ừm! – Triền Ly đáp một tiếng, tựa hồ không muốn nói nhiều. Dung nhan xinh đẹp không hề gọn lên một chút biến đổi hay sợ hãi nào.

- Quý thể của vương gia không có việc gì chứ? – Phiên Phiên cũng không dễ dàng mà buông tha, tiếp tục truy vấn.

- Đều tốt!

Trời ạ! Đây là câu trả lời kiểu gì thế, không phải là cái mà nàng muốn! Phiên Phiên như đã phát hỏa:

- Độc trong người vương gia rốt cuộc có giải được không?

Không ngờ nàng hỏi một đường thì Triền Ly lại trả lời một nẻo:

- Vấn đề mấu chốt là nằm ở hoàng thượng! – nói xong, Triền Ly toan đứng dậy rồi đi.

Thoáng thấy Triển Ly phải đi, Phiên Phiên nghĩ tới nỗi băn khoăn trong lòng mình, tung ra một đòn sát thủ:

- Độc trong người vương gia không có thuốc giải! – rõ ràng nàng cảm nhận được thân thể người trước mặt mình đang run lên.
- Đừng có nói bậy! – Triển Ly không có xoay người mà chỉ quát lên với nàng.
- Nếu độc tố đã được giải thì cần gì phải dùng hương hoa quế để che dấu Long Tiên Hương? – Phiên Phiên vẫn không từ bỏ.
- Ngươi... – đột nhiên Triển Ly quay người lại, dường như nàng ta kinh ngạc tới mức không nói được lời nào.

Thực ra Phiên Phiên là muốn thử một chút, hiện tại nhìn thấy phản ứng kinh hoàng của Triển Ly thì nàng đã hiểu được mọi chuyện. Nàng không hỏi thêm gì nữa, đứng lên cúi người nói:

- Phiên Phiên đường đột, mong tỷ tỷ thứ lỗi. Ta xin lui xuống trước! – không đợi cho Triển Ly có phản ứng, Phiên Phiên đã nhanh rời khỏi hoa viên.

Trở lại thư phòng, xa xa nhìn thấy Hàn Mặc Hiên đang từ bên trong đi ra, Phiên Phiên nhanh chân chạy lại. Tới nơi, nàng lo lắng nhìn vào bên trong rồi nhìn Hàn Mặc Hiên hỏi:

- Thế tử gia, phải về rồi sao?

Hàn Mặc Hiên im lặng gật đầu, hai người một trước một sau rời khỏi vương phủ. Ngồi trong xe ngựa, Phiên Phiên ôm tay ngồi một bên cúi đầu trầm tư. Hàn Mặc Hiên thấy nàng cúi đầu, hai tay ôm chặt, cái bộ dáng này nhất định là có tâm sự đầy côi lòng từ lâu lắm rồi. Dưới cô áo lộ ra chiếc gáy trắng nõn, thon nộn của nàng thật sự làm cho hắn nhìn mê mẩn. Hít một hơi thật sâu, áp chế sự khô nóng trong lòng, Hàn Mặc Hiên tận lực bảo trì sự bình thản của mình, nói nhỏ:

- Cảm giác như thế nào?
- Hà? – đang còn trầm tư, đột nhiên bị Hàn Mặc Hiên hỏi một câu không đầu không đuôi làm cho Phiên Phiên có điểm giật mình.

Nhìn cái bộ dáng mơ hồ đến là đang yêu của nàng, khóe môi Hàn Mặc Hiên câu lên một nụ cười sùng nịnh:

- Ta hỏi là nhìn thấy vương thi cảm giác thấy thế nào?

Đăm chiêu một hồi, Phiên Phiên nói ra ý nghĩ trong lòng:

- Không tốt!

Hàn Mặc Hiên nhún mày, ý bảo nàng tiếp tục nói. Phiên Phiên đón nhận tầm mắt của hắn, trong mắt nàng không giấu nổi một tầng nghi hoặc:

- Độc trong người vương gia rõ ràng không thể giải, vì sao lại muốn dùng hương hoa quế để che dấu chứ?
- Là Triển Ly nói cho nàng biết? – hắn đoán.
- Là ta đoán nhưng bây giờ thì càng thêm chắc chắn mà thôi! – Phiên Phiên lắc đầu.

Thật là thông minh nha, trong lòng Hàn Mặc Hiên thầm khen ngợi nàng; nén không nổi sự hứng thú đối với nàng, hai tròng mắt hắn ngưng tụ nhìn nàng.

Bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, Phiên Phiên lại cố ý chuyển đề tài:

- Nhưng mà vừa rồi Triển tỷ tỷ có nói một câu mà ta không hiểu gì cả!
- Sao?
- Nàng nói, mấu chốt của vấn đề nằm ở hoàng thượng. – Phiên Phiên nhún mày, nói ra.
- Ý nàng muốn nói là thuốc giải duy nhất nằm ở chỗ hoàng thượng. – sau giây lát trầm ngâm, Hàn Mặc Hiên thần nhiên nói.
- Chẳng lẽ y thuật của Triển tỷ tỷ không thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải sao? – nàng nói mà gần như là làm bầm láp bầu trong miệng.
- Có lẽ là nàng ấy không nắm chắc hy vọng.
- Vậy phải làm sao bây giờ? – Phiên Phiên nóng nảy. Nếu thật sự Mộ Dung Nguyệt không thể cứu thì... nàng không dám nghĩ tiếp. Chỉ cần nghĩ tới việc hắn sẽ chết thì trong ngực nhói lên đau đớn khó hiểu.

– Kế này của hoàng thượng vô cùng hiểm ác, nếu vương gia không hướng hắn xin thuốc giải thì chờ cho vương gia chết đi, mọi binh quyền tự nhiên rơi vào tay hoàng thượng. Nếu vương gia vì thuốc giải mà trở mặt với hoàng thượng, dùng binh quyền vô lực để ép lấy thuốc giải thì người trong thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào? Chỉ duy nhất một ý nghĩ chính là tội danh loạn thần tặc tử âm mưu cướp ngôi. Đối với vương gia mà nói, một khi giăng sơn này đối chủ

thì hần đừng hòng ngồi yên! – dừng một chút Hàn Mặc Hiến mới nói tiếp. – Làm bất cứ chuyện gì thì đều cần một cái cớ, hiện giờ cái mà vương gia thiếu chính là một cái cớ để xuất binh.

Đúng thế, tuy rằng mấy người bọn họ biết hoàng thượng hạ độc với hần nhưng người trong thiên hạ lại không biết, mà những người hôm đó cùng ngồi uống rượu với hần lại càng không tin tưởng.

Vì muốn bảo vệ mình, lại gặp phải trở ngại việc binh đao với hoàng thượng, nào luân thường đạo lý của người xưa, triều cương, tông miếu, pháp luật và kỷ cương, quả nhiên là không bằng heo chó.

Đường đường là hoàng đế lại dùng cách này uy hiếp người khác; hần hoàn toàn có thể không giao ra thuốc giải, vua muốn thần tử thần không thể không tử, đó chính là đặc quyền của hoàng đế.

Giống như nghĩ tới cái gì, Phiền Phiền buột miệng hỏi:

– Vậy có thể trộm hay không?

Hàn Mặc Hiến cười khỏ. Trộm? Nói thì lúc nào cũng dễ hơn làm. Hoàng đế vất óc tính kế dĩ nhiên là chuẩn bị rất chu toàn rồi. Nhìn biểu cảm của hần, Phiền Phiền biết lời nói vừa rồi của mình đúng là người ngốc nói mê rồi.

Cứ thế, xe ngựa dần dần ngừng lại, đã về tới phủ thế tử.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiền Phiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Ở trong phủ thế tử ngốc đến độ sắp mốc meo, Phiền Phiền không khỏi hoài niệm những ngày vất vả và không khác gì cầu ở vương phủ, sau đó nàng lại nể nang chính mình có phải biến thành kẻ bị ngược đãi mà phát cuồng không. Nàng là Ngô đại tổng quản, cả ngày chỉ có một việc chính là ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi lại ăn. Mỗi ngày đều như vậy, nàng tự nhận đây là một cuộc sống nặng nề nhất – xem sổ sách, chỉ là hình thức, dù có là kẻ ngu ngốc đến mấy thì nhìn cũng thấy. Mặc dù đang được Hàn Mặc Hiến dung túng không có một người hay một hạ nhân nào dám nói qua nói lại dù chỉ là nửa lời nhưng ngày nói ngày tiếp tục hủ bại thế này thì chính nàng cũng cảm thấy phát ngán. Rốt cuộc, sau những ngày sành ăn ngủ ngon, Phiền Phiền quyết tâm làm thân với mấy người làm trong phủ. Đầu tiên chạy xuống phòng bếp, phát hiện tài nghệ nấu nướng của mình dốt đặc cán mai, chỉ có làm phiền thêm nên nàng bừa bãi chạy tới y phòng, vừa định giúp đỡ mấy hạ nhân tẩy vại bộ quần áo thì lại bị mấy người sợ tới mức nài nỉ ngăn lại, chỉ kém họ chưa quỳ xuống để van cầu nàng rồi đi. Bị những lời dễ nghe khuyên nhủ, nàng chỉ có thể chạy tới phòng của Hàn Mặc Hiến xem ở đây nha đầu quét tước có cần nàng giúp làm cái gì hay không. Kết quả đương nhiên là.. một tổng quản đại nhân thân kiêu thị quý sao có thể làm những công việc nặng nề, cuối cùng nàng vẫn phải ngậm ngùi rời đi, tránh làm phiền tới người khác. Phiền Phiền thật sự rất muốn nói cho bọn họ nghe nhưng thứ này so với cuộc sống khổ cực mà nàng từng trải qua thì nó chẳng qua chỉ như một món tráng miệng mà thôi. Ài, xem ra Hàn Mặc Hiến sắp sửa đem nàng nuôi thành heo rồi.

Nhưn vai chuẩn bị rồi đi thì thoáng cái nàng nhìn thấy ghế nằm của Hàn Mặc Hiến, lớp gấm bọc màu xanh biếc, mặc dù còn tới chín phần mới nhưng đó không phải là màu mà nàng thích, Phiền Phiền quyết định sẽ đổi mới cho nó. Ha ha, rốt cuộc thì nàng cũng tìm được một việc để làm rồi. Giúp thế tử gia đổi giường nằm không phải là việc nhỏ, chỉ bằng để một tổng quản như nàng thể hiện một chút thành ý. Nghênh ngang ra khỏi phủ, hạ nhân thấy tổng quản xuất môn liền chạy lên hỏi có cần xe ngựa hay không nhưng Phiền Phiền đã cự tuyệt. Khó khăn lắm mới có cơ hội ra phủ dĩ nhiên là nàng sẽ không cần một đồng người theo phía sau đâu.

Không khí vào thu trong lành, con gió mát phe phẩy hai gò má, trên đường cái người đi qua đi lại rất náo nhiệt. Tâm tình bất an vì Mộ Dung Nguyệt tích tụ hơn một tháng nay cuối cùng cũng được thả lỏng ra không ít, Phiền Phiền bước nhanh, miệng lầm nhảm hát câu hấy dân gian rồi nàng hướng đi tới cửa hàng vải nổi tiếng nhất trong thành. Chọn một tấm tơ lụa tốt nhất, thanh toán tiền đặt cọc, căn dặn ông chủ sáng mai phải hoàn thành xong tấm bọc giường rồi mang tới phủ thế tử, xong rồi Phiền Phiền thoải mái rời đi.

"Quán trà Ngũ Phúc" – cái tên này nghe rất quen. Phiền Phiền đứng ở cửa một hồi, rốt cuộc cũng nhớ ra, lúc nàng chạy trốn khỏi vương phủ thì chính tại quán trà này nàng đã gặp được Hàn Mặc Hiến và bị mang về vương phủ. Tiểu nhị đứng bên tông nhìn thấy Phiền Phiền mặc quần áo tôn quý nhưng chưa có tiến vào liền đi ra đón tiếp:

- Vị cô nương này, mời vào uống một chén trà! – thấy tiểu nhị đơn đã như vậy Phiền Phiền cười cười rồi đi theo hần vào trong quán.

Bước vào trong quán, nàng ngồi được một thứ mùi hương thoang thoảng như có như không. Tiểu nhị đưa nàng tới một chỗ ngồi gần cửa sổ, Phiền Phiền nói muốn mấy thứ bánh và trà thì tiểu nhị lập tức lui xuống đi chuẩn bị. Mùi hương này rất quen thuộc khiến đôi mắt nàng đảo quanh quán một vòng với hy vọng sẽ tìm được một thân ảnh quen thuộc nào đó. Nhưng nhìn khắp cả gian phòng, từng người từng người một vẫn không phát hiện có người nào mà nàng quen mặt. Ánh mắt lại lơ đãng nhìn lên lầu, lúc này vừa vặn tiểu nhị đang cầm mâm đồ ăn lại đây, hần đứng gọn sang một bên bày mấy thứ bánh xuống. Phiền Phiền lên tiếng hỏi:

- Tiểu nhị, trên lầu có khách sao? Ta thấy trên lầu thanh tĩnh hơn rất nhiều, ta muốn đổi chỗ.

Về mặt tiểu nhị lập tức khổ sở:

- Ai u, cô nương, người đừng làm tiểu nhân khó xử. Trên lầu đúng là có khách, hơn nữa là một vị đại quan khách đã bao hết khu lầu trên không muốn có người lên quấy rầy. Chúng ta ngoài việc mang nước trà lên thì cũng chưa được cho phép đi lên thêm một lần nào.

Ồ? Người này bá đạo, ngang tàng thế hử? Nàng suy nghĩ, hẳn cũng chẳng phải là người thiện lương gì, Phiên Phiên cũng không muốn hỏi thăm tới nữa, vẫy tay cho tiểu nhị lui đi rồi ngồi xuống ăn uống ngon lành.

Mùi hương hoa quế rất nồng, bên tai truyền tới từ trên cao vọng xuống, Phiên Phiên nghe thấy thì nhìn lại rồi ngẩn ngốc. Mộ Dung Nguyệt cùng mấy nữ tử thanh lệ trẻ đẹp trang điểm đậm chậm rãi bước xuống. Mỗi nữ tử đi trước một bên tay cầm một lẵng hoa, còn một bên thì rắc những cánh hoa quế tuyết trắng xuống khiến cả trà lâu như nổi lên một cơn mưa hoa, trong phòng ngập mùi hương quế. Mộ Dung Nguyệt thong dong bước đi, khóe môi nhếch lên một nụ cười lãnh đạm, trên vầng trán bình tĩnh lạnh băng, một chút cũng không hề giống bộ dáng bị trúng kịch độc. Sao hắn lại xuất hiện ở nơi này? Lên sân khấu như vậy.. chẳng phải quá khoa trương rồi chứ! Trán tĩnh lại cái bộ dáng giết mình, Phiên Phiên thở dài một tiếng rồi làm bầm tặc danh của vương gia:

- Mộ Mộ Dung Nguyệt!

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ nhưng vẫn bị Mộ Dung Nguyệt nghe được, ánh mắt hắn hướng tới bên nàng. Phiên Phiên chột dạ cúi đầu, xoay ngồi lại trên ghế, hy vọng hắn không quá hứng khởi mà đi tới đây, mong sao những người ở nơi này sẽ ngăn cản được ánh mắt tìm kiếm của hắn. Đáng tiếc trời không theo lòng người, Mộ Dung Nguyệt đi thẳng tới phía nàng. Trong lòng thầm kêu khổ, Phiên Phiên nhanh chóng đem cơ thể dán sát vào phía tường, đầu chuyển ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn phía sau, nàng vẫn cố chấp cầu trời khấn phật là Mộ Dung Nguyệt không nhìn thấy nàng.

- Người ở trong này làm cái gì? – âm thanh vang lên phía sau lưng khiến cho Phiên Phiên cảm thấy một trận lạnh buốt.

Biết trốn không xong, Phiên Phiên dứt khoát ngồi thẳng thân mình đối mặt với hắn, hơn nữa còn tạo ra một bộ mặt vô cùng diễn cảm:

- Vương... vương gia, sao người lại ở nơi này? Thật... thật tình cờ!

Thấy hắn im lặng nhìn nàng, mặc dù không lộ vẻ gì nhưng so với một con sư tử nổi giận còn khủng bố hơn mười phần. Phiên Phiên sợ hãi nuốt nước bọt, thầm mắng chính mình sao đi ra khỏi cửa mà không coi lịch nên vừa bước đi đã đụng trúng thứ đen đui, bây giờ chỉ có thể kiên trì đối diện thôi.

- Vương gia cũng tới uống trà sao? Thật là khó có cơ hội! Nô tỳ không biết vương gia đại giá quang lâm, mạo phạm rồi, thực đắc tội. Không dám làm phiền ngài nữa, cáo từ!

Vừa mới đi được vài bước thì chợt nghe thấy phía sau truyền đến một thanh âm rét lạnh:

- Bốn vương nói cho người đi sao?

Vì sao mỗi lần đều là những lời này? Người này nói chuyện sao đều không có thiện ý hết vậy? Chẳng hạn có thể thay đổi cách nói chuyện, ví dụ như "Đi thông thả" "Không tiễn" "Thật tốt!". Sao lúc nào hắn cũng chỉ biết tới mấy lời lạnh băng này với nàng?!

Phiên Phiên cắn môi, chịu phạt bất hạnh mà xoay người, bắt buộc chính mình dừng cảm đối diện, cười gượng nói:

- Vương gia có gì phân phó?

- Đi theo ta! – phượng mâu hẹp dài chột lóc tinh quang, giọng nói lạnh lùng lại vang lên.

Bị bắt ngồi chung một xe ngựa với Mộ Dung Nguyệt, Phiên Phiên suy nghĩ liên miên, không biết vì sao Mộ Dung Nguyệt đột nhiên xuất hiện ở quán trà nhiều người nhiều miệng. Xưa nay hắn thích sự yên tĩnh, cũng không hay đi tới những chỗ huyên náo. Chẳng lẽ... Hẳn chỉ là vì chiều cáo với thiên hạ là Oanh vương Mộ Dung Nguyệt hẳn không có việc gì hết, thân thể đều rất tốt? Từ lúc té xiu ở tiệc chúc thọ, lời đồn thân thể Oanh vương gầy yếu, thân nhiễm quái bệnh đã đồn đãi đi như gió; nếu hắn muốn giấu diếm thì quán trà chính là một nơi thật thích hợp, tam giáo cửu lưu, nhiều người nhiều miệng rất phù hợp để phát tán tin tức. Mà trong quán tràn đầy đặc mùi hương hơn nữa hắn còn sai người rắc hoa là muốn che dấu Long Tiên hương trên người là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng vì sao hắn lại bắt nàng đi chung một xe chứ? Bây giờ nàng đã là tổng quản của phủ thế tử, mặc dù thân phận hắn tôn quý nhưng cũng không có lý do nào ngăn cản nàng.

Một đường suy nghĩ khiến lòng run sợ, tính toán tào lao, nàng không hề chú ý xe ngựa đã chạy được rất lâu rồi. Thậm chí lâu tới mức Phiên Phiên cảm thấy đói bụng, bụng réo ùng ục, lúc này nàng mới cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.

Vẫn nằm nghiêng trên nhuyễn tháp trong xe ngựa đọc sách, Mộ Dung Nguyệt nghe thấy tiếng réo sôi cổ quái phát ra từ bụng Phiên Phiên nên nhìn nàng một cái, sau đó lại thay đổi tư thế nằm, một tay chống cằm, một tay cầm đĩa thức ăn lót dạ đặt lên bàn:

- Ăn đi!

Không dám nhìn tới đồ ăn, Phiên Phiên mắc cỡ đỏ mặt, vén màn lên nhìn ra bên ngoài một chút, chốc chốc kinh hô ra tiếng:

- A! Đây là chỗ nào chứ? – đập vào tầm mắt nàng hai bên đều là rừng cây san sát, xe ngựa rong ruổi trên một con đường nhỏ nằm giữa khu rừng. Bởi vì thân xe khá rộng nên dù mặt đường khá gồ ghề nhưng cũng không xóc nảy lắm, điều này khiến nàng không chú ý tới tình cảnh của mình.

Giật mình quay đầu lại, nàng cả lăm nói:

- Vương ... gia, chúng ta.. chúng ta đang.. đi tới chỗ nào vậy?

- Nguyệt Ân son trang!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Nguyệt Ân son trang phân đà

“Nguyệt Ân son trang” là một tổ chức thần bí trong chốn giang hồ không một ai biết son trang thần bí này nằm ở chỗ nào, cũng không biết chủ nhân của son trang là ai, càng không biết thực lực của Nguyệt Ân son trang mạnh mới mức nào. Mọi người chỉ biết rằng một người hải tặc hoàng hành khắp Mạc Bắc đột nhiên biến mất trên đất liền, tất cả 127 cao thủ vô duyên vô cớ như biến mất vào trong không khí. Hai năm trước suu cao thuế nặng, Tổng đốc Lưỡng Quảng là Nghiêm Thiệu được người ta tìm thấy xác trong phòng. Còn gần đây người được giang hồ cử ra làm minh chủ võ lâm mới cùng với bọn tay chân đột nhiên bị lửa thiêu chết rất kỳ quái. Sau này mọi người mới biết rằng, cái người gọi là minh chủ võ lâm thực chất là một tên thái âm bồ dương tà ma, không biết có bao nhiêu con gái nhà lành bị hủy trong tay hắn; bên cạnh đó còn có khá nhiều truyền thuyết kì diệu lưu truyền miệng trong chốn giang hồ, mà đứng sau hết thảy mọi chuyện chỉ có một cái tên duy nhất – Nguyệt Ân son trang!

Mặc dù không phải người trong giang hồ nhưng một son trang nổi danh kỳ bí luôn làm đề tài trong các câu chuyện phiếm ở trà dư tửu hậu cho nên đối với cái tên Nguyệt Ân son trang thì dù Phiên Phiên không có biết nhiều nhưng cũng có nghe tiếng. Nghe thấy Mộ Dung Nguyệt nói muốn dẫn nàng tới Nguyệt Ân son trang thì nàng cảm giác hình như mình đang nằm mộng. Không phải là nói tới cái son trang thần bí đó sao? Không phải đó là cấm địa trong giới võ lâm ư? Vì sao vương gia lại muốn dẫn nàng đi tới đó? Khoan đã, nghe giọng điệu của hắn thì dường như hắn không có ý định thả nàng về, rốt cuộc sao mọi chuyện lại thành thế này?

Cường chế nỗi sợ hãi trong lòng xuống, lần đầu tiên Phiên Phiên dám lớn tiếng cãi lại hắn:

– Ta không đi!

– Việc này không thể theo ý ngươi được! – thanh âm vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ, giọng điệu lạnh nhạt.

– Vì sao? Vì sao lại bắt ta đi chứ? – nàng khó hiểu.

Mộ Dung Nguyệt vốn đang nằm nhắm mắt đột nhiên giương to mắt ra, lạnh lùng nhìn nàng nói:

– Ngươi muốn trở về phủ thế tử sao?

– Hả? – hắn đang nói cái gì vậy? Chuyện này với chuyện nàng trở về phủ thế tử hay không thì có quan hệ gì chứ? Thấy nàng ngu ngơ, Mộ Dung Nguyệt không kiên nhẫn nói tiếp:

– Nói ngươi phải đi thì nhất định ngươi phải đi, có chết cũng phải đi. – hắn dừng một chút rồi nói. – Lại đây, ăn mấy món lót dạ này đi! – tuy rằng giọng nói lạnh lùng, bá đạo nhưng trong có hơn vài phần quan tâm.

Đầu không lại sự cường ngạnh của hắn, Phiên Phiên thấy không cần gây khó khăn cho cái bụng của mình nên nàng ngồi xuống, cầm lấy đồ ăn trên bàn, không khách khí ăn ngon lành. Miệng ăn miệng làm bầm, hắn chỉ biết lấy thân phận mà áp bức nàng, làm vương gia thì gọi là làm gì? Nếu cứ tiếp tục như thế này thì sớm muộn gì nàng cũng bị cái tên độc tài như hắn bức tới chết luôn. Một bên tức giận, một bên đói bụng, Phiên Phiên ăn càng ngấu nghiến, có lẽ thức ăn quá khô nên hai nàng nghẹn ngay cứng; một tay vỗ vỗ ngực, một tay vuốt cổ, khuôn mặt trướng ra đỏ bừng, hai mắt ứa ra lệ. Đang nhắm mắt dưỡng thần, Mộ Dung Nguyệt phát hiện có dị thường, mở mắt ra thì chứng kiến một màn nàng bị nghẹn thức ăn. Hắn sợ tới mức nhanh như chớp chớp lấy ly trà rồi ôm nàng vào ngực, đem ly trà mình đang uống dở rót vào miệng nàng. Một bên đồ trà, một bên vỗ về lưng giúp nàng nhuận khí, động tác mặc dù không tinh là ôn nhu nhưng lại chăm sóc tỉ mỉ, tinh tế; hành động như thế này hoàn toàn không giống với tác phong làm việc của Oanh vương gia. Vất vả làm mới nuốt xuống đồ ăn, cuối cùng nàng cũng thở được bình thường nên cố ra sức hít lấy vài ngụm khí mới mẻ. Phiên Phiên thở phà phò, vẻ kinh hồn còn chưa có lui xuống; một màn kia cũng đã làm cho trái tim Mộ Dung Nguyệt sợ tới mức suýt nhảy ra. Biết nàng bây giờ nhất định sợ muốn chết, hắn rất muốn nói ra vài lời an ủi nhưng lại thốt ra tiếng trách nặng:

– Ngươi ngu ngốc quá hả? Ăn đồ lót dạ cũng khiến chính mình nghẹn suýt chết hả?

Thật vất vả ổn định lại khí thế mà lại bị người ta mắng, Phiên Phiên trở mặt gắt:

– Ta nghẹn ta chết, ngươi quản làm cái gì chứ?

Cảm giác bàn tay hắn nắm lấy eo chặt cứng, hơi thở nặng nề, Phiên Phiên dự cảm bão táp đã tới, nàng thấy hối hận vì mình đã không nói chuyện lịch sự mà đụng chạm tới hắn. Xem đó, muốn mạnh thì sẽ phải trả giá bằng tất cả.

Quả nhiên, giọng điệu lạnh lẽo vang lên bên tai nàng:

– Nếu ngươi có can đảm thì nói lại một lần nữa xem! – lời vừa mới ra khỏi miệng đã khiến Phiên Phiên im phăng phắc không dám hé môi nói lấy nửa chữ.

Vừa lòng với sự kinh sợ của nàng đối với mình, nhìn bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời của nàng khiến Mộ Dung Nguyệt buông tay ra. Hắn cũng không có ý định để nàng ngồi xa mình mà bá đạo ép nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Ngồi bên cạnh hắn hơn nửa còn dựa sát vào nhau, gần gũi tới mức có thể cảm giác được cả hơi thở nhẹ nhàng của hắn; điều này hại nàng không làm sao hô hấp được, giống như nếu không cẩn thận thì sẽ hít phải hơi thở của hắn làm cho mặt đỏ tím đập loạn, y hệt một tên tội phạm vậy! Trong lòng Phiên Phiên thâm rỗng lên, cái xe ngựa chết tiệt này khi nào tới chịu dừng lại chứ?! Nàng sắp ngạt chết rồi!

Cuối cùng thì chiếc xe ngựa cũng khựng lại ngay chính thời khắc Phiên Phiên tưởng chừng như mình sắp tắt thở, nàng lập tức nhảy xuống nhưng vòng eo liền bị một cánh tay trắng kiêu ôm chặt lấy, trọng tâm bị mất khiến nàng không giữ được thăng bằng mà ngã dúi vào lòng ngực đằng sau.

– A!!!! – bị đụng mạnh lại sau nàng hét lên, cơ thể của hắn được làm từ sắt thép hả, sao mà cứng rắn như vậy, chiếc lưng của nàng cứ như bị đâm thủng vậy, đau quá!!! Phiên Phiên cố giãy dụa khỏi lòng ngực hắn nhưng vẫn bị hắn ôm vào trước ngực nên nàng không khỏi chán nản. Nàng ngoái đầu lại nhìn hắn, hắn cũng đem ánh mắt sắc bén bắn trả lại nàng, miệng nhếch lên ra lệnh:

– Dừng có nhúc nhích nữa!

Bị dọa vì giọng điệu hung hung của hắn, Phiên Phiên thâm mắng chính mình không có chí khí rồi lại không dám cự quấy nữa, chỉ có thể ầm ức tựa vào lòng hắn, không thể nào động đậy.

– Thuộc hạ tham kiến trang chủ! – bên ngoài xe ngựa truyền đến một thanh âm nhún nhường trầm thấp, điều này như đang tuyên cáo chủ nhân của giọng nói này là một người có địa vị.

Nghe thấy tiếng người bên ngoài lúc này Mộ Dung Nguyệt mới nhảy xuống khỏi xe ngựa sau đó xốc màn che lên bế Phiên Phiên xuống dưới. Chẳng kịp chuẩn bị gì thể mà Phiên Phiên liền bị Mộ Dung Nguyệt đụng chạm nguyên một ngày này... Ách, cho dù là đêm dài nhân tĩnh tốt lắm nhưng nam nữ thụ bất thân thì việc này còn ra cái thể thống gì nữa. Dù gì hắn cũng là một vương gia, sao cũng không biết hai chữ “liêm sĩ” viết như thế nào hả? Phiên Phiên buột miệng khê nhắc:

– Mau buông ta xuống!

Dưới ánh trăng chỉ thấy hai gò má phồng nộ của nàng đỏ bừng lên vì thẹn thùng, mắt hạnh đen láy lóe tức giận. Đáy mắt Mộ Dung Nguyệt tràn ra ý cười, trong lòng tính toán tha cho nàng lần này vậy.

Hai chân vừa mới chạm đất thì Phiên Phiên lập tức chạy cách vài bước để tránh bị bắt lại. Nhưng may mắn là Mộ Dung Nguyệt không có ý đi lên bước nào. Nương theo ánh trăng sáng tỏ, chỉ thấy chiếc xe ngựa dừng lại trước cánh cửa của một tòa viện; và lại bây giờ trời đang vào thu, bóng cây thưa thớt lay động, lá cây rơi xuống kêu xào xạc khiến cho không khí có phần quỷ dị, nơi này không giống với một nơi có người ở. Chẳng lẽ đêm nay bọn hắn phải qua đêm ở chỗ này hả? Nghĩ vậy trên người nàng nổi lên một trận da gà.

Mộ Dung Nguyệt cùng với người có bộ dáng thị vệ kia không biết đang nói những thứ gì, bây giờ hình như là đã nói xong nên hắn đi tới trước mặt nàng, dặt cánh tay bé nhỏ của nàng và nói:

– Đi vào thôi!

Oái, chẳng lẽ thật sự phải ở lại cái nơi quỷ quái này? Trong lòng sợ hãi, bước chân cũng chậm chạp hơn. Phát hiện ra sự chần chừ của Phiên Phiên, Mộ Dung Nguyệt nhíu mày hỏi:

– Làm sao vậy?

Phiên Phiên nuốt nước miếng, e ngại nhìn lại phía trang viện như bị quét một lớp sơn đen ngòm, rụt cổ, nhỏ giọng hỏi:

– Đêm nay chúng ta phải ở trong này hả?

– Chẳng lẽ ngươi muốn ngủ ở bên ngoài rừng? – Mộ Dung Nguyệt không cho rằng nàng sẽ thấy đó là một ý kiến hay.

“Khụ! Khụ!”. Bị lời của hắn dọa, Phiên Phiên nhanh chóng phủ nhận:

– Không phải, đương nhiên ta không có ý này, ta là đang hỏi nơi này chính là Nguyệt Ân sơn trang sao?

– Không phải! – không muốn đứng nói mấy lời vô nghĩa ở bên ngoài, hắn trực tiếp kéo nàng đi vào.

Trải qua một dãy hành lang trùng điệp, cảnh tượng trước mắt mở ra sáng lóa. Cảnh tượng rách nát khi nãy bên ngoài làm sao sánh bằng, quả thực đây chính là một cự trạch của một nhà giàu có! Một tòa nhà tọa giữa hồ nước, xung quanh là rừng cây, ở giữa dùng những mái hành lang cong cong liên tiếp thông suốt, cầu cong, mái hiên, đình, đài... Nơi nào cũng được treo đèn lồng màu đỏ, không thể nào đếm được có bao nhiêu chiếc, đèn được thắp lên sáng trưng một khoảng rộng lớn; thậm chí trên mặt nước còn có mấy chiếc thuyền nho nhỏ dập dờn. Ánh đèn rơi xuống nước, nước lại phản chiếu lại

ánh đèn, tựa như ảo mộng. Phiên Phiên không thể nào tin được cảnh tượng trước mắt mình, nàng dùng bàn tay nhỏ nhỏ của mình làm một hành động thực đáng yêu là dụi dụi mắt; nhìn lại một lần nữa thì cảnh tượng trước mắt vẫn không có thay đổi, vẫn đẹp tới không nói nên lời. Nàng không phải đang nằm mơ đó chứ?!

Sớm nhìn ra người bé nhỏ bên cạnh lộ ra vẻ kinh ngạc và nghi hoặc, Mộ Dung Nguyệt nhẹ giọng giải thích:

– Nơi này là một phân đà của Nguyệt Ân sơn trang. Đi, ta đưa ngươi đi ngồi thuyền. – nói xong hấn kéo tay nàng đi tới bến thuyền nhỏ. Phiên Phiên bị khinh cảnh trước mắt hấp mắt hồn nên chỉ có thể ngây ngốc để mặc hấn kéo đi. Ngồi trên thuyền, lại một phát hiện mới khiến Phiên Phiên mắt hoa đầu choáng: trên thuyền không có mái chèo, vậy làm sao để chèo thuyền đây? Chẳng lẽ muốn hai người họ dùng bốn tay đập nước đi hả? Hay là dùng cả hai chân hai tay mới được?

“Bùm” một tiếng, bọt nước nổi lên bốn phía, chiếc thuyền nhỏ tự động lướt nhanh về phía trước, Phiên Phiên kinh ngạc há hốc miệng. Nàng đang nhìn tới cái gì thế này? Vương gia.. vương gia có thể cách không đánh một chưởng vào trong nước khiến chiếc thuyền này tự động chuyển động, hấn có yêu thuật hả? Chẳng trách hấn lại khiến cho lòng người bị mê hoặc như thế, xem ra những gì nói về hấn bấy lâu nay không hề sai chút nào. Ô ô, hấn sẽ không bỏ rơi nàng chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Sau đó trên mặt nước còn xuất thêm hai chưởng nữa, cuối cùng thì thuyền cũng đến được bờ bên kia, Mộ Dung Nguyệt bước lên trước rồi mới trở lại dìu Phiên Phiên đi lên sau.

- Oa! – vừa rồi đứng ở xa xa nhìn đã thấy đẹp, bây giờ được tận mắt chứng kiến thì đúng là như lạc vào một nơi xa hoa, tiền cảnh. Bất giác từ đáy lòng nàng phát ra một tiếng tán thưởng.

Không biết từ khi nào, từ nơi này lại xuất hiện một đám hắc y nhân, bọn họ nhất tề quỳ xuống, giọng nói cung kính:

- Thuộc hạ tham kiến trang chủ!

Cái gì? Những người này đều gọi Mộ Dung Nguyệt là trang chủ chứ không phải là vương gia ư? Vừa rồi người thị vệ ở bên ngoài xe ngựa cũng gọi hấn là trang chủ, thật sự là kỳ quái nha! Phiên Phiên có chút nghi hoặc nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt.

Mộ Dung Nguyệt vẫn lạnh lùng, thờ ơ như trước, thanh âm rất rõ để nghe bao hàm một tầng khí phách:

- Ảnh ở lại, còn lại thì lui ra! – giống như không biết những người này xuất hiện như thế nào, Phiên Phiên cũng không biết họ biến mất như thế nào. Thoáng chớp mắt liền mất hút vào trong bóng đêm, lặng yên không một tiếng động, chỉ còn một gã gầy còm, bộ dáng là một hắc y nam tử quý quái. Phiên Phiên sờ sờ nhìn hấn, thân mình không tự giác lùi trốn phía sau lưng Mộ Dung Nguyệt. Cảm giác được sự bất an của nàng, Mộ Dung Nguyệt nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng thật chặt, còn ánh mắt thì chuyển tới phía nam tử quý quái kia:

- Tình hình như thế nào?

Hắc y nam tử cảnh giác nhìn thoáng qua Phiên Phiên, muốn nói lại thôi. Sau đó Mộ Dung Nguyệt lại lên tiếng:

- Cứ nói, đừng ngại!

- Dạ! – hắc y nam tử lập tức cung kính hồi báo. – Theo trinh thám hồi báo, Liêu Nan vương đã âm thầm tập kết binh lực ở phía tây nam biên thù, còn xung quanh thành Trường An cũng có nhưng cơ sở ngầm dùng làm trại huấn luyện.

- Tốt lắm! – Mộ Dung Nguyệt cười nhẹ một tiếng. Biểu hiện y như một con sư tử đang săn mồi, Mộ Dung Nguyệt lấy từ trong người ra một ống trúc đưa cho hắc y nhân. – Tự tay đưa nó cho Ngạt Liệt hoàng tử, không được làm mất!

- Dạ! – hắc y nam tử nâng hai tay tiếp nhận ống trúc, một bên khom người lĩnh mệnh còn một bên lui về sau và biến mất trong gió đêm.

Trong chốc lát, một đám người kia giờ đã đi không còn sót lại một tên nào, Phiên Phiên nhin không được lên tiếng hỏi:

- Bọn hấn là những loại người gì vậy?

Không có đáp trả nàng, Mộ Dung Nguyệt kéo tay nàng đi về phía trước. Thấy hấn không có hứng trí nói chuyện phiếm, Phiên Phiên chỉ có thể đưa tay sờ sờ cái mũi, nhún nhún vai rồi an ủi chính mình rằng hấn xưa nay vốn có cái bộ dáng ghét tới chết đó rồi, nhìn quen cũng không trách được.

Trực tiếp đem nàng tới nơi này là suy tính của Mộ Dung Nguyệt. Lúc trước đuổi nàng ra khỏi vương phủ là vì không muốn nàng bị thương tổn, cứ tưởng

nàng tức giận sẽ bỏ về với cha mẹ, không ngờ nha đầu này lại không biết sống chết mà chạy tới phủ thế tử làm quản gia cho Hàn Mặc Hiên. Đây là kết cục mà hắn không muốn nhìn thấy nhất, hắn không muốn nàng có một chút quan hệ gì với Hàn gia, bất luận kẻ nào cũng có thể chạm vào nhưng chỉ duy nhất Hàn Mặc Hiên là nàng không được dính vào. Cho nên khi hắn nhìn thấy nàng ở trà lâu liền không nghĩ ngợi gì mà bắt nàng tới đây. Mặc kệ là nàng đang làm tổng quản hai tim hắn bất an, chỉ bằng bắt nàng về bên cạnh mình còn an toàn hơn nhiều.

Nơi này có một thứ cảm giác rất quen thuộc, đi xuyên qua một lớp sương mù dày đặc tới phòng thay đồ, đứng bên bờ ao lớn hơi nước lượn lờ bay lên, Phiên Phiên mới phát hiện tên Mộ Dung Nguyệt chết tiệt kia lại tiêu nhân tới mức đem nàng kéo tới dục phòng này (=phòng tắm). Ngây ngốc nhìn ao nước đầy tràn, nàng lúng ta lúng túng không nói nên lời, một cổ sợ hãi bất ngờ đánh vào lòng khiến thân thể nàng nhịn không được mà run rẩy. Nàng không dám nhìn Mộ Dung Nguyệt đứng bên cạnh mình, chỉ có thể cúi thấp đầu, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

Mộ Dung Nguyệt biết nàng đang lo lắng cái gì nên hài hước nói:

- Yên tâm, bốn vương không phải dạng bụng đói thì vợ quàng bỏ vào miệng đâu!

Lúc này Phiên Phiên mới ngẩng cái đầu đã muốn nóng tới thiêu cháy, những lời hắn vừa nói là tiếng người hả? Cái gì gọi là bụng đói vợ quàng? Nàng rất khó ăn hả? Hừ! Tức chết nàng mà!

- Người ở chỗ này tắm rửa, trong phòng thay đồ đã có sẵn quần áo để đó; sau khi tắm rửa xong sẽ có người đưa người đi nghỉ ngơi. – lạnh lạnh dặn dò xong, Mộ Dung Nguyệt liền nhanh bước ra ngoài.

Ách? Bây giờ là tình huống gì chứ? Không cần nàng hầu hạ tắm rửa hả? Cũng đúng, hiện tại thân phận của nàng là tổng quản của phủ thế tử, dựa vào cái gì mà phải hầu hạ hắn tắm rửa chứ? Đề nên cảm giác mất mát trong lòng xuống, Phiên Phiên bị chiếc ao nước nóng kia hút hồn. Hơi nóng tỏa lên khiến mắt mờ không xong, đứng bên cạnh ao hưởng thụ nhiệt khí bốc lên từng tầng, cảm giác từng lỗ chân lông trên người dường như cũng nở rộng ra tiếp nhận lấy hơi ấm áp thích thú. Không do dự nhiều, Phiên Phiên lập tức cởi bỏ đai lưng và quần áo rồi chậm rãi bước xuống ao tắm.

Oa! Thật thoải mái! Da thịt được làn nước ấm áo bao quanh, len lõi tới tứ chi bách hại, cả người thư thái dễ chịu. Nàng nhắm mắt lại tận tình hưởng thụ.

Ánh sáng chói mắt bên ngoài rọi qua ô cửa sổ, nàng chưa từng ngủ say tới mức này; mùi hương thoang thoảng khiến nàng dần dần tỉnh lại từ trong giấc mộng. Tuy trong đầu không còn nhớ rõ đó là giấc mộng như thế nào nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng đó là một giấc mộng đẹp. Dụi dụi mắt, Phiên Phiên bước xuống giường, vì mới tỉnh ngủ nên đối với cảnh vật xa lạ bên ngoài vẫn có điểm giật mình, ngây ngốc đứng một hồi. Đây là nơi nào? Sao một chút cũng không có quen thuộc? Đêm qua rõ ràng là nàng tắm rửa trong phòng tắm, sao giờ lại ở nơi này?

- Tắm rửa? – Phiên Phiên la hoảng lên, vì sao nàng không nhớ nổi những chuyện đã xảy ra sau khi tắm vào tối hôm qua chứ? Chẳng lẽ nàng ngủ trong khi tắm? Mà sao nàng lại tới nơi này được? Nàng... Cúi đầu nhìn xuống, nàng không khỏi nức nở ra tiếng, ông trời ơi, ngay cả áo ngủ cũng đã bị thay mới. Rốt cuộc là tên trời đánh nào đã thay cho nàng chứ?

Nhanh chóng đổi quần áo, Phiên Phiên giận sôi gan đập cửa ra ngoài, ngay lập tức phát hiện một nam tử mặc áo xám đứng đó. Phiên Phiên muốn túm ngay lấy hắn để tra khảo thì người trước mắt kia biến mất vào không khí. Phiên Phiên hít vào một ngụm khí lạnh, giữa ban ngày ban mặt mà gặp quỷ hả trời?!

- Cô nương có gì phân phó? – đột nhiên có giọng nói vang lên phía sau nàng.

Phiên Phiên quay đầu lại trừng to mắt nhìn người kia như sợ hắn sẽ đột ngột biến mất ngay trước mặt mình; nàng tuy sợ ma nhưng hiện tại là ban ngày nên nàng vẫn không sợ lắm.

- Ta hỏi người một chuyện.. khụ.. tối hôm qua.. tối hôm qua là ai đem ta về phòng? – nàng hít hơi chờ đợi câu trả lời. Nếu hắn nói là chính hắn thì nàng nhất định sẽ vùng vằng đón tiếp, đánh cho hắn rã rời đầy đất.

- Hồi bẩm cô nương, là trang chủ!

Đạo sắc mặt này thiếu chút nữa đánh cho nàng chết nát, đúng là chuyện tốt, Mộ Dung Nguyệt kia, người cứ chờ đó. Phiên Phiên nắm chặt hai đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hắn đang ở đâu?

- Dạ! – tên kia bị sự tức giận của Phiên Phiên dọa cho túng ta lúng túng. – Bẩm... trang chủ đang chờ cô nương trên xe.

Ngồi vào xe ngựa, đợi tới khi xe chạy đi thì Phiên Phiên mới lên tiếng:

- Vì sao tối hôm qua người lại làm như vậy?

Hắn không để ý tới nàng.

- Ta đang nói chuyện với người đó? Vì sao người lại làm vậy với ta?

Hắn vẫn không để ý tới nàng.

Không thể nhìn được nữa, nàng là người vô hình chắc? Căm giận áp tới sát mặt hắn, nàng một tay chống nạnh, một tay chỉ chỉ vào chóp mũi Mộ Dung

Nguyệt [bộ dáng của người đàn bà chanh chua - tg], quát văng lên:

- Mộ Dung Nguyệt, ngươi có nghe ta nói không hả?

Chậm rãi đem tầm mắt phóng xa xa bên ngoài cửa xe thu về trên người nàng, khóe miệng Mộ Dung Nguyệt câu lên mộ nụ cười tà nịnh, trả lời:

- Có!

Ánh thu dương tà tà rơi xuống dung nhan tuyệt mỹ của hần, nụ cười nhạt bên khóe môi đúng là câu hồn người. Phiên Phiên vì nụ cười ấy mà đành từ bỏ những từ ngữ mắng chửi, trách móc trong bụng, thở sâu một hơi, nằng nạnh mẽ trấn định lại, nói:

- Vậy ngươi vì sao muốn... muốn thừa dịp lúc ta tắm rửa... rình coi ta? – nói xong câu cuối, giọng của nàng nhỏ lí nhí như không muốn cho ai nghe thấy. Nhưng ngay sau đó nàng nghe thấy một đáp án mà dường như buộc nàng tức giận tới mức đứt hết dây thần kinh, xuất huyết và não cũng nứt toác ra.

- Yên tâm, bốn vương không có sở thích luyện đồng! (hình như là "trẻ con").

Hần đúng là ác ma thích lấy việc tra tấn nàng làm thú vui mà. Là cảm thú, sai, cảm thú so với hần còn không bằng. Nhận rõ được chuyện này, Phiên Phiên cảm thấy giữa con người và thú vật dường như không cần có tranh cãi, khác biệt cho lắm. Bởi vậy mấy ngày sau đó, trừ bỏ việc ngồi trên xe hay xuống ăn cơm thì hai người không nói với nhau một câu nào.

Ngồi xe ngựa suốt bảy ngày, tuy bên trong xe rộng rãi không gây cho người ta cảm giác xóc nảy nhưng một hành trình kéo dài bảy ngày phải ngồi chung với tên ác ma lạnh lùng như một khối băng thì đúng là bức người thường tới phát điên. Dù sao Phiên Phiên cũng cảm thấy bản thân sắp bị phá hỏng mất rồi. Phần hận xé nát đóa hoa cúc hái được ba giờ trước lúc xuống ăn cơm, nàng trừng mắt nhìn Mộ Dung Nguyệt nhưng nhìn thế nào cũng không thể chấp nhận được đó là một người đang bị trúng kịch độc. Hôn nữa đoạn đường đi rất kỳ quái, họ không đi đường lớn mà lại chọn những đường rừng, đường mòn khó đi. Rõ ràng là chỉ có một phu xe nhưng vào lúc dừng lại ăn cơm thì lại thấy vây quanh xe ngựa có rất nhiều người, nhìn qua thì đó là những hắc y nhân có võ công cao cường. Vốn đang lo lắng ở vùng hoang đại này chỉ có thể ăn tạm mấy thứ quả dại cho đỡ đói thì hắc y nhân đã chuẩn bị chu đáo những món ăn ngon chờ bọn họ thưởng thức. Điều này khiến cho Phiên Phiên có suy nghĩ, những người này không làm từ lâu đại trù mà đi làm người hầu cho Mộ Dung Nguyệt đúng là đáng tiếc thật.

Trải qua mấy ngày quan sát, Phiên Phiên phát hiện những người này vẫn gọi Mộ Dung Nguyệt là trang chủ giống hệt lúc còn ở trong Nguyệt Ân sơn trang kia. Nàng phỏng đoán Mộ Dung Nguyệt hẳn là người của sơn trang thần bí kia trên giang hồ. Theo suy xét thì chủ nhân giấu mặt của Nguyệt Ân sơn trang.. chính là Mộ Dung Nguyệt hần.

Đang suy nghĩ xuất thần, không ngờ xe ngựa đột nhiên chững lại, hại nàng không chú ý mà bổ nhào về phía trước. Hét thảm lên một tiếng, toàn bộ sách thư trong xe ngựa đều đổ cả lên người nàng. Thế mà tên Mộ Dung Nguyệt chết tiệt kia không có chút thương hương tiếc ngọc giúp đỡ, ngược lại còn cười giễu một tiếng rồi tự bước xuống xe ngựa. Bị nhiều sách như vậy đè đúng là mất mặt quá!

Vất vả lắm mới lôi được đồng sách ra, nàng loạng choạng rời khỏi xe; vừa mới nhảy xuống đất thì liền bị cảnh tượng hoang sơn dã lĩnh cùng những mộ phần trên mảnh đất hoang thê lương trước mắt dọa cho sợ choáng váng. Quên bẵng đi những khó chịu với Mộ Dung Nguyệt vài ngày qua, Phiên Phiên ngờ ngác hỏi:

- Đây là đâu?

- Nguyệt Ân sơn trang! – phía chân trời, một đám quạ bay qua.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nguyệt Ân sơn trang trang ẩn nguyệt (hạ)

Vì sao một Nguyệt Ân sơn trang đại danh鼎鼎 lại là một bãi mò chứ? Hần không phải là vương gia sao? Chẳng lẽ hần đem âm trạch (đất dùng để chôn người chết, còn gọi là mồ mã) của mình làm cứ điểm sơn trang hả? Biến thái quá!

Đột nhiên dưới đất truyền trên một tiếng nổ vang, Phiên Phiên còn tưởng là động đất. Thở mạnh một hơi, nàng thấy cách mình khoảng hai mươi bước bên một ụ đất to hình linh xuất hiện hai hắc y nhân. Hai người này nhìn thấy Mộ Dung Nguyệt liền khom người nói:

–Tham kiến trang chủ!

Mộ Dung Nguyệt dẫn đầu đi trước, Phiên Phiên gắt gao đuổi kịp, sợ hần sẽ bỏ rơi một mình nàng ở trong này.

Phía sau ụ đất có hai cây cao lớn, thân cây giống như một cột cá thô nhẵn, tắn cây rũ xuống nặng trĩu, độ cao của hai cây này như bánh quai chèo, chúng đứng dựa vào nhau, nhìn ra phải trên bốn năm tuổi đã hình thành nên một cặp cây vợ chồng hiếm thấy. Phiên Phiên rất hứng thú nhưng bị Mộ Dung Nguyệt tóm tay kéo đi tới khoảng giữa hai cái cây với đồng đất. Thì ra ở giữa có một cái động siêu lớn, nếu không phải có một cơ quan nào đó mở cánh

cửa gỗ dưới gốc cây thì căn bản không phát hiện ra có một thông đạo bí mật được giấu trong cái hốc lớn kia. Hai bên thềm đá cứ cách mười thước là có một cây đuốc sáng chiếu rọi dài hành lang ngầm dài sâu không thấy đáy.

Đi theo Mộ Dung Nguyệt xuống dưới, nàng phát giác nơi này tuy thấp nhưng không khí không hề ẩm thấp. Ước chừng đi được khoảng thời gian một nén nhang cháy hết thì bốn người đi tới đáy của thềm đá. Không ngờ bên dưới còn có một thông đạo thật dài, vẫn cách mười thước lại có một ngọn đèn dầu nhưng vì mặt đất được san phẳng nên đi không thấy mệt lắm. Lại đi được chừng hai mươi ngọn đèn thì tới điểm cuối của hành lang đá, ở đó có một chiếc cửa lớn. Xung quanh cửa lớn này không hề bình thường, mà chiếc cửa khá cao, phía trên được đục đẽo thành hình vòm chiếm cứ cả chiều rộng hành lang đá. Cả cửa lớn đều được dùng ngọc trắng chạm nên, không có hoa văn, trên cửa ngọc có một ổ khóa vàng thật lớn. Ánh mắt Phiên Phiên bị thu hút vào nó. Oa, ổ khóa vàng này thật lớn, ít nhất cũng mấy ngàn lượng vàng; nếu lấy nó đi bán thì ba đời ăn uống không biết lúc nào hết! Không biết nhiều vàng thế này sờ lên có cảm giác sáng khoai đặc biệt không nhỉ? Ha ha — nước miếng chảy ra từ khóe miệng, Phiên Phiên vươn tay muốn chạm vào ổ khóa thì lại bị Mộ Dung Nguyệt kéo cổ lại.

— Đùng có nhúc nhích.

Khiếp, không phải là muốn kiểm tra, cũng không phải trộm, mà chiếc ổ khóa vàng nặng như vậy thì nàng có trộm cũng không được! Quý hẹp hòi! Vừa nghĩ nàng vừa liếc xéo hắt một cái.

Quay đầu lại thì phát hiện ngay trên bề mặt cửa ngọc ở hai bên có một lỗ hình vòm lõm sâu. Chẳng lẽ cửa chính là ở trong này? Nhưng vì sao lại tạo ra hai cái cửa, một cái vào một cái ra hả? Lúc này, hai hắc y nhân ngồi xổm xuống, đem mấy tảng đá tháo ra, quả nhiên lộ ra một cái cửa động thật lớn. Không để cho nàng kháng cự, Mộ Dung Nguyệt kéo áo nàng đi một mạch xuống cửa động, cước bộ không ngừng, miệng cũng không còn nhàn rỗi:

—Nếu nàng không muốn chết bất đắc kỳ tử thì tốt nhất theo sát ta, không có việc gì thì đừng có làm loạn đụng cái này vật kia. Vạn nhất chạm phải cơ quan thì ta cũng không thể nào cứu được nàng.

Ồ, thì ra nơi này còn có cơ quan nữa, sao không nói sớm, rõ ràng là muốn nhìn nàng sợ khiếp mà.

Hai hắc y nhân đi trước dẫn đường, đi không bao lâu thì tới. Không ngờ bên dưới lòng đất lại có một cái động khác và không thể tưởng tượng nổi là ở đây có những tòa nhà san sát nhau, có một tòa cung điện nguy nga hùng tráng, có cây cầu nhỏ, có nước chảy, có đình đài lầu các, thậm chí còn có tranh hoa chim cá, nơi nơi đèn đuốc sáng trưng, nổi bật lên một không gian kiến trúc đồ sộ. Ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy trên đầu nhấp nháy nhiều điểm sáng, chúng như những ngôi sao trên trời không, một không gian thiên địa hòa lẫn khiến người ta lóa mắt không tài nào mở ra được. Đây là thực ư? Phiên Phiên thực sự không thể nào tin vào những gì mình đang được chứng kiến, vì sao lại có một kiến trúc hùng vĩ làm rung động lòng người thế này? Nơi này có thể coi là một cung điện ngầm của Mộ Dung Nguyệt và cũng là một vương thành ngầm của hắn! Cứng lưỡi nhìn những cảnh tượng hoành tráng trước mắt, cho tới tận lúc này nàng mới có chút cảm nhận được đã tâm xung bá thiên hạ của hắn.

—Trước tiên đưa nàng tới Lục Hợp điện nghỉ ngơi. — Mộ Dung Nguyệt phân phó.

—Dạ! — hắc y nhân lĩnh mệnh sau đó đưa Phiên Phiên đi.

Nàng được đưa tới một cung điện rất to lớn, huy hoàng tráng lệ nhưng không mất đi sự trang nghiêm; nơi này cứ như chủ điện của cả vương thành ngầm. Bên trong được bày trí thuần một màu sắc dành cho nam nhân, đúng, là phong cách của Mộ Dung Nguyệt. Nam nhân này nếu không phải cực kỳ khinh bỉ nữ nhân thì cũng là cực kỳ chán ghét nữ nhân. Ai ~~~ thật không hiểu nàng đã làm gì phạm tới hắn mà khiến cho hắn bắt nàng sớm chiều ở chung thế này.

Thấy Phiên Phiên nhìn về phía bọn hắn, một đám người quỳ xuống, đồng loạt cung kính nói:

— Nô tài tham kiến Phiên Phiên cô nương. — bị dọa bởi hành động này của bọn họ, Phiên Phiên lùi về sau vài bước, lắp bắp nói.

—Các... các người quỳ ta làm cái gì chứ?

Một người trong số họ đáp:

—Chúng nô tài đều nghe theo lệnh của vương gia, nếu cô nương là người của vương gia thì dĩ nhiên chúng nô tài phải hầu hạ cẩn thận cho chủ tử rồi!

—Cái gì? Ta biến thành người của vương gia các người từ khi nào chứ? — Phiên Phiên kêu lên sợ hãi. — Người... người mau nói rõ ràng cho ta.

—Cô nương nguôi giận, chuyện của vương gia thì nô tài không dám bình luận thêm. Cô nương đi xe đường xa mệt nhọc vất vả, chúng nô tài đã chuẩn bị sẵn nước ấm. Trước tiên cô nương hãy đi tắm rửa, sau đó nô tài sẽ đưa người tới Tập Phong điện dùng bữa. — người kia không nhanh không chậm nói, vẻ mặt đứng mực, đúng là đã được huấn luyện một cách nghiêm túc, kỹ càng.

Xem ra không hỏi được gì từ miệng bọn họ rồi, chỉ có thể tới hỏi trực tiếp tên Mộ Dung Nguyệt kia thôi. Hừ, món nợ này nhất định nàng sẽ nhớ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Lần này tắm rửa Phiên Phiên không dám lơ là, mở tròn mắt vội vàng tắm rửa xong liền leo thẳng ra ngoài bồn tắm. Nàng bọc một đồng khăn lớn đi vào phòng thay y phục thì chỉ thấy trên đó có treo sẵn một bộ váy cầm kiêu cung trang. Lốp áo trong màu trắng tuyết được thêu những sợi tơ vàng quanh viền, bên ngoài, được lót thêm một lớp vải màu đỏ trong suốt. Vạt áo tầng tầng lớp lớp vải hồng xếp lên nhau rũ xuống, trên đó còn thêu, những hoa văn nào cá, hoa lá, chim, bằng kim tuyến rất sống động, rực rỡ. Dây thắt lưng được làm từ sợi lụa màu vàng óng, rũ dài xuống tận chân; chân váy được làm từ lụa mỏng mềm có thể: làm nổi bật những đường cong cùng đôi chân ngọc thon dài. Đẹp quá, quần áo đẹp quá, từ bé tới giờ nàng chưa từng nhìn thấy một bộ cung váy nào đẹp như vậy! Muốn... kiểm chứng nó quá! Cánh; tay nhỏ nhỏ vươn ra ôm lấy bộ váy phủ lên mặt, mềm mềm mát mát, tay cảm giác được độ trơn bóng thoải mái. Đầu ngón tay đi đi trên chất vải tựa như chạm vào tri âm tri kỉ, chốc chốc chủ nhân của; nó thở dài: Không biết có được mặc nó không nhỉ?

Thực sự nhìn không được sự hấp dẫn bởi bộ hoa phục trước mắt này, nàng-mặc vào. Nó vừa khít với người nàng, cứ như là lấy số đo của nàng mà may vậy. Lúc này mà có gương thì tốt lắm. Nghi vậy, nàng liền muốn đẩy cửa đi ra ngoài ngắm gương một chút thì không ngờ mới đi ra tới cửa thì tới hai bên trái phải liền-'.khom người nói:

- Phiên Phiên cô nương, mời theo nô tài tới Thiên điện nghỉ ngơi.

- ừm! - nhập gia tùy tục thôi, nếu. bọn họ chưa kêu nàng thay bộ cung váy này ra thì có nghĩa là nàng có thể vẫn được mặc nó? Ha ha, tâm tình tốt lên rất nhiều!

Tâm tình trước mắt rất phức tạp, nàng dùng ánh mắt phi thường quai dị nhìn mấy người nam nhân đang kính cẩn, tay chân lạnh lẽo thành thực chải tóc, dặm phấn, cài trâm cho mình. Trong lòng Phiên Phiên nổi lên sự xấu hổ nói không, nên lời, lớn như vậy rồi nhưng nàng chưa từng cho một nam nhân nào chạm vào tóc mình đó! vốn định nói bọn họ đừng tay nhưng nghĩ lại thì nàng chỉ biết mấy kiểu tóc búi đơn giản nhất, đáng chết nàng cũng chịu không biết, làm mấy cái kiểu rắc rối này; mà trang sức đi kèm cũng rất đơn giản không quá cao quý.

thanh lịch chỉ nhằm hợp với quần áo là ổn rồi. Thế nên nàng đành cố mặc cho bọn họ đùa nghịch trên đầu, chẳng qua đến cuối cùng vẫn phải thay quần áo và đem búi tóc gỡ xuống. Mà tay nghề của hai nam phó này thật sự rất siêu, họ đem mớ tóc mỏng mềm của nàng búi qua búi lại thế nhưng búi thành dễ thương, búi ra xinh đẹp. Nhìn trong gương hai bên má chảy xuống hai lọn, tóc dài mỏng manh trông khá thanh, thoát, ở cạnh mang tai còn gài một chiếc:cài hoa, trên đỉnh búi tóc găm một cây trâm làm từ mã não có nam vàng hình, phượng hoàng. Không thể tin là tóc cũng, ‘có thể trở nên đẹp thế này! .

Hai gã nam phó lấy son môi từ trong hộp trang điểm ra điểm nhẹ ở hai gò má nàng, thoa đều, hai má phấn hồng thực điểm lệ. Mắt thấy hai người họ chuẩn bị tấn công tới đôi môi đỏ mọng của mình; thì Phiên Phiên cuống quýt nghiêng đầu né tránh. Sự thực thì nàng rất ghét để nam tử xa lạ chạm vào môi mình.

- Để tự ta làm. - nàng xấu hổ nói.

Hai người họ ngẫm hiểu ý, cười nói:

- Cô nương chớ hoảng sợ, nô tài còn đặc biệt chuẩn bị thêm cây tô son, sẽ cẩn trọng.

- ờ., vậy được rồi - thấy bọn họ lấy ra-một cây tô nhỏ nhỏ thì nàng mới bình tâm để cho bọn họ làm tiếp, (cái cây tô này giống với cây tô son môi hiện đại của-mình. T ko hiểu tg chếm cái này thay cho cái thiếp son = giấy đỏ ngày xưa với dụng ý gì. cổ đại còn hơn cả hiện đại. Chứa oi!!!

Trang điểm xong, Phiên Phiên chỉ biết; ghen hòng nhìn trần trối chính mình như một mỹ nhân trong tấm gương đồng mờ ảo, giọng lúng ta lúng túng:

- Đây... đây là ta sao?

- Nếu không phải cô nương thì còn ai nữa chứ? - một người tới trả lời. - Cô' nương vốn đã điểm lệ, những váy áo, phấn son này chỉ để làm nổi bật vẻ đẹp' của cô nương ra mà thôi. Hơn nữa làn da của cô nương rất mịn màng, nhạy cảm, chúng nô tài chỉ dùng một chút son đã làm cho màu da thoát nhìn thủy nộn. trong suốt, nếu thoa nhiều thì quá đậm' làm mất đi ý vị thanh thuần của cô nương.

Hừ, nói như hát, không hổ là thủ hạ của Mộ Dung Nguyệt, rất biết nịnh hót, dẻo miệng. Bây giờ đã là giờ nào rồi? Khi vào trong cung điện ngầm này nàng cảm thấy không ổn lắm vì không biết rõ thời gian; nơi này không thể nào phân biệt được đâu là ban ngày đâu là ban đêm. Nghĩ vậy, Phiên Phiên không yên lòng lên tiếng hỏi.

- Bẩm cô nương, hiện tại là canh ba giờ Dậu. Thỉnh cô nương đi tới Tập Phong điện dùng bữa.

Vì sao Tập Phong điện lại lấy hai chữ “Tập Phong” làm đầu, xem ra là có nguyên nhân!

Bên trong vương thành ngầm này người ta không cảm nhận được hơi gió nhưng khi tới Tập Phong điện thì sẽ có cảm giác gió lạnh

nhẹ nhàng thổi tới, càng tới gần chủ điện thì gió càng lớn nhưng cũng chỉ đủ làm ống tay áo bay bay mà thôi. Nhưng mà quan sát ở phía không thấy được nơi nguồn gió, đúng là quái dị. vốn tưởng chỉ có y phục sả mỏng mới thích hợp với nàng nhất vì chúng sẽ làm toát ra khí chất bay bổng, nhẹ nhàng của một người nữ tử nhưng không ngờ chất liệu gấm khi mang lên lại càng tôn thêm vẻ cao quý, xinh đẹp của nàng. Phiên Phiên rất hài lòng với cách ăn mặc, trang điểm này.

Tiến vào điện phủ, ở giữa dựng đứng hai gỗ lim chạm rồng to lớn sừng sững phải hai người mới ôm hết, trên thân cột còn được khắc vàng; bên trên đỉnh được đục gắn những họa tiết nổi màu vàng xanh rực rỡ; Tuy nói là nơi dùng bữa nhưng trong điện, lại không có lấy một bóng người, trên bàn, bưng không có thức ăn. Phiên Phiên kỳ quái ‘nhìn về phía hai người đứng sau lưng.

Một người trong đó nhanh chóng nói:

Mời cô nương chờ chốc lát, vương gia (Sẽ tới ngay.

- Được rồi, các người lui ra đi, ta ở trong này chờ, không cần các người hầu hạ. -nàng vẫy tay cho hai người lui xuống rồi đi vào trong điện. Nơi này tuy lớn như một (thành trấn nhưng không có lấy một tia nhân khí, bốn phía ngoài tiếng gió thổi thì không có lấy một tia hơi thở, im lặng gần như tĩnh mịch.

Thình lình một đường ánh sáng lạ lóe lên từ một góc cung điện cách đó không xa, trong giây lát liền biến mất. Bị ánh sáng lạ lảo đảo, Phiên Phiên hướng tới chỗ cung điện kia mà đi. Xa xa, ngay trước cửa điện ► xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.. là Triển tỷ tỷ. Không ngờ ở nơi này lại gặp

được người quen, a, phải đi qua chào hỏi

một tiếng mới được.

Nàng đang định vào trong thì vừa bước tới cửa liền nghe thấy tiếng nói chuyện của Triển Ly:

- Vì sao không cho ta giết nàng? - trong tay nàng ta là một thanh chủy thủ lóe sáng Phiên Phiên đoán ánh sáng khi nãy chính là từ thanh chủy thủ này phản quang mà cps, nhưng mà Triển tỷ tỷ muốn giết ai chứ?

- Người đang chất vấn bản vương sao? - là giọng nói của Mộ Dung Nguyệt. Thật kỳ quái, bọn hắn đang thảo luận cái gì vậy? Ngữ khí nghe ra không thoải mái lắm, còn bộ dáng thì... hừm, tiếp tục nghe đã.

- Chính nàng sẽ phá hủy toàn bộ kế hoạch của chúng ta.

- Đó là chuyện của bản vương, không, liên quan tới người.

- Vương gia che chở cho nàng vậy sao?*, Không sợ chúng thuộc hạ chê cười?

- Dám sao?

Cho dù là giận mà không dám nói gì thì cũng cam đoan là có người không phục trong lòng.

- Người đó là người hả?

Không khí ngưng trệ một hồi lâu thì Triển Ly mới nói tiếp:

Hiện tại thân phận của nàng là tổng quản trong phủ của Hàn Mặc Hiên sao có thể dễ dàng tin tưởng được, thậm chí/ ngài còn đưa nàng với Nguyệt Ân son’ 5 trang sao? Ta nhất định sẽ giết nàng/ [tránh để vương gia hủy hoại cơ nghiệp (trong chốc lát! - hấp một ngụm khí lạnh, í đến tận lúc này thì Phiên Phiên mới biết-; được thì ra người mà Triển Ly nói muốn ‘giết chính là mình. Vì sao chứ? Nàng có’ đắc tội gì với nàng ta, sao nàng ta lại một lòng muốn đẩy nàng vào chỗ chết? ‘Chẳng lẽ đúng như lời nàng ta nói là sợ; nàng sẽ bán đứng Mộ Dung Nguyệt ư?

- Nếu người dám động tới nàng thì bản; vương nhất định không nương tay.

- Vậy nếu ta thật sự giết nàng thì sao?

Khóe môi Mộ Dung Nguyệt gợi lên một nụ cười tàn nhẫn, ngữ khí nhẹ nhàng hưng hưng lạnh lẽo, thị huyết:

- Người sẽ hối hận mà sống trên cõi đời này.

Leng keng một trận, thanh chủy thủ rút xuống mặt đất. Triển Ly xoay người chạy ra ngoài điện, Phiên Phiên lách tránh đi không muốn nàng ta thấy mình nhưng lại phát hiện trong đáy mắt Triển Ly nổi lên sự bi thương, mất mát và không thể tin nổi. Thấy nàng ta chạy đi xa, Phiên Phiên mới thở dài một hơi, trong lòng nặng nề như bị một khối đá lớn đè xuống.

- Vào đi!

- Hừm? Vương gia đang nói chuyện với ai vậy? Chẳng lẽ bên ngoài điện trừ bỏ nàng còn có người khác hả?

Quay đầu ngo nghiêng trái phải đều vắng, lặng, Phiên Phiên cảm thấy lời nói của Mộ Dung Nguyệt thật là cổ quái.

- Không cần nhìn nữa, nói nàng đó!

Oài, được rồi, chết thì chết, nhưng mà trước đó phải nói rõ là nàng không cố nghe lên đầu nhé. Ai kêu bọn hắn nói chuyện lớn tiếng như vậy, lại còn không đóng cửa nữa chứ.

Chương 31: Vô lực cây tường vi nằm hiểu chi

Văng vẳng dạ dạ bước vào trong điện, nàng cúi đầu thật thấp không dám ngẩng lên nhìn hắn. Thoáng cái nàng liếc thấy cách mình mười bước có một đôi giày vải màu trắng, đúng là Mộ Dung Nguyệt rồi. Trong lòng Phiền Phiền đang thầm tính toán xem nên giải thích thế nào với hắn về chuyện nghe lén hay là cứ liều chết mà không nhận lỗi thì nghe thấy tiếng Mộ Dung Nguyệt vang lên:

—Lại đây.

Cái gì? Nàng ngẩng đầu lên, bốn mắt chạm vào nhau và phát hiện một tia kinh diễm bắn ra từ mắt hắn. Từ trước tới nay hắn luôn cảm thấy Phiền Phiền rất đáng yêu, mặc dù không phải là đại mỹ nhân nhưng ít nhất cũng được xếp vào danh sách tiểu mỹ nữ nhưng không ngờ khi nàng trang điểm lên lại đẹp tới mức khiến người khác hoa mắt thế này. Một thân cung trang không hề che khuất khí chất thanh thuần của nàng, ngược lại khiến cho sự thanh thuần đó phảng phất sự trưởng thành. Hai khí chất ngây thơ và thành thục cùng xuất hiện trên gương Phiền Phiền nhưng không hề bất đồng, đúng là một sự kết hợp tuyệt mỹ.

—Đức sao? — thấy nàng chậm chạp bất động đứng đó, hắn có vẻ không kiên nhẫn quá.

Phiền Phiền đi lên, dừng lại cách Mộ Dung Nguyệt tầm ba bước chân thì đột nhiên hắn đi xuống túm lấy nàng kéo gần khoảng cách, hai người dường như dính sát vào nhau. Thấy khoảng cách quá gần gũi thì Phiền Phiền vội vã né về sau vài bước song lại bị Mộ Dung Nguyệt ôm chặt eo, một tay giữ cả người nàng còn một tay thì nâng cằm nàng lên buộc nàng phải đối diện với hắn.

—Thân váy này rất thích hợp với nàng. — hơi thở nóng rực phả trên mặt nàng, hắn rất hài lòng khi thấy mặt nàng thoáng cái đỏ như trái cà chua chín, hiệu quả rất cao.

—Tạ... tạ...on..! — ôi, nói sao mà cũng khó khăn quá. Hắn không thể đứng cách xa nàng một chút à, hại nàng tim đập nhanh quá, mặt mày nóng hêt cả lên.

—Humm? Mặt đỏ như vậy, là bị bệnh sao? — nói xong, hắn vươn tay muốn áp lên trán Phiền Phiền nhưng lại bị nàng né tránh.

—Vương... vương gia.. — không có quen với sự thân mật của hắn, bàn tay nhỏ bé của Phiền Phiền bắt đầu chống đỡ trong ngực hắn.

—Trốn ta? Thật to gan! — hắn giận tái mặt.

Mắt hạnh tròn to trừng hắn, trong lòng Phiền Phiền phùng phùng giận, hắn làm sao vậy? Trêu chọc nàng hả? Kỳ thực giữa hai người luôn có một thứ không khí bí ẩn, mờ mịt; nàng không rõ vì sao Mộ Dung Nguyệt lại đối xử với mình như vậy. Ngay từ đầu hắn đã có ý định chọc ghẹo nàng để vui vẻ qua mấy ngày nhàm chán hay là hắn có chút thích đối với nàng? Thậm chí theo lời bọn tôi tớ nói thì hắn xem nàng như vậy sở hữu, cho rằng nàng là người của hắn? Tất cả những chuyện này nàng rất muốn biết một cách rõ ràng, nàng không muốn tự mình chui vào màn sương mù không biết gì. Nàng hận thấu cái cảm giác bị động đối diện với tình cảnh thế này, thế nên nàng quyết định phải phản khách vi chủ.

Biết khí lực không bằng hắn, mà hắn thì nhất định không chịu buông tay nên Phiền Phiền đành thả lỏng hai vai, đôi mắt nhìn thẳng vào hắn, bình tĩnh nói:

—Vì sao? Vì sao lại đối đãi với ta như vậy? Vì sao lại đưa ta tới nơi này? Vì sao biết rõ là ta biết được ý đồ của ngươi mà vẫn không cho Triển Ly giết ta? Vì sao...

Nhìn thấy đôi môi kiều diễm đỏ mọng trước mặt cứ lải nhải mãi, hé ra hớp lại những lời lẽ bừa bãi, Mộ Dung Nguyệt quyết định không để cho chính mình đau khổ vì tự chịu áp lực nữa. Hắn dùng môi mình áp lên môi nàng nhằm ngăn chặn những tạp âm kia để không gian yên tĩnh hơn chút.

Thật ngọt ngào! Chỉ lướt qua mặt ý trong miệng nàng nhưng không ngờ lại ngọt thế này; cái miệng nhỏ nhỏ không ngừng nói này thì ra cũng có lúc mềm mại, thơm tho như đóa tường vi dịu ngoan. Cho dù lúc này nàng đang ngây ngốc không nhúc nhích thì cũng làm cho hắn quyến luyến không muốn dừng lại. Dừng mắt dò xét nàng thì thấy hai mắt nàng mờ tròn to ngây ngốc, này.. giống như là bị điểm huyết.. Hôn nữa.. có gì đó cổ quái lắm. Sao nàng không có lấy một chút tức giận nhỉ? Chẳng lẽ.. đã quên thờ rồi?

“Khờ khạo!” — trên môi nàng, hắn nở một nụ cười nhợt nhạt. Sau khi hắn rời môi đi thì nàng cứ như người chết đuối, thờ lầy thờ để, phì phì phò phò, ngay cả thân mình đứng cũng khờ vờng đành phải dùng tay tựa vào ngực hắn, mấy ngón tay trắng nõn nhỏ bé gắt gao túm chặt lấy áo choàng của hắn.

Một đôi cánh tay trắng kiện ôm nàng vào lòng, đầu hắn áp vào cổ nàng, mũi hít lấy hương thơm dịu dịu sau khi nàng tắm rửa. Hai mươi sáu năm nay hắn chưa từng vi ai mà mờ lòng, chưa từng hôn ai tới mê đắm thế này. Đáy lòng Mộ Dung Nguyệt có một gợn sóng nhỏ trào lên, thấy mặt nàng vẫn ngơ ngác đờng băng đứng một chỗ thì hắn thấy vui vô cùng, sau đó lại ôm nàng cười khẽ.

Vừa rồi, trong nháy mắt đó là Mộ Dung Nguyệt đã hôn nàng ư? Nàng chỉ biết một điều là ngay thời khắc này, cơ thể nàng, trái tim nàng đã không còn thuộc về nàng nữa. Thật đáng buồn sao? Một tỷ nữ nhỏ, cho dù không có gì ngoài thân phận một nô bộc thì cũng chỉ là một tổng quản nữ hữu danh

vô thực mà thôi; thân phận như vậy so với một người cao cao tại thượng như hấn đúng là cách một trời một vực. Lòng nàng chợt thất lại. Nhưng sao hấn vẫn đối đãi với nàng như vậy, vì sao? Là dẫn dụ ư? Hay là thấy nàng rất thú vị? A, vì sao lại nhầm trúng nàng chứ? Muốn một người có thân phận thấp hèn như nàng cô phụ lòng hấn sao? Một khắc hai mắt nhắm nghiền lại thì hai hàng nước mắt yên lặng rớt xuống trên má Phiên Phiên.

Rõ ràng cảm giác được nữ nhân trong mình đang run lên, Mộ Dung Nguyệt kéo Phiên Phiên ra xa một chút; mặc dù nàng cúi đầu thật thấp không thấy vẻ mặt lúc này nhưng trước ngực có cảm giác ươn ướt, trên hàng mi cong vút còn đọng lại hơi nước.

Nàng cảm nàng lên, hấn cúi đầu hôn nhẹ xuống hai bên má nàng nhưng nước mắt lại tuôn ra khiến môi hấn ướt theo.

Phiên Phiên nức nở thành tiếng:

—Đừng... đừng đùa gạt ta.

Mộ Dung Nguyệt thở dài một tiếng rồi ôm nàng vào lòng, cầm kê lên vai nàng, tiếng nói trầm thấp tràn đầy bất đắc dĩ:

—Nha đầu, nàng còn không hiểu sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn rúc trong ngực hấn, nghẹn ngào hỏi:

—Ta nên hiểu thế nào? — Sợ rằng sự thật khó có thể chấp nhận.

—Nàng không hiểu thì sẽ không có người nào hiểu được. — hấn thở dài.

Phiên Phiên ngẩng mặt lên, đôi mắt chăm chú nhìn như muốn tìm ra một tia thành ý của hấn, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở run run. Có tình cảm ư, nàng thật sự không hiểu nổi.

—Trên trời dưới đất chỉ cần nàng biết là được rồi. — lần thứ hai hấn phủ lên đôi môi nàng. Lần này không còn hơi hợt, không hề lướt qua mà hấn dùng hành động mãnh liệt, chân thành khiến nàng hiểu được khát vọng của hấn đối với nàng. Liếm mát đôi cánh hoa cuồng liệt như ngọn lửa đang cháy lan trên đồng cỏ, đầu lưỡi hấn cường thế truy đuổi làm nàng chịu không nổi mà run rẩy. Tình cảm mãnh liệt như thủy triều dâng, một tay hấn ôm chặt lấy eo nàng, tay kia đan vào mái tóc đen dài của nàng, chế trụ gáy nàng mà không quản có làm rối tung bộ dáng trang điểm tỉ mỉ của nàng hay không.

Bị hôn tới thần trí mê muội, nàng quên luôn thở, đầu lưỡi thom tho vươn ra muốn tìm một khe hở để hít lấy không khí nhưng ngược lại càng làm cho hấn hung mãnh nuốt lấy. Hấn như triều dâng, cắn nuốt môi, đoạt tâm hồn, tưởng như muốn đem nàng thiêu hủy đi không còn một chút gì...

Nhìn thấy bông hoa tường vi trong lòng đang run rẩy quẩn quanh ngực mình thì hấn thỏa mãn dùng một tay bẻ thốc nàng lên. Cánh tay nhỏ bé của Phiên Phiên luống cuống đẩy hấn ra:

—Vương gia...

Dành cho nàng một ánh mắt kiên quyết, Mộ Dung Nguyệt nói dứt khoát:

—Yên tâm, bốn vương không có nóng vội như vậy. — hấn rất chờ mong được nhìn thấy khuôn mặt đỏ au của nàng.

Phiên Phiên xấu hổ cúi đầu rồi ngáp ngừng mở miệng:

—Vậy thì ta xuống dưới đi.

Nhìn thấy bộ dáng cố kiềm nén nổi ngượng ngùng Mộ Dung Nguyệt khẽ cười, nói:

—Không được, ta ôm nàng đi ăn cơm. — hấn hạ quyết tâm phản đối nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Nàng cứ thế bị Mộ Dung Nguyệt ôm thẳng vào trong Tập Phong điện, tuy rằng trên đường không gặp người nòa nhưng cũng đủ làm cho Phiên Phiên xấu hổ muốn chết.

Vào trong chính điện, rượu và thức ăn đã được chuẩn bị chu đáo vẫn còn tỏa ra hơi nóng song không thấy có người hầu hạ nào.

Đặt nàng ngồi xuống ghế, Mộ Dung Nguyệt cũng ngồi xuống bên cạnh nàng. Phiên Phiên tò mò nhìn mấy chiếc bàn dài bên dưới, mỗi bàn đều có bày rượu và đồ ăn rồi đem gương mặt nhỏ nhắn đầy nghi hoặc hướng tới Mộ Dung Nguyệt:

- Ngoài chúng ta ra, sao còn chưa thấy người khác tới ăn cơm?

- Đói sao? Nàng ăn trước đi. – hấn quan tâm nói.

Tuy trên bàn toàn đồ ăn ngon khiến cho người ta thèm muốn chết nhưng chưa gì đã ngồi xuống ăn luôn thì không được cho lắm. Cho dù thái độ của Mộ Dung Nguyệt đối với nàng cải biến không ít nhưng nàng vẫn dám khẳng định mười phần là hấn có ý đồ với nàng. Có phải hấn muốn dùng mấy thứ này để dụ hoặc nàng không, xem ra có cơ hội phải hỏi cho rõ ràng mới được.

Phiên Phiên xoa xoa bàn tay vào nhau, liếc mắt nhìn xuống thì thấy *** h thấy rất nhiều người xuất hiện. Dường như bị tình cảnh trước mắt dọa, Phiên Phiên co rúm người lại hướng trong lòng Mộ Dung Nguyệt mà né tránh.

Lúc này bên ngoài điện có ba vị nam tử mặc phục trang đỏ, đen, xanh tiến vào trong, cùng quỳ xuống trước Mộ Dung Nguyệt và cung kính nói:

- Cung nghênh chúa thượng hồi trang. – những người bên ngoài điện cũng đồng loạt quỳ xuống đất cung nghênh.

Nhìn xuống dưới điện lướt qua mọi người một cái, Mộ Dung Nguyệt vươn người đứng lên, cánh tay dài duỗi ra, giọng trầm ổn:

- Ba vị tôn giả Hòa, Ảnh, Phong cùng các vị bình thân. – một cỗ khí chất vương gia thấu trời nổi lên, hấn thấy mọi người đã đứng lên hết thì mới nói tiếp:
– Khai tiệc.

Trước tiên ba vị tôn giả kia nhập tiệc, còn lại mọi người thì cứ theo thân phận cao thấp mà ngồi vào chỗ của mình. Song nhìn khắp vẫn không thấy Triền Ly đâu, Phiên Phiên hơi lo lắng, nàng xảy ra chuyện gì sao.

Trong lúc ăn uống, qua những lời trao đổi giữa mọi người, mặc dù Mộ Dung Nguyệt không có cố ý giới thiệu thì cũng đủ để cho Phiên Phiên biết được Nguyệt Ân son trang dựa theo ba vị tôn giả mặc phục trang đỏ, đen, xanh mà chia thành ba phân đà đại diện là Hòa, Ảnh, Phong. "Hòa" chuyên trách việc ám sát, "Ảnh" chuyên trách việc thu thập tin tức tình báo và liên lạc; còn "Phong" thì đảm nhiệm chức vụ chương quản lo xây dựng son trang và mọi việc nội bộ lớn nhỏ. Xem ra đây là một buổi yến tiệc tầy trần, dù Mộ Dung Nguyệt với thuộc hạ không có nhiệt tình lắm nhưng cũng nhìn ra được là hấn đối với ba người Hòa, Ảnh, Phong rất coi trọng, mỗi một lời nói đều lắng nghe nghiêm túc.

Tuy nhiên Mộ Dung Nguyệt cũng không vì vậy mà bỏ quên Phiên Phiên bên người. Một cánh tay ôm chặt phía sau nàng không cho trốn tránh, còn tay kia thì gấp miếng rau xanh đứt cho nàng ăn. Mặt nàng dù đã thoa phấn nhưng vẫn không giấu nổi điểm hồng, trước mặt bao nhiêu thuộc hạ của hấn thì nàng muốn tránh không được mà không tránh cũng không xong. Tận lúc này nàng mới biết Mộ Dung Nguyệt thực đúng là một con người tùy tiện. Dù trên bàn đầy món ngon nhưng vẫn khiến cho nàng có cảm giác như đang đứng trên đồng lửa, đang ngồi trên đồng than, miệng ăn mà nhạt như nước ốc.

Khó khăn lắm mới vượt qua được bữa cơm, Mộ Dung Nguyệt vẫn không có ý định thả nàng đi. Trong tiếng cung tiễn của đám người đang quỳ dưới đất, hấn ngang nhiên ôm eo nàng rời khỏi điện phủ đi thẳng tới Lục Hợp điện.

Bên ngoài điện có một đám tôi tớ quỳ đó, thấy hai người họ tới thì nhất tề hô to:

- Tham kiến vương gia, Phiên Phiên cô nương.

- Đều lui ra hết đi, nơi này không cần hầu hạ nữa. – hấn vẫy tay cho mọi người lui xuống rồi bế nàng vào trong nội điện.

Đúng là kỳ quái, vì sao những nô bộc nơi này đều gọi hấn là vương gia, còn những người khác lại xưng hấn là trang chủ hoặc chúa thượng. Đến lúc này nàng mới bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, vương gia là người ăn trên ngồi trước đại biểu cho vương quyền, những nô tài đối với hấn rất tôn kính, chỉ có những cấp dưới được hấn nể trọng thì mới có tư cách xưng hấn là trang chủ. A, xem ra nam nhân này đúng là công và tư rõ ràng tới mức khiến cho người khác giận sôi máu! Không biết nàng nên gọi hấn là cái gì đây?

Nghĩ tới thái độ của hấn với mình, Phiên Phiên quyết định dù sự thật có thế nào thì nàng vẫn muốn nghi vấn trong lòng được giải thích rõ ràng. Hít một hơi thật sâu lấy cam đảm, nàng lên tiếng:

- Ta có lời muốn hỏi người. – nói xong, nàng nâng mắt nhìn hấn.

Mộ Dung Nguyệt nhũn mày, không nghĩ nàng lại đặt câu hỏi nhưng vẫn im lặng ý bảo nàng nói tiếp.

Không vòng vèo thêm nữa, nàng đi thẳng vào vấn đề:

- Người... thích ta sao? – nói xong nàng nín thở chờ đợi.

Ánh mắt Mộ Dung Nguyệt chăm chú nhìn nàng, trong đó có chút hứng thú vui vẻ nhưng vẫn không cho nàng đáp án.

Thấy rõ ý đùa bỡn trong mắt hấn, Phiên Phiên có chút hoảng hốt, có chút mất mát, có chút rõ ràng, có chút đau lòng. Nàng đã hiểu rồi, không cần hỏi nữa, cũng không cần khó khăn kiểm tra nữa, nàng có thoát khỏi cái ôm ấm áp khiến cho nàng lưu luyến này. Song nàng lại bị hấn áp vào trong ngực, vô duyên vô cớ bị mắng một câu:

- Nàng ngốc hả?!

Lòng của nàng hoảng hốt thế nào dĩ nhiên là hắn biết nhưng hắn giận nàng vì đã hưởng thụ tình cảm chân thành, mãnh liệt của hắn mà nàng vẫn bất động, đa nghi, suy tính hơn thiệt. Bởi vậy hắn mới cố ý đùa bỡn nàng, giận nàng, không để cho nàng được thoải mái, vui vẻ. Cho tới nay hắn vẫn là một người vô tình đối với chuyện tình cảm; hắn nghĩ mình vĩnh viễn không thể nào chạm tới hai chữ "tình yêu". Bản thân hắn không thể động tâm với bất kỳ nữ nhân nào, không phải vì xem thường hay chán ghét mà chỉ vì có cũng như không nên hắn không muốn quá thân thiết với những nữ nhân tầm thường xung quanh mình. Ngay cả một Thiên Ly xinh đẹp, thoát tục cũng chỉ làm cho hắn thấy nàng có giá trị lợi dụng mà thôi. Bởi vậy bên cạnh hắn chỉ có nam nhân xoay quanh. Từng có người đồn hắn là đoạn tụ chi hảo (-gay- đó) song hắn chỉ cười trừ, những nam nhân mà hắn biết đối với hắn chỉ là một thứ đồ tốt hay là không tốt, một thứ vũ khí cầm vừa tay hay là không vừa tay mà thôi, chứ không có gì khác. Mãi cho tới khi nàng vô tình xâm nhập rồi khuấy loạn suy nghĩ của hắn, khuấy nhiễu bước đi của hắn. Cũng chỉ có nàng mới có thể khiến cho hắn chú ý thêm một lần nữa, hấp dẫn ánh mắt hắn, khiến hắn lưu luyến dây dưa nhớ nhung thân ảnh nàng. Nếu nghiêm túc nói hy vọng, tình cảm của hắn với nàng bắt đầu từ khi nào thì nghĩ lại chính là lần gặp mặt đầu tiên. Hết thấy mọi nghi hoặc đã được giải tỏa vào một khắc ôm nàng vào lòng, tình cảm bất định đã được viên mãn khi hắn hôn lên môi nàng. Thế mà lúc này nàng còn nói tình cảm của hắn đối với nàng chỉ là trò đùa vui sao, đúng là nha đầu ngốc!

Bị hắn ôm chặt Phiền Phiền cảm thấy bức mình, lập tức lớn tiếng gọi hắn:

- Vương gia...

Lời nói tiếp theo lại bị hắn nuốt hết, hắn chà đạp bừa bãi cánh môi đỏ mọng của nàng như đang trừng phạt, như đang chiếm đoạt lấy, cuồng quấy mang theo tức giận. Phiền Phiền bị hôn đến thở dốc liên tục, nàng đắm thính thích vào ngực hắn để né tránh sự xâm nhập nhưng cuối cùng lại run rẩy tụt vào lòng ngực hắn.

- Đến bây giờ còn gọi ta là vương gia, nàng đang muốn chọc ta tức chết hả?

Không gọi vương gia thì gọi là gì? A miêu a cầu chặc? Từ trước tới nay bọn họ đều gọi hắn là như vậy, hắn cũng chưa có bắt nàng phải sửa miệng sao bây giờ lại trách nàng chứ? Nam nhân này đúng là khó hầu hạ mà! Hay là...

- Trang chủ? – nàng thử thăm dò gọi hắn.

Nhận được là tiếng rống lớn của hắn, thiếu chút nữa phá hư lỗ tai nàng:

- Nàng muốn ta tự tay bóp chết nàng hả?

Nàng đúng là bị hắn dọa cho chết khiếp, kêu vương gia không đúng, gọi trang chủ không được, vậy hắn muốn nàng gọi như thế nào?

Giận điên với sự châm tiêu của nàng, hắn chỉ có thể dùng nụ hôn để giải tỏa cơn giận của mình và hắn cũng sợ nghe được những lời tiếp theo từ miệng nàng có thể khiến cho hắn tức chết.

Hắn hôn tới khi môi nàng sưng mọng lên, nhìn nàng trong lòng mình chịu không nổi thẹn thùng mà chỉ biết rúc vào ngực, rốt cuộc hắn cũng không hiểu vì sao mình lại giận nàng nữa. Chốc chốc, hắn buông nàng ra, chấm dứt sự trừng phạt với nàng.

- Nguyệt! – giọng hắn bá đạo tuyên bố. – Từ nay về sau nàng chỉ có thể gọi ta là Nguyệt.

Thấy nàng ý thức còn đang hỗn độn cố thở gấp, không biết có nghe thấy không, hắn hơi hơi nói lỏng nàng ra, mặt đối mặt, giọng dịu đi dỗ dành:

- Nguyệt, gọi ta đi, Phiền Phiền, gọi ta là Nguyệt, gọi ta một tiếng đi!

Như bị bỏ bùa mê, Phiền Phiền mơ màng, miệng không tự chủ gọi:

- Nguyệt!

Thở phào một tiếng, Mộ Dung Nguyệt thỏa mãn ôm nàng vào lòng. Tên của hắn chỉ có nàng mới có thể gọi, cả đời này chỉ có duy nhất mình nàng thôi. Vào lúc nàng còn đang ngây ngẩn, hắn bế nàng lên đi vào phía giường trong.

Mãi tới khi lưng chạm vào chiếc chăn ngủ mềm bằng gấm thì nàng mới bừng tỉnh hô nhỏ:

- Đứng...

Ngón trỏ của hắn nhẹ áp lên môi nàng, thủ thi:

- Đừng sợ, tới nay sẽ không phát sinh chuyện gì đâu, ta chỉ muốn ôm nàng vào lòng và ngủ cùng nàng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiền Phiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Sự kiện đột nhiên trúng độc [thượng]

Thật sự là không có phát sinh chuyện gì ư? Ngây ngô như Phiên Phiên cũng có thể cảm nhận được là nhiệt độ của hân tăng cao kỳ lạ, nàng không dám động dậy vì sợ động phải cái ổ lửa khiến nó bùng lên sẽ thiêu cháy nàng mất. Cuồng quýt mở tròn đôi mắt nhưng nàng không thể nào thấy rõ khuôn mặt của hân trong bóng đêm, giữa không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng thở bình ôn và tiếng tim đập đều đều của hân. Hồi lâu, mí mắt nàng nặng dần rồi con buồn ngủ cứ thế xâm nhập, nàng thiếp đi lúc nào không hay.

Tuy đúng là chỉ ôm nàng nhưng Mộ Dung Nguyệt có thể nói đó là sự dày vò tàn nhẫn nhất trên đời và đồng thời đây cũng là lần khảo nghiệm ý chí lớn nhất với hân. Nhưng hân thà rằng chịu đựng con khô nóng khó chịu không ngừng dâng lên trong lòng cũng không muốn dọa sợ nàng. Nón nóng chiếm lấy nàng sẽ chỉ làm nàng kháng cự; hân nguyện ý chờ đợi, chờ đợi tới khi nào cả cơ thể và trái tim của nàng chấp nhận tình cảm của hân. Nàng chính là của hân, sớm muộn gì cũng sẽ như vậy, hân dám đảm bảo cả cuộc đời này nàng chỉ có thể là của hân mà thôi. Ý cười ngưng kết bên môi, nhưng nụ cười có phần khổ sở, tới nay nhất định là hân sẽ mất ngủ rồi.

Đêm qua ngủ thật ngon nên Phiên Phiên tỉnh lại với một khuôn mặt thỏa mãn, ngây thơ vô cùng. Giương mắt đón ánh nhìn chăm chú của hân, đáy lòng nàng xẹt qua một tia chấn động, tất cả mọi chuyện đêm qua không phải là mộng. Hân vẫn đang ở bên cạnh nàng, vòng tay rộng lớn của hân vẫn đang chở che cho nàng, nàng như một chú chim bé nhỏ an lành ngủ say sưa trong lòng hân. Đây là hạnh phúc sao? Nàng dường như nghe được âm thanh của hạnh phúc đang vang lên đâu đây!

Mặt giãn ra mỉm cười, chỉ vì hân, nàng biết nàng cũng đã yêu nam nhân cô tuyệt này. Đã hiểu được tâm ý thì phải dừng cảm tiến tới, đây là nguyên tắc của Phiên Phiên. Mặc kệ tâm ý của hân thế nào, cũng không quản tình cảm của hân liệu kéo dài được bao lâu, nàng chỉ biết là giờ khắc này người nằm bên cạnh nàng chính là hân. Nếu ý trời đã vậy thì nàng sẽ ở bên cạnh hân cả một đời!

Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, Phiên Phiên chấn động ngồi dựng dậy. Mộ Dung Nguyệt bị hành động bất ngờ làm cho hoảng cũng ngồi dậy theo, ôm nàng từ phía sau rồi nhỏ giọng hỏi:

—Làm sao vậy?

Nàng quay đầu nhìn hân, trong mắt phủ kín kinh hoàng:

—Độc của ngươi còn chưa có thuốc giải!

Thì ra là chuyện này! Đêm qua không ngủ làm cho vẻ mặt hân rất mệt mỏi, hân tiếp tục ôm nàng nằm ngã xuống thấp thượng, giọng khàn khàn:

—Nàng ngủ cùng ta một lát.

Thấy hân bất vì sơ động, nàng có chút gấp gáp, vỗ vỗ ngực hân, giọng buồn thiu:

—Đừng ngủ, nói vào chuyện chính liên quan tới ngươi đó.

—Im lặng, ngoan, đừng có nghịch nữa, ta buồn ngủ lắm! — hân đỡ nàng và không để cho nàng có cơ hội nói thêm hân dùng một chân gác qua người nàng, một tay vỗ về khuôn mặt đáng yêu của nàng. — Chờ ta tỉnh ngủ rồi nói sau nhé!

Oài, được rồi, dù sao nhất thời nửa khắc độc trong người hân cũng sẽ không phát tác nên không chết được. Vậy thì chờ cho hân tỉnh ngủ rồi nói chuyện đi. Nhưng mà nàng tỉnh bơ à, làm sao mà ngủ được đây? Nam nhân này bá đạo ngay cả giấc ngủ của nàng cũng muốn quản luôn hả!

Vốn tưởng mình không ngủ được nữa nhưng nằm trong lòng ngực rộng lớn, cường tráng, ấm áp của hân lại khiến nàng ngủ một giấc say nồng. Khi tỉnh lại thì bên cạnh đã không còn hơi ấm cơ thể của hân nữa.

Lúc nàng đứng dậy mặc quần áo thì bên ngoài có tiếng nói cung kính truyền vào:

—Nô tài có thể tiến vào hầu hạ cô nương được không?

Ngạc nhiên vì bên ngoài cửa lại có người hầu, nàng nghĩ nghĩ thì đoán chắc là do Mộ Dung Nguyệt căn dặn nên lập tức nói:

—Vào đi! — nói xong, nàng xoay người ngồi trước gương chải tóc.

Người nọ đẩy cửa đi vào, cử chỉ rất thuần thực, nào pha nước, giặt khăn, sau đó cung kính nói:

—Mời cô nương dùng.

Mặc dù chưa có quay đầu lại nhưng một loạt động tác phía sau làm cho nàng có cảm giác quen tai, bất giác quay lại nhìn thì mới thấy rõ người mới tới:

—Thẩm Tinh! — một thứ vui vẻ không nói nên lời. Thật không ngờ tên Thẩm Tinh này cũng tới đây, nàng còn tưởng là hân vẫn đang ở trong vương phủ chứ.

Thấy nàng nhiệt tình, kính hi gọi mình thì Thẩm Tinh có chút xấu hổ làm cho hai óa mây đỏ nổi lên trên gò má, song vẫn kính cẩn đưa khăn tới cho nàng:

–Cô nương nhanh chóng rửa mặt đi kéo nước lạnh mát.

Phiên Phiên cười híp mắt đón lấy chiếc khăn từ tay hắn, nhanh gọn lau rửa mặt sạch sẽ, súc miệng. Vừa thấy hắn muốn đem nước đi đổ thì nàng lại vội kéo hắn lại hại hắn cả kinh giật thột người, vì động tác quá mạnh và bất ngờ nên thiếu chút nữa đổ hết cả nước trong chậu ra ngoài; may mà chân tay luống cuống kịp đứng vững, cuối cùng vẫn bị dọa cho ra một thân mồ hôi lạnh.

–Ha ha ha ~~~ – thấy hắn đứng ngốc ra đó, rốt cuộc Phiên Phiên nhịn không được bật cười ha ha.

–Ngươi... – Thẩm Tinh giận quá trừng mắt nhìn nàng nhưng lại không dám phát tác ra ngoài.

–Sao nào, sao nào, hi hi! Ngươi cần ta hả?! – nàng tiếp tục chọc hắn, ngấm lại trước kia hắn ở trước mặt nàng khua nanh múa vuốt nên hiện tại có cơ hội để trả thù rồi. Không phải là do nàng lòng dạ hẹp hòi đâu, vì bộ dáng của hắn lúc này rất buồn cười nên nàng muốn chinh hắn một chút cho vui.

Nàng nín cười, môi cong lên rồi trở lại ngồi trước gương, vênh mặt hát hăm, giọng sai khiến:

–Lại đây, giúp bản cô nương trang điểm. – nàng cũng học cái bộ dáng của Mộ Dung Nguyệt được mười phần ấy chứ.

Từ trong gương có thể nhìn thấy diễn cảm ghen hờn nhìn trần trụi của Thẩm Tinh, Phiên Phiên chỉ muốn chinh hắn một chút song hắn lại ngập ngừng nói:

–Ta... ta không làm.

–Không làm? – nàng giả bộ tức giận, nghiêng đầu hỏi. – Không muốn cũng không được, hôm nay ta càng muốn ngươi phải trang điểm cho ta.

Thấy hắn do dự, nàng không kiên nhẫn thúc giục:

–Còn không mau, đứng đó làm gì?

–Dạ! – bất đắc dĩ trả lời, Thẩm Tinh đi ra ngoài diện nhận một khay đồ trang điểm từ một tôi tớ khác sau đó trở lại bên cạnh nàng. Hắn nhếch mắt nhìn qua gương dò xét vẻ mặt nàng rồi đặt khay đồ lên bàn, cầm một cây lược mun cẩn thận chải từng lọn tóc cho nàng.

Bên mỗi vãn câu lên một ý cười đùa, mặt mày nàng hớn hờ khi nhìn thấy sắc mặt mắc cỡ đỏ ửng của Thẩm Tinh trong gương đang cố chải tóc cho nàng. Trong bụng nàng thầm nghĩ, nhìn cảnh này nếu người nào không biết còn tưởng họ là một đôi vợ chồng son ấy chứ! “Phì” một tiếng, nàng bật cười. Vì cái ý nghĩ này mà Phiên Phiên thoáng xẹt qua một chút cảm giác tội phạm, oái, giống như đang làm chuyện có lỗi với Mộ Dung Nguyệt vậy! Ha ha!

Vì muốn giấu đi đồng suy nghĩ miên man trong đầu, nàng thuận miệng hỏi:

–Vương gia đâu rồi?

–Vương gia và Ảnh tôn đi ra ngoài rồi. – giọng nói của Thẩm Tinh có chút rầu rĩ, nói cũng không nhiều, cảm giác hắn còn rất xấu hổ.

–Đã đi được bao lâu rồi? – nàng trò chuyện câu được câu chăng chính là vì muốn giảm bớt sự khó xử của hắn.

–Một canh giờ rồi.

–Ừm! – nàng cúi đầu trầm tư. Mộ Dung Nguyệt và Ảnh tôn đi ra ngoài làm gì nhỉ? Hắn vẫn còn đang mưu đồ tới vương vị sao? Độc trong cơ thể vẫn chưa được giải, sao thấy hắn không có lấy chút lo lắng nào vậy? Trong kế hoạch của hắn liệu có sự tồn tại của nàng hay không? Có lẽ với nàng thì hắn chỉ là nhất thời hứng khởi, hắn có thành vương hay thành giặc, hoặc sống hoặc chết cũng không liên quan tới nàng và cũng không cho nàng tham dự vào. Càng nghĩ càng đau đầu, cảm giác đầu như muốn nứt đôi ra vậy, hình ảnh chính mình trong gương cũng càng ngày càng mờ hồ. Trước mắt Phiên Phiên bỗng tối sầm, trước khi lâm vào hôn mê nàng còn nghe thấy tiếng Thẩm Tinh hô lên kinh hoàng: “Phiên Phiên!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Ôi ôi, bên tai ong ong những tiếng động thật phiền phức, người nào đang quấy phá giấc ngủ của nàng vậy chứ. Nàng muốn ngủ, thật sự... rất muốn ngủ, đừng có làm loạn nữa, để yên cho nàng ngủ đi mà!

- Phiên Phiên, mai tỉnh lại, đừng ngủ nữa, ta về rồi. Nàng định nằm bất tỉnh ở đây để hầu hạ ta hả?

Ưm, là giọng của Mộ Dung Nguyệt, giọng nói của hắn thật dịu dàng, thật dễ nghe. Nàng chưa từng nghe thấy giọng hắn ôn nhu như thế này, không biết là hắn đang nói chuyện với ai nhỉ, không biết là ai có số tốt khiến cho hắn đối đãi thâm tình như vậy? Nàng muốn nhìn xem.. là ai.. rốt cuộc là ai chứ?

Cổ sức mở đôi mắt nặng trĩu, mí mắt như dính chặt lại với nhau không nhấc rời nổi, đồng tử co rút một hồi lâu và hình ảnh mơ hồ trước mắt cũng bắt đầu rõ ràng hơn. Nàng chỉ thấy một Mộ Dung Nguyệt vốn thông dong bình tĩnh, không giận mà uy lúc này hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau, đáy mắt hiện ra sự nóng lòng. Thấy nàng tỉnh lại, khóe môi hắn gợi lên một nụ cười tươi đầy vui sướng, hắn cầm lấy cánh tay bé nhỏ của nàng áp lên miệng hôn nhẹ.

- Cuối cùng nàng cũng chịu tỉnh. – hắn thờ phào. Có trời mới biết khi hắn nghe tin nàng đột nhiên té xỉu đã sợ hãi và đau đớn như thế nào. Cứ như lồng ngực hắn bị hút sạch không khí khiến hắn không tài nào thở nổi; một khắc này hắn mới nhận rõ ra một chuyện vô cùng nghiêm trọng: nàng đã sớm mọc rễ trong lòng hắn, nảy mầm và tươi tốt thành một bóng cây rộng lớn. Nếu kiên quyết giữ mệnh của nàng gắn kết với mệnh của hắn thì chỉ cần một chút tình cảnh thay đổi như lúc này thôi cũng đủ để đập nát lòng hắn rồi. Hắn quyết, đời này không bao giờ rời xa nàng!

- Ta làm sao vậy? – nàng muốn cử động nhưng lại vô lực nhúc nhích. Nàng suy yếu hỏi, cổ họng khàn khàn ngay cả chính nàng cũng bị dọa sợ.

Mộ Dung Nguyệt nhìn nàng thật sâu rồi dùng một cái giọng cực kỳ bình thường không dọa người kể lại cho nàng biết:

- Vừa rồi nàng đã té xỉu.

Phiên Phiên nhíu nhíu mày, cho tới bây giờ cơ thể nàng rất khỏe, từ nhỏ tới lớn không ốm không đau, sao lại tự nhiên té xỉu?

- Sao lại như vậy được? – nàng nghi hoặc.

Hàng mày kiếm đen sắc của Mộ Dung Nguyệt tụ thành một chỗ, suy nghĩ một lát, hắn vẫn quyết định nói cho nàng biết sự thật:

- Nàng bị trúng độc.

Thấy nàng tròn mắt kinh hãi thì hắn thở dài một tiếng, nói:

- Đưa Triển cô nương lên đây. – nô tài bên ngoài lĩnh mệnh rời đi, chỉ chốc lát đã đưa Triển Ly vào nội điện.

- Ly nhi tham kiến vương gia. – dù cúi người phúc lễ thì Triển Ly vẫn đẹp tới mê người.

- Đưa giải dược ra! – Mộ Dung Nguyệt lạnh lùng mở miệng. Hắn lúc này so với con người dịu dàng khi nãy cứ như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

- Ly nhi không rõ ý của vương gia. – thái độ của nàng ta vẫn nhất quá đúng mực, khí định thần nhàn.

Phượng mâu lập tức bắn ra một đường quét sắc bén, giọng của Mộ Dung Nguyệt còn lạnh hơn băng hàn:

- Ta cho ngươi một cơ hội giữ lấy cái mạng.

Nàng ta cũng đứng thẳng nhìn lại hắn:

- Ly nhi không hiểu, mong vương gia nói rõ.

- Nói rõ? – hắn cười lạnh, tàn khốc ra lệnh. – Người đâu, phế hai tay nàng đi.

Triển Ly như hít phải một ngụm khí lạnh, mắt trừng nhìn Mộ Dung Nguyệt, trong đôi mắt trong suốt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Chợt tiếng Phiên Phiên kinh hô vang lên:

- Vương gia... không được! – vì quá khiếp sợ nên nàng chỉ nói ra được vài chữ này. Vì sao nàng mới tỉnh dậy đã phải đối diện với sự tức giận không cùng của Mộ Dung Nguyệt và vì sao Triển Ly lại bị phế đi hai tay chứ? Trời ơi, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Từ ngoài điện tiến vào có hai gã nam tử mặc hồng y, đang định thi hành thì Mộ Dung Nguyệt lên tiếng kêu dừng lại. Hắn không muốn thực hiện những hành động tra tấn dã man trước mặt Phiên Phiên, những cảnh máu me này nàng không nên nhìn thấy. Nghĩ vậy, hắn phát tay, phiên chán nói:

- Lôi ra ngoài!

- Dạ! (Dạ!) – hai gã nam tử trầm miệng như một đáp.

Mộ Dung Nguyệt ngẩng đầu nhìn tới Triển Ly với sắc mặt tái xám như tro đất, lời nói phun ra không có lấy một độ ấm:

- Hiện tại ngươi mới xin khoan dung, không biết là đã quá muộn sao?

Triển Ly vốn bị dọa tới mức tim mặt cứng đờ, nghe hắn nói vậy thì khóe miệng câu lên một nụ cười lạnh, giọng nói khinh miệt:

- Độc của nàng chỉ có ta mới giải được. – ý tứ rất rõ ràng. Nếu Mộ Dung Nguyệt dám làm gì với nàng thì nữ nhân mà hắn yêu thương sẽ chôn cùng với mình.

- Quả nhiên là người hạ độc. – Mộ Dung Nguyệt bình tĩnh, vạch trần Triển Ly.

- Thì sao chứ? – nàng không tin là hắn không biết.

Khuôn mặt tà nịnh chợt lóe qua, vẻ mặt của hắn lạnh lẽo không có lấy một chút độ ấm khiến cho Phiên Phiên cảm giác hắn như một con quỷ Tu La tới từ địa ngục. Một Mộ Dung Nguyệt như thế này quá xa lạ đối với nàng. Nàng cố dùng chút hơi lực túm lấy ống tay áo hắn, hắn đáp lại nhìn về phía nàng, thần sắc dịu đi chút.

- Làm sao vậy? Không thoải mái ư? – hắn lo lắng hỏi han.

Chẳng quan tâm đáp lời hắn, Phiên Phiên vội vàng bắt lấy tay hắn, nói:

- Đừng nghĩ oan cho Triển tỷ tỷ, ta tự mình đột nhiên té xỉu và chưa từng đụng qua đồ vật gì nên không có khả năng trúng độc.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, giọng điệu ôn hòa vô cùng:

- Trúng độc không nhất định phải thông qua thức ăn, nàng trúng độc vì chiếc lược mà nàng dùng để chải đầu. – thấy vẻ mặt nàng vẫn còn nghi hoặc, hắn kiên nhẫn giải thích đồng thời cũng khiến cho Triển Ly chết đứng người.

- Trên thân lược có tẩm độc, độc sẽ theo da đầu thấm vào trong người nàng, cho nên... – không đợi hắn nói xong, Phiên Phiên lại cuống quýt đánh gãy lời hắn:

- Thảm Tinh.. Thảm Tinh thì sao? Hắn không có việc gì chứ?

Mộ Dung Nguyệt khẽ nhún vai, đúng là hắn không thể chịu nổi nàng, đến tận lúc này mà vẫn có tâm tình quan tâm tới sống chết của người khác, hơn nữa còn là một nam nhân khác ngoài hắn. Nhưng thấy nàng khẩn trương như vậy nên vì muốn nàng an lòng hắn đã nhẹ giọng an ủi:

- Hắn không có việc gì, Ảnh đã giải độc cho hắn. Nàng yên tâm!

- Giải độc? – Triển Ly không thể tin hết lên chói tai. Đó là độc được do chính nàng chế luyện, ngoài nàng ra không có ai giải được. Mộ Dung Nguyệt nhất định đang lừa nàng, nhất định vì muốn có giải được nên mới lừa nàng.

- Người gạt người. – giọng của nàng sang sảng.

Ngay cả mí mắt cũng lười nâng lên, Mộ Dung Nguyệt thản nhiên nói:

- Lừa người? Có cần phải vậy không?

Triển Ly phe phẩy đầu liên tục, nàng vẫn không thể tin được.

- Trang chủ, Ảnh tôn cầu kiến. – ngoài cửa có người tới thông báo.

- Vào đi! – Mộ Dung Nguyệt nói.

Ảnh tôn mặc một thân áo bào đen thông dong tiến vào, cách một trượng liền quỳ xuống:

- Tham kiến trang chủ.

- Ủ! – mặt Mộ Dung Nguyệt không hề thay đổi đáp lời. – Lại đây nhìn xem tình hình Phiên Phiên như thế nào.

- Dạ! – Ảnh tôn cung kính đi tới gần bên giường, không có bất mạch, chỉ chăm chú quan sát một hồi rồi nói. – Bẩm vương gia, Phiên Phiên cô nương nương không còn gì nguy hiểm nữa, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng mấy ngày là được rồi.

- Được rồi! – Mộ Dung Nguyệt yên tâm nói.

Ảnh tôn lại lấy từ trong tay áo ra một bình dược nhỏ, đưa tới trước mặt Mộ Dung Nguyệt và nói:

- Đây là Kim thiềm độc, là thuốc hạ lấy được từ trong phòng Triển cô nương.

Mộ Dung Nguyệt giương mắt nhìn về phía Triển Ly, sắc mặt nàng càng ngày càng khó coi, hắn lạnh giọng hỏi:

- Bây giờ người còn gì để nói?

Ảnh mất mớ mắt nhìn về phía người nam nhân mà nàng yêu thương bấy lâu nay, Triển Ly biết từ nay về sau nàng và nam nhân này sẽ không bao giờ.. có liên quan gì tới nhau nữa. Mà nàng làm tất cả những chuyện này đều vì quá yêu hắn, vì tình yêu đã khiến cho nàng sống một cuộc sống trước mặt hắn

không có lấy một chút tôn nghiêm nào. Đã sớm biết hần là người vĩnh viễn không bao giờ chịu để người khác uy hiếp nhưng nàng vẫn làm như vậy. Là quá ngu ngốc ư? Đúng thế, ngu ngốc thật!

- Ha ha ha... – không trả lời hần, Triền Ly chỉ cười lớn, cười thực thê lương, cười đến quỷ dị. Rốt cuộc thì Phiền Phiền cũng đã hiểu được chân tướng mọi chuyện, nàng lúc này mới mở miệng cầu xin:

- Nguyệt, thả nàng đi đi. – nói đi nói lại thì Triền Ly vẫn chỉ là một nữ nhân đáng thương mà thôi!

- Thả nàng? – Mộ Dung Nguyệt nhú mày. – Để nàng ta có thêm cơ hội hại nàng nữa sao?

Phiền Phiền không nói gì, vì nàng thực sự không dám cam đoan là Triền Ly sẽ không ra tay với mình nữa.

- Lôi nàng ta ra ngoài! – Mộ Dung Nguyệt hạ lệnh. – Giữ lại cái mạng của nàng nhưng đánh gãy hai tay nàng đi. – đối với kẻ phản bội thì đây là sự trừng phạt nhẹ nhất và hần cũng đã nướng tay lắm rồi. Phiền Phiền biết bản thân nàng không làm gì được vì Triền Ly. Ai, nữ nhân cần gì phải khó xử nữ nhân, không biết tương lai một ngày nào đó nàng cũng có khi trở thành một Triền Ly cũng chưa biết chừng. Liệu nàng có biến thành một con người mưu mô và cuối cùng sẽ đánh mất hết tôn nghiêm?!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiền Phiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thảo con đẻ mèn lại hiện vương thành

Từ lần bị trúng độc, Mộ Dung Nguyệt đối với Phiền Phiền quan tâm hơn nhiều, hầu hạ bên cạnh nàng không còn là những tôi tớ bình thường mà là những sứ giả áo xanh được huấn luyện một cách nghiêm chỉnh. Nào là quần áo, đồ ăn, đồ dùng sinh hoạt hay bất cứ thứ gì đều phải được các sứ giả áo xanh kiểm tra kỹ lưỡng thấy không có độc thì mới dám cho nàng dùng. Mà mấy ngày này, tuy ban ngày Mộ Dung Nguyệt đều đi xử lý công chuyện nhưng tới ban đêm thì hần nhất định sẽ trở về cùng ngủ chung một giường với nàng. Hần xem nàng như một món trân bảo quý giá, dùng hết sức mà che chở trong lòng, sau đó còn dỗ dành nàng ngủ. Những ngày này mặc dù làm cho Phiền Phiền chán muốn chết nhưng cũng khiến cảm giác hạnh phúc đọng đầy trong ngực.

Hạnh phúc qua đi thì trong lòng lại xuất hiện những bất an mơ hồ. Nàng cảm thấy hạnh phúc của mình đã dẫm đạp lên đau khổ của Triền Ly. Chỉ có tình cảm là không thể miễn cưỡng, Mộ Dung Nguyệt không thương nàng ta, Triền Ly một lòng tình nguyện gây ra mọi chuyện chỉ để chiếm đoạt thì nhất định sẽ không được hồi báo.

Bị buộc phải ngồi im trên giường suốt ba ngày, xương cốt nàng dường như muốn cứng ngắt; đến ngày thứ tư, mặc cho sứ giả áo xanh cản ngăn thế nào thì ngay sau khi Mộ Dung Nguyệt rời đi, nàng lập tức xuống khỏi giường đi giải sậu. Vốn định đi xem tình hình Triền Ly thế nào nhưng nghĩ lại thì nàng thấy không ổn! Gân tay Triền Ly bị cắt hết, mặc dù không phải do nàng gây nên nhưng nàng ta nhất định là hận nàng tận xương tủy. Nếu lúc này nàng đi thăm thì sẽ chỉ làm cho Triền Ly thêm khó chịu, và nàng ta sẽ cho rằng nàng tới là để khoe khoang, giễu cợt. Cảm xúc của Triền Ly hần rất phức tạp và không muốn nhìn thấy nàng, hiện giờ đối với nàng ta sự an bài tốt nhất chính là Phiền Phiền vĩnh viễn đường xuất hiện trước mặt nàng ta.

Nàng không thể đi nhìn Triền Ly vậy thì có thể đi thăm Thẩm Tinh chứ! Hần cũng bị trúng độc.. Nghe Mộ Dung Nguyệt nói độc trên người hần đã được giải nhưng nàng vẫn nên đi thăm hỏi một chút. Dù sao nếu không phải nàng ép buộc hần trang điểm cho mình thì hần cũng sẽ không chịu cái cảnh tai bay vạ gió này. Nghe tôi tớ nói là hần làm việc trong phòng giặt đồ nên Phiền Phiền lập tức đi tới nơi đó.

Ngay phía trước có thể nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, đi thêm một đoạn thì nàng phát hiện nơi này có một mạch nước ngầm chảy xuyên qua cả toàn vương thành ngầm. Bên cạnh dòng sông có vài tòa tiểu điện, chắc là phòng giặt đồ. Phiền Phiền bước nhanh chân, quả nhiên thấy Thẩm Tinh đang ra sức giặt quần áo, và ý nghĩ trêu chọc tai quái lại nảy lên trong đầu nàng. Nàng lặng lẽ đi tới phía sau lưng hần, thấy hần đang chuyên tâm giặt đồ thì nàng thỉnh thoảng hét to lên một tiếng. Đối phương bị dọa cho ngồi ngốc lẳng đó, đồng thời đồng quần áo trong tay rớt thẳng xuống dưới sông.

Sau khi thấy rõ mặt người cố ý dọa mình là Phiền Phiền thì Thẩm Tinh không thêm nói gì, nhảy ngay xuống sông vớt số quần áo gặp tai họa kia lên. Nhưng vừa mới bò lên thì lại bị Phiền Phiền túm cổ áo đẩy xuống; chỉ là không ngờ hai người không giữ vững được trọng tâm nên song song ngã nhào xuống nước. May mắn là nhờ vị sứ giả áo xanh đi theo sau cứu lên, nếu không thì hai kẻ không biết bơi này đã đi gặp long vương rồi!

–Khụ khụ.. khụ khụ... – bị kinh hách quá độ nên Phiền Phiền uống không ít nước, lúc này ra sức mà ho khan.

Thẩm Tinh cũng bị sặc nước, bên ho bên oán giận nói:

–Ai kêu ngươi tới làm ta sợ... khụ.. lại còn... khụ... còn cướp đi quần áo của ta.. khụ... ném xuống sông nữa chứ!

Một sứ giả áo xanh giúp Phiền Phiền vỗ vỗ lưng, nàng nghe thấy hần nói có lý, sự hần tức giận nên mới hạ giọng nói:

–Ta đây là muốn tốt cho ngươi, ngươi vừa mới được giải độc, thân thể còn chưa có hồi phục, cần gì phải làm việc chăm chỉ vậy chứ?

Thẩm Tinh trừng tròn mắt, cắn vắn:

–Ngươi nghĩ là ta có mệnh tốt như ngươi hả? Không làm lấy cái gì mà ăn hả?

–Này! – đúng thế, Mộ Dung Nguyệt là một người công tư phân minh, tuyệt đối sẽ không dưỡng những kẻ nhàn rỗi.

–Được rồi! – như hạ quyết tâm, Phiên Phiên thấy tâm tình tốt lên nhiều, nói tiếp. – Từ nay về sau ngươi cứ đi theo ta, ta cam đoan ngươi sẽ sống rất nhàn nhã, thế nào? – nàng làm một bộ đang ban phát ân sủng cho người dưới.

Ánh mắt Thẩm Tinh phức tạp nhìn nàng liếc một cái, kiên quyết đáp trả:

–Ta không thêm!

–Ồ? – nàng nhíu mày. – Vì sao?

Thẩm Tinh hít vào một hơi, chậm rãi nói:

–Ngươi thích như vậy thì cứ làm, ta không muốn sớm già đi đâu!

–Thẩm — Tinh — – nàng tức giận rống to, không ngờ tên tiểu tử này lại dám nói những lời không đề cho nàng chút mặt mũi nào. Đúng là phải lời hấn ra ngoài đánh cho một trận cho biết mùi mới được. Thấy hấn bày ra một bộ không thèm, nàng phát giận. Không muốn hầu hạ nàng có phải không? Hừ! Vậy thì nàng càng muốn hấn phải hầu hạ, nhất định phải làm!

Phiên Phiên đứng bật lên, giọng lạnh lạnh:

–Sau này tất cả mọi chuyện vặt vãnh trong phòng ta đều do Thẩm Tinh hầu hạ xử lý, các vị đại ca dẫn hấn đi trước, nói hấn nấu nước nóng, ta muốn tắm rửa. – xú tiểu tử, ngươi nhất định phải chết dưới tay bốn cô nương cho mà xem.

Trở về phòng để thay một bộ quần áo khô ráo, nàng mở tủ bát ra, chuẩn bị lấy hai kiện y phục ra thì phát hiện trong góc tối có một cái túi nhỏ. Ồ, cái túi này không phải là vật bên người Mộ Dung Nguyệt sao? Nàng vì thứ này mà luôn cảm thấy Mộ Dung Nguyệt cứ như đàn bà, nhưng khi tiếp xúc thì thấy hấn ngoài diện mạo ra thì không có lấy một điểm nào giống đàn bà cả. Thứ duy nhất để nàng giữu cột hấn chính là cái túi nhỏ trước mắt này. Lần trước vì chọc hấn là nữ nhân nên mới đeo cá túi này mà nàng bị hành sống chết, hỏi hấn có thứ gì ở bên trong thì hấn không chịu nói. Bởi thế nàng thấy cái túi này nhất định có bí mật gì đó, có khi là tín vật đính ước với nữ nhân nào đó ấy chứ! Nam nhân đúng là không phải thứ tốt gì! Không biết có nên mở ra xem không nhỉ?

Nhìn trái phải một hồi, xác định bốn bề vắng lặng thì Phiên Phiên mới cẩn thận mở chiếc túi ra, đồ thứ bên trong xuống lòng bàn tay mình. Sau khi nhìn thấy rõ món đồ thì nàng giật mình, chốc chốc nước mắt trào ra khiến cho tầm nhìn của nàng trở nên mờ nhạt hẳn đi. Hai cánh tay run rẩy cầm lấy món đồ, nhỏ nhỏ, xanh xanh, đó là con đế mền mà nàng dùng hết tâm sức ngồi bên, hình ảnh lúc đó cứ thế ào về trước mắt nàng như triều dâng.

Mộ Dung Nguyệt không hề ghét bỏ món lễ vật nàng tặng, chẳng những không ghét mà còn coi trọng nó như một món đồ trân quý mang theo bên người, đây là điều nàng không hề nghĩ tới. Nàng không thể ngờ trong mắt Mộ Dung Nguyệt một con đế mền bằng cỏ bình thường lại còn đáng giá hơn cả vàng bạc châu báu. Đối mặt với tình cảm, đối mặt với ý trung nhân của mình, không nghĩ một người kiêu ngạo, bá đạo không ai bì kịp như hấn lại cũng có mặt dễ thương như vậy!

–Vẫn bị nàng phát hiện! – Phiên Phiên quay phát đầu lại thì thấy Mộ Dung Nguyệt không biết đã đứng sau nàng tự khi nào. Hấn nhìn con đế mền bằng cỏ trong tay nàng, cười khỏ.

–Ngươi... ngươi trở về khi nào..? – nàng lúng túng hỏi, cảm giác xấu hổ như bị phát hiện đang ăn trộm đồ.

–Vừa mới về thôi, nghe nói nàng bị rơi xuống nước. – hấn nhàu mày nhìn nàng ướt như chuột lột.

Bị nhìn chăm chú phát ngượng, Phiên Phiên cúi mặt kéo kéo tà váy, rồi chìa tay ra:

–Cái này.. trả... trả lại ngươi!

Đón nhận con đế mền bằng cỏ, hấn bỗng ôm chặt lấy nàng khiến cho nàng sợ tới mức nín thở.

–Nàng thành cái dạng này còn không chịu đi tắm nước ấm đi? Nhất định sẽ bị cảm lạnh cho xem. – không cho nàng né tránh, hấn trực tiếp ôm nàng đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Lại là tắm rửa, bây giờ nghe thấy hai chữ này nàng cảm thấy sợ hãi vô cùng. Không biết vì sao mà mỗi lần tắm chung với Mộ Dung Nguyệt đều không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Mộ Dung Nguyệt ôm Phiên Phiên ngồi thẳng xuống bể tắm, ngay cả quần áo cũng chưa thèm thoát khiến cho tâm tình bất an của nàng dần bình ổn xuống. Nhưng mà cảm xúc này không duy trì được quá hai giây, hành động tiếp theo đã phá hủy hoàn toàn ý chí của nàng. Bởi vì... bởi vì... Mộ Dung Nguyệt bắt đầu thoát y phục của nàng.

- Ngươi... ngươi muốn gì chứ? – nàng sợ tới mức túm chặt lấy cổ áo.. Nàng sợ Mộ Dung Nguyệt sẽ lột sạch sẽ nàng mất.

- Cởi quần áo! – ngữ khí của hắn như hợp tình hợp lý, đáp.

- Nhưng mà... nhưng mà... vì sao muốn cởi quần áo của ta chứ? – nàng cuống quýt tới mức nói chuyện cũng lộn xộn cả lên.

Hắn cười khê, từng chút từng chút tách mười ngón tay của nàng ra:

- Tắm rửa thì đương nhiên phải cởi quần áo rồi, nếu không làm sao tẩy sạch sẽ được.

Dòng nước ấm áp bao quanh thân thể dễ chịu khiến cho người ta muốn ngủ nhưng mà tên Mộ Dung Nguyệt chết tiệt trước mặt nàng lại lộ ra một cổ tà tính nồng đậm. Tuy rằng chưa có chuyện gì nhưng mà nữ nhân trời sinh hẳn cảm nên lúc này Phiên Phiên dù có bị đánh chết cũng không thể ngủ được. Đôi mắt to tròn trũng lên nhìn Mộ Dung Nguyệt cởi bỏ vạt áo của mình, thấy tay hắn đang có ý vươn tới chạm vào người thì Phiên Phiên theo bản năng lui về sau. Nhưng Mộ Dung Nguyệt lại nhanh chóng túm lấy người nàng, không cho nàng có cơ hội trốn tránh.

Có trời mới biết hắn đã muốn nàng từ lâu lắm rồi. Bắt đầu từ cái đêm ôm nàng ngủ, hắn liền hối hận vì đã ưng thuận hứa hẹn với nàng: chỉ có ôm nàng chứ không phát sinh bất cứ chuyện gì. Nhưng đúng là ôm nàng mà không phát sinh chuyện gì mới là lạ. Thế mà nữ nhân này còn cố tình yên tâm về hắn, mỗi đêm đều có thể ngủ thật say trong lòng hắn. Tuy điều đó chứng minh là ngực của hắn rất dễ khiến cho nàng ngủ ngon lành, đồng thời cũng chứng minh là mị lực của hắn đã suy yếu đi nhiều, ngay cả việc khơi dậy hứng thú của nữ nhân đang nằm trong lòng mình cũng không làm được? Nàng tiếp tục ngủ ngon còn hắn thì cứ tiếp tục mất ngủ, đúng là rất không công bằng. Bởi vậy hắn phải thủ tiêu cái cách đãi ngộ bất bình này, Mộ Dung Nguyệt quyết định không bảo trì hình ảnh của một người khiêm tốn, nghiêm chỉnh nữa.

Một tay bắt lấy hai cổ tay nàng, một tay dùng sức mở vạt áo trước của nàng ra, chiếc yếm đỏ thắm bày ra trước mặt hắn, ánh mắt thâm trầm tuấn tra một vòng khắp thân thể mềm mại của nàng. Mới chỉ nhìn nàng thế này đã đủ khiến cho lòng kiêu hãnh của một con người tự chủ trong Mộ Dung Nguyệt vỡ nát. Cơ thể này mặc dù nhiều lần được hắn ôm siết vào lòng song cảm giác da thịt chạm vào nhau không giống với những lần trước. Mắt thấy hai má Phiên Phiên nhiễm đỏ một tầng, nàng xấu hổ mà bất lực ngồi thụp xuống, đem cánh kiều tuyết trắng che dấu trong làn nước khiến cho hắn nuốt khan vài lần, một khát vọng chiếm hữu không ngừng dâng lên bao phủ lấy hắn.

Một tay vòng về phía sau nàng, sờ soạng tới chiếc đai lưng, nhẹ nhàng tháo ra, y phục lập tức xõa xuống. Chỉ một động tác đơn giản như vậy nhưng cũng là Mộ Dung Nguyệt như một anh chàng thiếu niên khản trương tới mức run nhè nhẹ. Mặc dù hắn không phải là một nam nhân thanh tâm quả dục nhưng thói quen xa cách làm cho hắn rất ít khi động chạm tới cơ thể nữ nhân. Bởi vậy qua hai mươi năm mà khát vọng tình dục trong hắn cũng nhạt nhẽo đi nhiều. Chưa từng nghĩ có một ngày chính hắn lại sinh ra hứng thú lớn với một cơ thể nữ nhân thế này. Một khắc hồn lên môi nàng đã kích thích dục vọng trong hắn bùng phát mãnh liệt.

Nhìn thấy chiếc yếm đỏ hồng trước ngực chảy xuống, da thịt bày ra, Phiên Phiên thất bại, xấu hổ ngâm khê một tiếng, cúi đầu càng thấp hơn rồi cố gắng lấy chiếc đầu nhỏ nhấn che lấp khuôn mặt thuần trắng kiêu ngạo của mình. Khi nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Mộ Dung Nguyệt, nàng kinh sợ ngẩng đầu lên. Đôi mắt của hắn nóng hừng hực như lửa muốn thiêu cháy khiến nàng sợ hãi, người mù cũng nhìn ra được khát vọng âm trầm trong người Mộ Dung Nguyệt đang dâng lên. Nàng đúng là bị thần kinh, bị loạn óc rồi nên mới để yên cho hắn ôm vào trong phòng tắm tắm rửa thế này!

Nhân lúc nàng còn chưa kịp cúi đầu né tránh ánh mắt lửa nóng kia, môi hắn đã hung hăng tiến tới hôn nàng. Dương như hắn muốn toàn bộ tình cảm của mình chiếm cứ cả người nàng, một tay của hắn kéo mái tóc nàng xuống, hơi tăng thêm một chút lực đạo giữ chặt đầu nàng lại; còn một tay thì ra sức siết nàng lại gần mình giống như muốn đem cả cơ thể nàng nhập vào trong cơ thể mình. Chiếc lưỡi nóng cháy, bá đạo luôn lách trong miệng nàng từng tác từng tác hút lấy mật ngọt, ngay cả tiếng rên rỉ phát ra từ trong cổ họng nàng thì hắn cũng nuốt hết lấy.

Hắn muốn nàng, rất muốn nàng, hắn chưa từng nghĩ tới chính mình lại có lúc không khống chế được bản thân thế này. Nhưng mà hắn cứ để mặc, để mặc cho tình cảm mãnh liệt trời dậy bùng bùng, hắn không chán ghét hay bài xích. Thoáng buông cánh môi sưng đỏ của nàng ra, Mộ Dung Nguyệt bế nàng rời khỏi bể tắm.

Khoảng khắc rời khỏi bể tắm, da thịt lộ ra bên ngoài chợt cảm nhận được hơi lạnh mát làm cho Phiên Phiên đang chìm trong hỗn loạn chợt thanh tỉnh lại. Kinh hoàng khi phát hiện mình đang trần trụi nửa người trên, nàng vội vàng lấy tay che ngực, thẹn đỏ mặt nghiêng đầu đi, hơi thở đứt quãng, thì thào:

- Vương gia... không được...

Bước chân vẫn không ngừng lại nhưng lời lẽ bá đạo vang lên:

- Nguyệt!

Được rồi.

- Nguyệt! – nàng âm ức mở miệng, – Ta nghĩ... ta còn chưa tắm xong, ngươi... ngươi có thể để cho ta tắm rửa xong rồi...

- Không được! – hấn trực tiếp cự tuyệt nàng.

Đặt Phiên Phiên lên tháp thượng, Mộ Dung Nguyệt nhanh chóng cởi quần áo trên người ra, cơ thể cường tráng cao lớn sừng sững đổ xuống thân thể mềm mại của nàng. Nước trên người hai người thấm ướt cả sàn đan, song vẫn không hề ảnh hưởng tới quyết tâm muốn có nàng lúc này của Mộ Dung Nguyệt.

Đôi môi lần thứ hai chụm lên môi nàng, giờ khắc này sự nhẹ nhàng, lưu luyến đã phá nát cánh cửa phòng ngự trong lòng Phiên Phiên. Nàng biết chính mình chung quy vẫn không thể thoát khỏi sự nhu tình khí phách của hấn. Có lẽ nên mở lòng đem mình giao phó cho nam nhân đang dùng nụ hôn cứng bỏi mỗi tác da thịt nàng, đây mới chính là lựa chọn chính xác nhất trong cuộc đời nàng.

Bên tai truyền tới tiếng thì thầm như ma chú của hấn:

- Tin ta, yêu ta, Phiên Phiên, từ nay về sau nàng chính là nữ nhân của ta, chỉ duy nhất mình nàng!

Trái tim bé nhỏ của nàng đã sớm sa vào những lời nói của hấn, hiện giờ trong lòng nàng, trong mắt nàng đều tràn ngập hình ảnh của hấn. Không tin hấn, không thương hấn thì còn có thể thế nào? Cuộc đời này nàng chỉ là của hấn, cho dù có vạn kiếp bất phục (vạn kiếp không quay trở lại được). Khi hạ thể bị xuyên qua đau đớn, lòng nàng vẫn trầm tĩnh, chốc chốc ngập đầy. Đây là người mà cuộc đời này nàng sẽ yêu thương, một chút cũng không sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Cảnh còn người mất mọi chuyện hưu [thượng]

Mặc dù đang ngủ nhưng Phiên Phiên vẫn cảm giác được cả người trên dưới đau nhức vô cùng. Hình ảnh đêm qua từng chút từng chút hiện lên rõ ràng trong đầu nàng, sự dầy dụa không ngừng. cuối cùng cũng khiến cho nàng xấu hổ thanh tỉnh từ trong mộng. Hít một hơi thật dài, nàng vẫn không dám mở mắt vì sợ chính mình sẽ rất chật vật và căng sợ hơn cảm giác xấu hổ khi đối diện với Mộ Dung Nguyệt. Sau vài lần chuẩn bị tâm lý, nàng lén lút vươn cánh tay bé nhỏ thăm dò, sau khi xác định trên giường chỉ có một mình thì nàng mới trộm mở một mắt nhìn.

Sự chấn động đã đánh nát e lệ, rụt rè của nàng, phút chốc nàng trừng lớn hai mắt, hoảng sợ khi phát hiện nơi này không phải là vương thành của Mộ Dung Nguyệt. Một dự cảm xấu nháy mắt xâm nhập vào các giác quan của nàng, nó lên dần dần rồi buộc chặt cả người nàng. Đây là nơi nào? Ánh sáng từ bên ngoài ô cửa sổ chiếu vào chứng minh là nàng đang ở trên mặt đất, nhưng mà làm sao nàng trở lại bên trên được? Trong đầu nàng không có lấy một chút ấn tượng gì.

Ngó nghiêng nhìn bốn phía xung quanh, nàng đang ngủ trong một căn phòng được bố trí hết sức lịch sự, tao nhã; tầng tầng lớp lớp lụa mỏng màu đỏ hạ xuống, người nàng mặc một bộ áo ngủ mỏng, chần mèn dưới thân hần thấm mềm mại. Nếu không phải trên người không ngừng truyền tới đau nhức thì Phiên Phiên đã cho rằng đêm qua chỉ là một giấc mộng xuân.

Cố sức khoắc lên chiếc áo ngủ bằng gấm, nàng chống hai tay dựng người ngồi dậy. Cảnh tượng hoàn toàn lạ lẫm khiến cho nàng ngây ngẩn cả người, là Mộ Dung Nguyệt đã đưa nàng tới nơi này sao? Nếu đúng vậy thì vì sao trước đó hấn không nói với nàng một lời nào? Nơi này là thế nào? Là một phần đá của hấn sao? Suy nghĩ hỗn độn cả lên, Phiên Phiên mon men xuống giường, thấy bên bình phong có treo quần áo nên nàng không chút suy nghĩ liền mặc chúng vào.

Đúng lúc nàng mặc quần áo xong định đi ra ngoài xem xét thì cửa phòng bị mở ra, đi vào là một tiểu cô nương tầm mười ba mười bốn tuổi, bộ dáng mi thanh mục tú. Thấy nàng đã đứng dậy thì tiểu cô nương vội vàng lên tiếng:

– Cô nương tỉnh rồi! Ai nha, đều do nô tỳ không tốt, nghĩ rằng cô nương còn muốn ngủ thêm một chút nên không đi vào hầu hạ cô nương thay quần áo. Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!

– Được rồi, được rồi. – chịu không nổi tiểu cô nương cứ đứng đó tự trách mình không ngừng, Phiên Phiên mở miệng ngắt ngang. – Nói cho ta biết, đây là nơi nào? Vương gia đâu? – từ khi nào Mộ Dung Nguyệt đi triệu một nữ tỳ về hầu hạ nàng chứ?

– Đây là Mạc Phong sơn trang, chủ nhân của chúng nô tỳ muốn nô tỳ tới hầu hạ cô nương rửa mặt. Ở đây không có ai là vương gia cả! – tiểu cô nương thành thành thật thật trả lời.

Mạc Phong sơn trang? Chẳng lẽ là cứ điểm của Mộ Dung Nguyệt? Người này đúng là “thô khôn ba lỗ” (ý chỉ người khôn ngoan thường có nhiều chỗ ẩn nấp, luôn tính toán trước sau).

Thấy tiểu cô nương đang đưa nước rửa mặt vào thì Phiên Phiên thờ dãi nói:

– Rửa mặt chải đầu xong thì đưa ta tới gặp trang chủ của các ngươi. – nói cái gì thì cũng nên đòi Mộ Dung Nguyệt một lời giải thích rõ ràng, vì sao không nói một tiếng nào đã đem nàng tới nơi này chứ.

Tâm tình Phiên Phiên khá thoải mái đẩy cửa bước ra ngoài, đã nhiều ngày nàng không thấy ánh sáng rực rỡ thế này rồi. Bên tai quanh quẩn tiếng chim

hót riu rít, trong mũi tràn ngập hương hoa dịu mát. Nàng đứng lảng lảng trong đình viện hưởng thụ hương vị thiên nhiên, cảm giác dễ chịu khiến người ta không nhớ rời đi. Cho tới lúc này rốt cuộc nàng cũng thấy là quyết định đưa nàng đi của Mộ Dung Nguyệt là không có sai; tuy hấn không có nói với nàng trước một tiếng nào. Phiên Phiên lại nghĩ chắc hấn muốn dùng việc này tặng cho nàng một món quà bất ngờ, vui vẻ.

Thôn trang này không xa hoa nhưng kiến trúc rất tỉ mỉ, nàng dạo quanh một vòng từ trên xuống dưới thì phát hiện nơi này hình như không giống với sự phô trương của Mộ Dung Nguyệt. Bất giác Phiên Phiên cảm thấy kinh hãi, cách bày trí trong thôn trang, trang sức, thậm chí là nô bộc người hầu đều khiến nàng có cảm giác cực độ bất an. Nơi này không có cảm giác của hấn, không có hơi thở của hấn.. đây không phải là chỗ của hấn! Trong lòng Phiên Phiên không ngừng giãy lên phủ định, trời ơi, đây là đâu chứ?

Đứng vững lại, Phiên Phiên quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn tiểu tỷ nữ đang nhắm mắt đuổi theo sau mình. Tỷ nữ kia nhìn thấy vẻ mặt nàng hiện lên vẻ hung hung thì sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên nhìn nàng.

—Lại đây! — Phiên Phiên tức giận ra lệnh. — Ta hỏi ngươi, chủ nhân của thôn trang này là ai?

—Chủ nhân chính là chủ nhân ạ! — tiểu tỷ nữ bị hỏi có chút khó hiểu.

Đảo mắt nhìn quanh, Phiên Phiên nói rõ ràng lại câu hỏi của mình:

—Trang chủ của các ngươi tên là gì?

—Cái này... — vẻ mặt của tiểu tỷ nữ rất khó xử, hình như không thể trả lời được.

—Sao? — nàng nhún mày. — Không muốn nói?

—Không phải, không phải ạ. — tiểu tỷ nữ vội vàng phe phẩy hai tay phủ nhận. — Tục danh của trang chủ chúng nô tỳ cũng không biết, bình thường chúng nô tỳ chỉ biết gọi là chủ nhân thôi.

Vớ vẩn, sao có cả người còn không biết cả tên của chủ nhân mình chứ. Đúng là ngớ ngẩn, giả nguốc mà!

—Được rồi, ngươi dẫn ta đi gặp chủ nhân của các ngươi, có thể chứ? — đừng nói với nàng là tiểu cô nương này ngay cả chỗ ở của chủ nhân của mình cũng không biết nốt đó.

—Dạ! — tiểu tỷ nữ dùng sức gật đầu, giống như cuối cùng cũng có một việc làm để nàng ta hoàn thành tốt nhiệm vụ vậy.

Theo tiểu tỷ nữ kia đi xuyên qua hai dãy hành lang dài gấp khúc sau đó tới một khoảng sân vắng vẻ, nàng còn chưa đi vào thì đã bị những cây hoa cúc thuần một màu trắng bên trong viện hấp hấn. Từ trước tới nay Phiên Phiên không thích hoa cúc chút nào, nàng thấy hình dáng hoa cúc trông rất quái dị, giống như cái cẳng của con cua, nhìn rất ghê tởm. Nhưng trước mắt nàng là một khu vườn đầy hoa cúc trắng, trông chúng như một mảnh tuyết trắng đọng lại trên mặt đất khiến cho người ta có cảm giác rất đáng yêu, thú vị.

Tiểu tỷ nữ chỉ chỉ vào trong viện, nhỏ giọng nói:

—Chủ nhân đang ở trong viện ngắm cúc ạ!

—Ồ! — khẽ ồ một tiếng, Phiên Phiên đi vào trong viện. Nàng rất nóng lòng muốn biết rốt cuộc chủ nhân của nơi này là ai?!

Mới bước vào tới sân thì mùi hương thanh nhã của hoa cúc nồng lên nhiều, tầm mắt lia nhanh khắp khoảng sân, đảo qua một vòng rồi dừng lại trên người một nam tử ăn vận bạch sam đứng xa xa. Khẽ nhún mày, dù cách khá xa nhưng Phiên Phiên dường như chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể khẳng định nam tử kia nhất định không phải là Mộ Dung Nguyệt. Đề xuống bất an, kinh hoàng trong lòng, nàng chậm rãi đi tới phía nam tử kia; càng tới gần nàng càng cảm thấy nam tử này rất quen. Mãi tới khi nhìn rõ ràng người trước mặt thì nàng mới giật mình, bật hô:

—Hàn Mặc Hiền...

Nam tử vốn đang đứng ngắm hoa cúc nghe thấy tiếng Phiên Phiên hô thì nghiêng đầu lại tặng cho nàng một nụ cười tươi ẩn hiện như những bông hoa cúc trắng thanh nhã phiêu dật kia. Hàn Mặc Hiền đứng thẳng người dậy, bình thản nói:

—Nàng đã đến rồi.

Nàng đi tới trước mặt hấn, kinh ngạc hỏi:

—Sao ngươi lại ở chỗ này? — nghĩ lại thấy có chỗ không đúng, nàng lại hỏi: — Tại sao ta lại ở nơi này?

Hấn chỉ cười không nói, bỗng nhiên cầm lấy một bên tay nàng:

—Đi theo ta!

Bị hành động bất ngờ của hấn dọa, nàng ngây ngốc ra một hồi rồi mới trấn định lại, dùng sức thoát khỏi tay hấn, trừng mắt lớn tiếng nói:

—Hàn Mặc Hiền, rốt cuộc ngươi đang làm cái quỷ gì vậy? Mộ Dung Nguyệt đâu?

Hắn xoay người yên lặng nhìn nàng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dần tụ lại, một thứ ánh mắt mà Phiên Phiên chưa bao giờ thấy qua ở hắn. Càng nhìn càng mê man, mãi tới khi ánh mắt đó không còn ẩn nhẫn được nữa thì thanh âm thâm trầm tràn ra từ cổ họng hắn:

– Từ nay về sau không có Mộ Dung Nguyệt, chỉ có Hàn Mặc Hiên ta!

Một Hàn Mặc Hiên thế này đối với Phiên Phiên mà nói hoàn toàn xa lạ. Càng nhìn hắn thì lòng nàng càng ngày càng lạnh, nhưng nàng không biết rõ được tình huống hiện tại là như thế nào nên vẫn ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nói:

– Hàn Mặc Hiên, ngươi đang ăn nói khùng điên cái gì đó? Ta đang hỏi ngươi là Mộ Dung Nguyệt đi đâu rồi? – nàng nói chuyện lớn tiếng là vì muốn ngăn lại bất an đang không ngừng mở rộng trong lòng mình.

Song những lời này hình như đã chọc giận Hàn Mặc Hiên, hắn túm chặt cổ tay nàng, khí lực khá lớn khiến nàng đau điếng, ánh mắt và giọng điệu lạnh trầm:

– Ta nói rồi, không có Mộ Dung Nguyệt, chỉ có Hàn Mặc Hiên ta. Nàng nghe không hiểu sao?

Bị hắn túm bắt ngờ tránh không thoát, giấy không xong, cánh tay còn lại của nàng vung lên đánh vào ngực hắn nhưng lại bị hắn ôm chặt lấy eo. Bên tai lập tức truyền tới một sự thực mà cả đời này nàng không muốn nghe nhất:

– Nàng trốn không thoát đâu, bắt đầu từ giờ phút này nàng sẽ trở thành nữ nhân của Hàn Mặc Hiên ta, vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện trở lại bên cạnh Mộ Dung Nguyệt. Hãy quên người kia đi. Yêu ta, tin tưởng ta, đó chính là nhiệm vụ duy nhất của cuộc đời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Phiên Phiên chưa từng nghĩ Hàn Mặc Hiên lại có một bộ mặt đáng sợ như thế này, lửa nóng trong mắt hắn cứ như muốn thiêu cháy nàng. Vì sao lại như vậy? Vì sao khi tỉnh lại thì tất cả mọi chuyện lại thay đổi? Vì sao Hàn Mặc Hiên lại nói những lời này với nàng? Suy nghĩ miên man làm cho đầu Phiên Phiên như muốn nổ tung ra. Nếu nam nhân trước mặt là Mộ Dung Nguyệt đang trong tình trạng mất khống chế thì có lẽ nàng sẽ tìm cách chuyển qua một đề tài khác và dễ dàng xao dịu hơn.

Từ bỏ sự giãy dụa, Phiên Phiên chăm chú nhìn hắn, chậm rãi hỏi:

- Đây là nơi nào?

Thấy nàng không còn giãy dụa nữa, Hàn Mặc Hiên cũng không dùng thêm lực, một tay chuyển lên cầm tay nàng, tay kia buông eo nàng ra vung lên về phía trước, ngạo nghễ nói:

- Đây là Mạc Phong sơn trang, là lễ vật ta muốn tặng nàng – nghiêng đầu, ánh mắt hắn tràn đầy nhu tình. – Thích không?

Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, lơ đãng nhìn thoáng qua rồi gật gật đầu:

- Cũng không tệ lắm.

Hắn khẽ nở nụ cười:

- Ta biết là nàng sẽ thích mà. – nắm lấy hai tay nàng, hắn đặt lên môi hôn nhẹ, giọng nói hơi khàn khàn. – Sau này đây chính là nhà của chúng ta.

Áp chế kinh hãi trong lòng xuống, Phiên Phiên cố trấn định, hỏi:

- Ý ngươi muốn nói là.. muốn ta ở lại nơi này?

Hắn gật đầu, trong mắt giấu không được vui sướng:

- Phiên Phiên, nàng gả cho ta, có được không?

Hấp một ngụm khí, thân thể Phiên Phiên run rẩy lên:

- Vì sao?

Hắn nhìn nàng chằm chằm, thâm tình giải thích:

- Sao đến bây giờ mà nàng còn hỏi ta một câu ngốc nghếch như vậy chứ? Vì ta yêu nàng!

Lời nói của Hàn Mặc Hiên từng chút oanh tạc vào đầu óc Phiên Phiên chọc thành một cái động rỗng toác. Nàng dùng ánh mắt không thể tin mà nhìn hắn, cứ như Hàn Mặc Hiên trước mặt nàng đột nhiên biến thành một con quái vật. Hắn yêu nàng? Đây là chuyện gì vậy? Sao Hàn Mặc Hiên lại yêu nàng chứ? Vì sao nàng không biết một chút gì?

Mạnh mẽ đẩy hắn ra, nàng vội vàng lui về sau hai bước, giọng nói run rẩy:

- Nếu vậy... sao ta lại tới được đây?

Hàn Mặc Hiên chợt cười một cách quỷ dị, mắt hí liếc nàng:

- Phiên Phiên, nàng sẽ không muốn biết đáp án đâu.

Bị tiếng cười của hắn dọa tới toàn thân sợ hãi, nàng lại lui về sau từng bước, hít vào một hơi thật sâu rồi bình tĩnh nói:

- Nói cho ta biết, ta có quyền được biết.

Hắn tùy tay hái xuống một đóa cúc trắng, đưa lên mũi nhắm mắt hít ngửi giống như đang vô cùng hưởng thụ. Sau một lúc lâu hắn mới mở mắt ra, một bên dùng tay bứt đứt, từng cánh hoa như tơ rơi xuống, một bên thân nhiên nói:

- Hắn bán nàng cho ta.

Một câu chấn động khiến cho đầu óc Phiên Phiên choáng váng, hai chân run rẩy không đứng được nữa, dường như trong lồng ngực nháy mắt bị rút cạn sạch khiến nàng phải ra sức hít từng ngụm từng ngụm khí một cách khó khăn, tim đập cũng nhanh hơn bình thường bội phần. Nàng không tin, có chết nàng cũng không tin Mộ Dung Nguyệt lại làm như vậy, Hàn Mặc Hiên đang lừa nàng, nhất định là như vậy.

- Người nói bậy.. người nói dối.. người gạt người! – nàng gần như rống ra những suy nghĩ trong lòng.

- Nhớ kỹ, ta vĩnh viễn cũng không lừa gạt nàng. – Hàn Mặc Hiên vẫn thản nhiên nhìn nàng.

- Dựa vào cái gì bắt ta tin người chứ? – nàng trừng mắt nhìn hắn.

Ném nhụy hoa trong tay xuống, vỗ vỗ tay, hắn liếc nhìn nàng một cái rồi chậm rãi nói:

- Đừng quên, độc trên người hắn còn chưa có giải được!

- Thì sao chứ? – nàng không hiểu giữa hai người này có quan hệ như thế nào.

- Thì không có sao, chỉ là... – hắn dừng một chút, chăm chăm nhìn nàng nói tiếp. – Thuốc giải mà hắn muốn đang nằm trong tay ta.

- Cái gì? – nàng kinh hô, đầu óc cũng hoạt động nhanh chóng dần lên. Đúng như lời Hàn Mặc Hiên nói, thuốc giải duy nhất đang nằm trong tay hắn, với một Mộ Dung Nguyệt có quyết tâm chiếm được thiên hạ nếu bị ép vào tình thế bất buộc thì chắc chắn sẽ không tiếc hết thảy đại giới đổi lấy thuốc giải... nếu vậy... Nàng hít một hơi, không dám nghĩ tiếp nữa.

- Phiên Phiên, nàng rất thông minh, nhất định đã nghĩ ra. – Hàn Mặc Hiên bình tĩnh nói. – Đúng vậy, hắn đã dùng nàng để đổi lấy thuốc giải của ta.

Một cỗ lạnh lẽo nổi lên tận đáy lòng, dần dần lan rộng ra khắp toàn thân Phiên Phiên. Lạnh quá, nàng cảm thấy cả người mình lạnh ngắt, cơn gió thu cuộn cuộn thổi vài chiếc lá vàng khô vòng vòng xoay quanh nàng. Gió lạnh thổi ngược vào trong ống tay áo, xâm nhập vào da thịt khiến nàng lạnh thấu xương, sống lưng cũng cứng ngắc, rùng mình. Giống như không chịu nổi cảm giác lạnh toàn tâm này, nàng ngồi phịch xuống đất, miệng lắp bắp:

- Không... người gạt ta... không... người gạt ta...

Hắn đi tới trước mặt nàng, hai tay nắm lấy đầu vai nàng buộc nàng phải đối diện với mình, giọng nói chắc như đinh đóng cột:

- Ta không lừa nàng, đây chính là sự thật!

- Không phải... người gạt ra.. người gạt ta.. người gạt ta — — nàng rống lên khàn cả giọng, dùng cả tay chân mà đánh hắn, đá hắn, đấm hắn, đạp hắn.. giống như phát điên vậy.

Hắn áp chế nàng vào người, dùng cơ thể giữ chặt tay chân không cho nàng động đậy nữa. Tay chân bị chế trụ, nàng cũng không chịu ngồi yên, cơ thể vận vận điên cuồng, đầu cũng không ngừng quay cuồng lắc qua lắc lại, tóc tai tán loạn trông như một nữ quỷ. Chợt nàng há miệng cắn xuống vai hắn, liều chết mà hung hăng cắn, cứ như muốn cắn đứt một miếng thịt của hắn. Mặc dù còn cách một tầng vải song vẫn có thể nhìn thấy bên dưới những chiếc răng vài tơ máu rỉ ra thấm qua lớp vải.

Hồi lâu, lực hắn trên đầu vai dần nhẹ xuống, cuối cùng nàng ngã ngửa đầu về sau, hư thoát nằm trên mặt đất, cơn gió xào xạc thổi chút bụi đất nhẹ phất lên mặt nàng. Ánh mắt vẫn mở to, nhìn trừng trừng lên khoảng trời không cao tít, trống rỗng vô hồn. Gió thổi tạt khiến mắt nhem đau nhưng mãi mà vẫn

không thấy một giọt lệ nào rơi ra.

- Hắn còn nói những gì nữa? – giọng nói khàn đục, mơ hồ dọa người.

Hắn cúi đầu chôn trong gáy nàng, hơi thở ấm nóng dịu dàng phả sau vầng tai:

- Không có, hắn không nói gì nữa.

Thật lâu sau, Phiên Phiên vẫn không có lấy một chút phản ứng, ngây ngốc nằm ở đó, mãi tới khi Hàn Mặc Hiên nâng nàng dậy, ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng như một đang dỗ dành một đứa nhỏ, ôn nhu an ủi nàng: "Khóc đi, khóc được sẽ không có việc gì nữa, ta sẽ thương nàng, cả một đời sẽ chỉ thương một mình nàng. Đời này chỉ cần có nàng là quá đủ với ta rồi. Ngoan, khóc đi, a!"

Lời nói của hắn quá dịu dàng và ôn nhu, rốt cuộc nàng không nhịn được cúi đầu khóc nức nở, càng khóc càng lớn, gào khóc tới mức tê tâm liệt phế. Nàng khóc nức như đứt từng khúc ruột, tới thiên hôn địa ám, cuối cùng cơ thể không còn sức chống đỡ nữa đành ngất lịm trong lòng Hàn Mặc Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chân tướng sự thực tàn khốc

Khi tỉnh lại đã vào hoàng hôn, chân trời phủ kín một tầng mây đỏ đang bị bóng đêm cắn nuốt chỉ vắt ra chút ánh sáng heo hắt. Nàng nhìn quanh quất thì thấy trong phòng không có ai cả. Đầu óc dần thanh tỉnh lại, thái dương nhức nhối vô cùng, Phiên Phiên xoay người ngồi dậy, tùy tay lau đi vết nước mắt lem luốc trên mặt rồi ngơ ngẩn nhìn chăm chăm chiếc rèm lụa đầu giường tới xuất thần.

"Kẹt ~~~" một tiếng, cánh cửa được mở ra, song nàng vẫn ngẩn người ngồi bất động không nhìn người tới là ai. Tiếng bước chân vững vàng nện xuống nền đất, dừng lại bên giường. Trên đỉnh đầu vang lên tiếng thở dài nhẹ nhàng khi nhìn thấy hai hàng nước mắt chảy dài trên má nàng.

Hàn Mặc Hiên không đành lòng, đưa tay giúp nàng lau nước mắt, chỉ là nước mắt không ngừng chảy ra làm cho tay hắn thấm ướt một mảnh. Lại thở dài một tiếng, hắn dịu dàng ôm nàng vào ngực.

—Gà cho ta đi! – hắn thì thầm nói ra tiếng lòng nhưng nữ nhân trong lòng vẫn không có lấy một tia phản ứng.

—Phiên Phiên. – hắn khẽ gọi nàng. Gương mặt khóc thương nhu nhược của nàng đã làm cho hắn động dung.

Trước khi hắn gọi thêm nàng một lần nữa thì nàng cũng chịu mở miệng:

—Ta muốn gặp hắn. – giọng điệu kiên định dị thường.

Hắn muốn vươn tay chạm vào má nàng thì lại bị nàng nghiêng đầu né tránh, cánh tay chơi vơi giữa không trung rốt cuộc cũng rút xuống một bên:

—Tội gì phải như vậy? – hắn thở dài lần thứ ba.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, nói rõ từng chữ một:

—Gặp hắn rồi ta sẽ gả cho người.

Đáy mắt hắn co rút lại, chăm chú nhìn nàng giống như muốn tìm ra chút chân thật trong lời nói từ đôi mắt của nàng. Nàng.. nàng không hề trốn tránh mà đối diện với hắn, trong mắt một mảnh trong sáng.

—Được! – cuối cùng thì hắn cũng đồng ý.

—Cám ơn! – nàng quay đầu đi không nhìn hắn nữa rồi ngã người nằm xuống, xoay lưng về phía hắn, lạnh lùng nói. – Ta mệt, người đi ra ngoài đi!

Nghe thấy tiếng bước chân dần rời xa, mãi tới khi cửa được khép lại thì Phiên Phiên mới xoay người lại, hai mắt thẳng tắp nhìn cái giá khắc hoa đầu giường. Không gặp được Mộ Dung Nguyệt thì nàng sẽ không chết tâm. Nàng muốn nghe chính miệng hắn nói ra sự thật, cho dù chân tướng có làm lòng nàng tan nát, sống không bằng chết.

Mấy ngày liên tiếp sau đó Hàn Mặc Hiên không có xuất hiện nữa, không biết có phải hắn đi liên lạc với Mộ Dung Nguyệt hay không. Đối với Hàn Mặc Hiên thì nàng không có gì là yêu là ghét, chỉ đơn thuần là quen biết mà thôi và nàng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện mình và hắn lại có lúc dây dưa không rõ thế này. Nàng có cảm giác cả người nam tử này tràn ngập linh khí, không giống một phạm nhân, buồn cười chính là một người như hắn lại động tâm với một người quá mức bình thường như nàng. Phiên Phiên ngồi trong hoa viên, cả khu vườn hoa cúc trắng như ôm lấy nàng, về mặt xuất thần nhìn đám mây chậm chậm trôi cuối trời. Duy trì tư thế này không biết đã bao lâu rồi, mãi tới khi xương cốt tê dại ê ẩm cứng còng thì nàng vẫn không có nhúc nhích.

Một tay nhẹ nhàng xoa nắn gáy và chân, cảm giác tê tê dạt dạt khó chịu tới cực điểm, nhịn không được, nàng thầm mắng một câu:

–Đáng chết! – đột nhiên sau gáy chợt lạnh, môi đôi bàn tay to rộng đang xoa nắn cho nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Nàng cũng không cự tuyệt ý tốt của đối phương, vì được xoa vuốt mà sự tê đau dần dần tan đi.

–Khá hơn chút nào không? – Hàn Mặc Hiên quan tâm hỏi.

Nàng gật gật đầu:

–Cảm ơn!

Bước tới trước mặt nàng, Hàn Mặc Hiên ngồi xuống tương đối với nàng, ánh mắt lại chuyển tới đóa cúc trắng trước người:

–Ta đã gặp hần. – hần cảm nhận được người bên cạnh khẽ run lên, ngừng một chút hần nói tiếp. – Ngày mai ta sẽ tự tay đem thuốc giải giao cho hần. – Rốt cuộc Phiên Phiên cũng nhìn về phía hần, trên mặt hiện lên một thoáng hoảng khiếp.

–Đến lúc đó nàng hãy đi cùng ta. – nói xong, hần hái một bông cúc, thuận tay cài trước vạt áo nàng rồi đứng dậy rời đi.

Rốt cuộc cũng gặp được hần, nghe thấy những lời nói thuyết phục của Hàn Mặc Hiên thì sự kiên định trong nàng có chút lung lay, thâm tâm sinh ra hoảng sợ. Sợ ư? Nói không sợ là giả, chính nam tử này đã khiến nàng dùng tất cả trái tim để yêu thương, kết quả chính hần lại khiến nàng tổn thương sâu nặng nhất. Nàng sợ muốn chết nếu phải nghe những lời tàn nhẫn, đoạn tuyệt từ miệng hần, những lời đó có thể xé nát trái tim nàng nhưng nàng lại không thể không bắt mình đi xác nhận. Ông trời ơi, sao lại nở trên đời nàng như thế này!

Sáng sớm hôm sau Phiên Phiên cùng Hàn Mặc Hiên rời Mạc Phong sơn trang, về phần muốn đi đâu thì nàng không hỏi và cũng không muốn hỏi. Xe ngựa chạy một đường xóc nảy, khoảng ba canh giờ sau thì dừng lại.

Vén rèm lên, Hàn Mặc Hiên nhảy xuống trước rồi dìu Phiên Phiên đi xuống. Bước xuống khỏi xe ngựa, Phiên Phiên đưa mắt nhìn bốn phía, một mảnh đất hoang vô tận, xung quanh có vài đồng đất trụi lủi, xa xa là núi non trùng điệp, không có lấy một bóng người.

–Hần chưa tới. – thấy nàng nhìn quanh, Hàn Mặc Hiên lên tiếng làm yên lòng nàng.

–Ừm! – nàng cúi đầu tựa người bên cạnh xe, mấy ngón tay bầu vào trong vịn váy. Thời gian trôi qua như nhỏ giọt, cảm giác chờ đợi một người khiến nàng chán ghét vô cùng. Ngay tại lúc nàng sắp chịu không nổi, định ngồi vào trong xe thì bỗng trong không khí tràn tới một cỗ hương khí – hương hoa quế!

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt nhìn lại chỉ thấy xa xa phía chân núi có một bóng đen mờ mờ chậm rãi di chuyển. Phiên Phiên chuyên chú nhìn vào bóng đen xa xa kia, ngay cả thở cũng ngưng trệ. Mãi tới khi điểm đen ngày càng gần thì bên tai vang lên tiếng vó ngựa.

Một người một ngựa dừng ngay trước mặt bọn họ, Mộ Dung Nguyệt mặc một thân hắc bào xuất hiện, ngũ quan tuấn mỹ âm nhu, làn da trắng nõn ónh nhuận, thêm trường bào màu đen phụ họa lại càng lộ ra một cỗ khí chất tà nịnh. Thân hình cao lớn ngồi trên con ngựa cũng đen nhuận, cứ như một vị thần hạ thế.

Mộ Dung Nguyệt không hề liếc mắt nhìn Phiên Phiên mà bắn thẳng tới Hàn Mặc Hiên:

–Thuốc giải.

Hàn Mặc Hiên lấy từ trong áo ra một chiếc bình sứ nhỏ màu đỏ, nắm trong tay:

–Đây là lỵện thuốc cho nửa năm. – nói xong, hần đương bước qua thì lại bị Phiên Phiên ngăn lại.

–Khoan đã!

Rốt cuộc phượng mâu cũng miết tới phía nàng, ánh mắt không hề mang theo một chút độ ấm. Cố nén nhịp tim đập thành thịch, nàng dừng cảm nhìn thẳng vào mắt hần, thờ sâu hỏi:

–Vì sao?

Khóe môi hần nhếch lên một nét cười, xong đáy mắt thì không hề cười chút nào:

–Ngươi nói cái gì?

Nhắm chặt mắt lại, nàng tận lực khống chế giọng nói nghẹn cứng quai dí của mình:

–Vì sao lại muốn dùng ta để đổi giải dược? – hần không nghĩ nên nói rõ với nàng sao?

–Nói lung tung! – hần cười nhạt, cúi đầu chăm chú nhìn nàng. – Ngươi.. rất đáng giá!

Lời nói của hán lọt vào tai nàng bắt đầu vang lên tiếng vỡ vụn, là tiếng còi lòng tan nát. Sau đó nàng nghe được một câu khiến cho máu toàn thân nàng đông cứng lại:

–Hàn Mặc Hiền, ngay cả một nữ nhân đã qua tay bốn vương mà người cũng muốn có, đúng là si tình!

Không thể tin những lời này lại nói ra từ miệng Mộ Dung Nguyệt, chúng công kích đã thương nàng, thật tàn nhẫn, so với giết nàng đi còn đau hơn. Nghĩ lại kết cục của nàng so với Triển Ly còn thê thảm hơn nhiều. Cái thứ tình cảm từng khiến cho nàng tự cho là lưỡng tình tương duyệt so với thứ tình cảm nhất sương tình nguyệt như Triển Ly dường như biến thành một điều khó coi tới mức cười. Nếu không phải lưng đang dựa vào xe ngựa thì nàng đã sớm gục xuống mặt đất rồi,

Không biết Mộ Dung Nguyệt đã rời đi ra sao, mãi tới khi Hàn Mặc Hiền bước lại lấy tay đỡ nàng thì lưng nàng trượt dọc theo xe ngựa ngã quỵ xuống. Nàng ngồi phịch, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, cười muốn điên, cười đến dại, cười ta nước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiền Phiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Sau đó Phiền Phiền ngã bệnh, một mõi nằm trên giường gần một tháng trời, ngay cả thuốc cũng không có công dụng làm cho nàng khỏe lên. Hàn Mặc Hiền cũng cực nhọc ngày đêm, không yên ổn chăm sóc nàng nguyên một tháng, nói không cảm động là gạt người. Nói gì thì thân phận của Hàn Mặc Hiền cũng là thế tử gia, một gia đình hiển hách, lỗi lạc, một nam nhân thanh cao tự lập thể nhưng lại có thể vây quanh nàng nào bưng trà bón thuốc, dốc lòng chăm sóc. Nhìn thấy trên cằm vốn trơn nhẵn của hán mọc tua tua râu, nàng có chút không đành lòng. Chỉ mình nàng biết là nàng đối với hán chỉ có quen biết mà thôi, trái tim bị tan nát này không thể chấp nhận thêm một chút tình cảm nào nữa rồi. Nghĩ tới lời hứa hẹn ưng thuận của mình với Hàn Mặc Hiền, nàng tự giễu chính mình, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa nàng sẽ biến thành Hàn phu nhân.

Trong lòng nàng vẫn vẫn vương một ít nghi vấn nhưng đã nhanh chóng bị đau đớn áp xuống không thể nào thốt ra miệng hỏi được. Gần đây tiết trời có hơi se lạnh, Phiền Phiền hơi khỏe lại ngồi nhìn qua ô cửa sổ, vẻ mặt lo lắng bị thương, những đám mây đen thui xa xa cứ như đang há to mồm cắn nuốt tất cả mọi thứ xung quanh. Đột nhiên nàng cảm thấy có quá nhiều chuyện thoát nhìn cổ quái tới cực điểm.

Bởi vì thân thể nàng dạo này có chuyển biến tốt lên nên Hàn Mặc Hiền cũng yên tâm không ít, hán không còn ngày ngày đêm đêm trông coi bên cạnh nàng nữa. Sáng sớm hôm nay, Hàn Mặc Hiền bước ra khỏi cửa cũng không còn nói muốn đi đâu, đến tận bây giờ đã chạng vạng tối mà vẫn chưa thấy hán trở về. Nhân rồi tới nhâm chán, nàng đẩy cửa đi ra ngoài, thông thả buông bước tới hoa viên, đập vào mắt là một mảnh điêu hui, chỉ có những đóa cúc trắng là vẫn còn kiêu ngạo trong gió. Nhìn đám cỏ khô trước mắt, Phiền Phiền vô tri vô giác ngồi xuống, ngón tay vô thức đùa nghịch những ngọn cỏ non, ngẩng đầu nhìn trời cao, đã không còn chim yến tước phía chân trời, thiên không trống rỗng giống như lòng nàng vậy. Khí thu dày đặc, gió lạnh lạnh len lỏi vào xương thịt, không khí nghèn nghẹn khó khốc, mắt bị gió thổi cay xè, đau đớn bức ra nước mắt. Dùng mấy lá cỏ khô bện một chú dế mèn, đơn điệu mà nhộn nhạo, nước trong hốc mắt dâng lên, chớp mũi chua xót tới mức khiến nàng ngọt thở!

- Phiền Phiền! – một tiếng gọi thân thiết truyền tới từ phía sau.

Nàng chưa có quay đầu lại, lén lút nắm chặt con dế mèn bằng cỏ vào lòng bàn tay xong mới đứng dậy.

Hàn Mặc Hiền bước nhanh tới trước mặt nàng, cười nói:

- Ta mang về cho nàng một lễ vật này. – hôm nay tâm tình của hán hình như đặc biệt tốt.

Không có tâm tình tìm hiểu niềm vui của hán, nàng xoay người hướng trong phòng mà đi. Hán vội vàng đuổi theo sau nàng cùng đi vào phòng. Phiền Phiền ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, Hàn Mặc Hiền cũng kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với nàng. Thấy hán vẫn cố chấp y như một đứa nhỏ không đòi được thứ mình muốn, tâm nàng không khỏi mềm nhũn ra. Thở dài một tiếng, nàng hỏi:

- Là cái gì?

Hán cười hi hi lấy từ trong ngực ra một cái hộp ngọc đưa cho nàng. Nàng đưa tay nhận lấy, bắt gia "O" một tiếng. Cái hộp này thật kỳ lạ, cảm giác rất mềm dịu, giữa tiết thu se lạnh mà nó vẫn duy trì được sự ấm áp. Cẩn thận quan sát thì phát hiện những hoa văn trên hộp ngọc rất tinh xảo, là ngọc nguyên chất, trắng suốt không tí vết. Đang định mở ra nhìn thì đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh quái dị vang lên, nàng nghi hoặc nhìn Hàn Mặc Hiền ngồi trước mặt mình. Hán chỉ cười không nói gì, ý bảo nàng cứ mở ra xem. Hồ nghi mở nắp hộp ra, nàng kinh ngạc tới mức muốn bật cười.

Trong chiếc hộp có một con dế mèn to lớn đầu đen, nó đang hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng kêu to. Nàng tròn mắt hỏi:

- Cái này... đây là...

Hàn Mặc Hiền mỉm cười, giúp nàng đẩy nắp lại rồi giải thích:

- Đây là một loại ôn ngọc ở kỳ sơn làm ra, bản thân nó có thể phát ra sức nóng, ta sai người làm nó thành chiếc hộp đựng dế mèn. Nếu vậy thì con đại

tướng quân đầu đen này có thể nằm trong chiếc hộp ám áp trải qua một mùa đông rồi. – hấn nhẹ nhàng nói, còn khỏe mắt Phiên Phiên đã ướt át một mảnh.

- Vì sao ngươi lại đối tốt với ta như vậy? Ta ... ta chẳng có thứ gì cho ngươi được cả. – nàng ghen ngào.

- Nàng không cần cho ta cái gì hết, chỉ cần hưởng thụ những gì ta tặng nàng là được rồi. – hấn cười nói.

Lệ lại rơi xuống khỏi khóe mắt nàng, nhắm chặt mắt lại, rồi cuộc nàng cũng hạ quyết tâm:

- Nếu ngươi không chê ta đây đã không còn một thân trong sạch thì hãy cưới ta!

- Phiên Phiên! – về mặt Hàn Mặc Hiên biến đổi, tay dùng chút lực kéo nàng ngồi lên chân mình. – Nàng nói thật sao? – thấy nàng gật đầu, hấn bật hô một tiếng rồi ôm chặt nàng vào lòng. Sau đó đôi môi cực nóng phủ lên má, mũi, mắt và cuối cùng run rẩy áp lên cánh môi nàng. Hấn cẩn thận mà hôn nàng, như là sợ sẽ làm bị thương tới nàng. Nụ hôn chân thành cực điểm, hết sức nhẹ nhàng, nàng niu không dám vội vàng.

Bốn cánh môi chậm chậm tách ra, khuôn mặt Phiên Phiên hơi ửng đỏ nâng lên nhìn hấn rồi sau đó mới mở miệng nói:

- Có một chuyện ta vẫn không hiểu rõ.

- Nàng nói đi. – hấn vui vẻ nói.

Hai mắt nàng chuyên chú vào hấn:

- Sao ngươi lại có được thuốc giải của độc Long Tiên Hương?

- Vương công công trong cung từ chịu ân huệ của gia phụ ta. – hấn bình thản giải thích cho nàng nghe.

Nàng nhìn hấn, gật gật đầu.

Hấn nhẹ nâng cằm nàng lên, trong mắt tràn đầy nhu tình:

- Những ngày tiếp theo có lẽ ta sẽ rất bận, Phiên Phiên, ta sẽ biến nàng thành tân nương hạnh phúc nhất trên thế gian này. Tin ta, yêu ta! – hấn hứa hẹn lời thề son sắt.

"Ta ta, yêu ta..." nàng nhủ mảy, thì thảo lặp lại những chữ này, những lời nói từng quen thuộc kích xuống làm lòng nàng nổi lên từng trận gợn sóng, tâm tư có chút mất mát, hư vô.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hôn lễ tại Mạc Phong sơn trang [hạ]

Những ngày sau đó son trang quả nhiên náo nhiệt hẳn lên, từng đoàn người không ngừng ra vào son trang. Có người đưa tới đồ dùng cho hôn lễ, có người mang đồ cưới đến, thậm chí còn có một số người bề bộn xây dựng, bố trí phòng cưới ở nam viên thôn trang.

Ngay lúc mọi người bận bịu mỗi người một việc thì Phiên Phiên lại cảm giác hành động của Hàn Mặc Hiên có điểm cổ quái. Rõ ràng là hấn rất vui vẻ chuẩn bị làm một chú rể nhưng thỉnh thoảng nàng thấy hấn cứ đứng ngẩn người thất thần, hơn nữa vài lần còn đột nhiên rời khỏi son trang không nói một lời nào, đi vài ngày cũng chưa trở về. Ban đầu nàng còn tưởng là hấn đi ra ngoài chuẩn bị cho hôn lễ nhưng sau khi thấy hấn vội vàng quay lại thì nàng lại có cảm giác bên dưới không khí vui mừng này đang có chuyện gì đó mờ ám âm thầm diễn ra, biến hóa và mọi thứ đang dần thay đổi.

–Cô nương, nên ăn một chút cháo tổ yến đi! – Tiểu Hi nhu thuận đem bát cháo để trên bàn. Đây chính là tiểu tỷ nữ mà Phiên Phiên nhìn thấy lần đầu tiên tới nơi này.

–Đề đó đi, lúc nào ta đói sẽ ăn. – nàng ờ ờ đáp, với tay lấy mấy chiếc khăn hi cho bà mới chọn cho nàng rồi ngồi đó nhìn ngẩn ngơ tới xuất thần.

Tiểu Hi đi tới lấy lại mấy chiếc khăn, nhỏ giọng khuyên:

–Cô nương, ba ngày sau chính là ngày hi của người và chủ nhân, người nên ăn nhiều một chút để bồi bổ thân thể. Tổ yến có tác dụng dưỡng nhan, tân nương tử nên ăn nhiều một chút để tới ngày thành thân sắc hồng tươi tỉnh hơn thì mới tốt!

Ba ngày sau đã thành thân rồi sao? Vì sao một tân nương tử như nàng lại không có lấy một chút hạnh phúc của một người con gái sắp gả chồng nên có? Thấy tiểu nha đầu Tiểu Hi kia có vẻ rất cao hứng, còn vui vẻ hơn một tân nương như nàng, thật không biết là người muốn lấy chồng thực ra là ai nữa. Không thể phủ nhận, Hàn Mặc Hiên là một nam nhân tốt, sau này hấn là một người chồng tốt, một người cha tốt nhưng tất cả không phải là thứ hạnh

phúc mà nàng mong muốn.

Đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, nàng cầm chén cháo lên nhưng không muốn ăn chút nào, chỉ vì nàng không muốn Tiểu Hi cứ đứng bên cạnh thao thao bất tuyệt, đánh trống reo hò nữa.

–Chủ nhân của các người đâu? – nàng thuận miệng hỏi.

–Sáng sớm ngày ấy đã đi ra ngoài, bây giờ vẫn chưa có trở lại. Cô nương nếu có việc gì thì cứ sai các nô tài đi làm. – Tiểu Hi đáp.

–Không có việc gì đâu. – nàng suy nghĩ một chút rồi nói. – Chẳng qua dạo này chủ nhân của các người thường xuyên xuất môn, không biết là đi làm cái gì.

Tiểu nha đầu “Phi” một tiếng bật cười:

–Chủ nhân đi ra ngoài còn có thể làm chuyện gì nữa chứ, không phải vì muốn chuẩn bị cho hôn lễ cùng cô nương sao. – thấy Phiên Phiên không nói gì, nàng lại cười hề hề thần bí. – Cô nương yên tâm, chủ nhân đều rất quan tâm tới chuyện của cô nương, mọi chuyện đều tự thân mình làm. Mấy ngày trước ngài còn sai người ở nam viên làm một cái bãi đất nhỏ. Chúng nô tỳ cảm thấy rất kỳ quái nhưng sau mới biết được thì ra cô nương thích chơi chơi để, ha ha ~! Ông chủ đúng là rất có tâm. .

–Tiểu Hi! – Phiên Phiên gọi một tiếng, không cho nàng ấy tiếp tục nói dông nói dài nữa, nghe mà phát phiền. – Ta mệt mỏi, người đi ra ngoài đi. – nàng hạ lệnh đuổi người.

Tiểu Hi hình như biết mình nhiều chuyện, thảm lễ lười rỏ khúm núm rồi đi.

Thôi, không phải sắp thành thân sao? Có gì cần suy nghĩ nữa, nữ tử nào mà chẳng phải lấy chồng. Huống chi, nếu so sánh ra thì nàng quả thực có phúc nhiều lắm. Âm thầm tự giấu mình, chỉ là.. đời này nhất định là muốn phụ hân.

Cuối cùng thì việc vui với Hàn Mặc Hiên sau ba ngày đã tới. Trong ngoài thôn trang đều giăng đèn kết hoa, pháo nổ đi đùng rất náo nhiệt. Tuy trong trang không có mời khách khứa nhưng không khí vui mừng cũng không vì vậy mà giảm bớt. Hai ma ma đang ở trong phòng giúp nàng chải tóc trang điểm.

–Thứ nhất là phải sống bên nhau tới cuối đời, thứ hai là sống thọ hưởng phú quý, thứ ba là phải sinh con trưởng nối đường. – ma ma cứ lăm lăm bấm mấy lời này, còn Tiểu Hi thì vừa giúp ma ma chải đầu cho nàng, vừa thì thào “Sớm sinh quý tử”.

–Cô nương, lúc này nên ăn nhiều một chút, đợi tới giờ lành sẽ tiến hành bái thiên địa, tới khi phu thê được đưa vào động phòng hoa chúc sẽ không thể ăn được nữa. Tuy lúc đó trên bàn có bánh kẹo cưới nhưng ăn cũng không thể no bụng được. Nào, ăn vài miếng đi! – Tiểu Hi làm hết phận sự khuyên giải, nhưng vẫn không giấu được ý nghịch ngợm của mình.

Đợi tới khi tất cả mọi thứ được chuẩn bị thỏa đáng thì bên ngoài liền có tiếng người gọi với vào:

–Giờ lành đã tới!

Vì thế nàng liền bị một đám nha đầu và ma ma giúp đỡ nâng áo váy đi ra, ngồi vào kiệu hoa, một đường đi thẳng tới phòng tân hôn được trang hoàng bố trí hoa lệ phía nam viên.

Kiệu hoa dừng trước cửa nam viên, nhưng đợi nửa ngày vẫn chưa thấy tân lang tới đón. Thấy giờ lành sắp qua, bọn hạ nhân bên ngoài kiệu cũng cuống quýt cả lên. Một đám người bên ngoài không ngừng xì xào bàn tán. Ai, có gì mà gấp chứ, nàng là tân nương tử còn không lo thì bọn họ nhiệt tình lo lắng như thế làm cái gì. Phiên Phiên ngồi trong kiệu cười thầm.

Thời gian cứ thế trôi qua, giờ lành cũng đã mất nhưng Hàn Mặc Hiên vẫn không xuất hiện. Bỗng bên ngoài có người chạy tới, nhỏ giọng nói với bà mối:

–Chủ nhân vẫn chưa có về! – giọng nói tuy nhỏ nhưng vừa vắn lăm cho Phiên Phiên ngồi trong kiệu đang chú ý hết thấy động tĩnh bên ngoài đã nghe được rành mạch.

Nói đùa cái gì vậy? Ngày thành thân lại không có chú rể sao? Tuy khi nghe thấy tin này có chút giật mình nhưng nàng không vì vậy mà thấy đau lòng, nàng chỉ cảm thấy chuyện này có chút quý dị.

Vì sao ngay lúc này Hàn Mặc Hiên lại lựa chọn rồi đi? Chẳng lẽ hân hối hận? Nghĩ lại quãng thời gian trước đó những biểu hiện quan tâm, bảo vệ của hân với nàng thì hân là không thể có chuyện này được. Nàng cân nhắc cẩn thận, nếu vậy có khi nào lão cha vương gia của hân không đồng ý? Điều này rất có thể xảy ra. Nếu đúng như vậy thì nàng thật sự đã làm liên lụy tới hân rồi. Dù sao gia tộc hân cũng là hoàng thân quốc thích, tuyệt đối sẽ không cho phép một nữ tử như nàng bước chân vào cửa.

“Thật xin lỗi, Hàn Mặc Hiên, đã khiến cho người khó xử rồi!” – nàng thầm thở dài trong lòng.

Một lát sau lại có một ma ma ngấp ngừng đứng trước cửa kiệu, lúng túng nói:

–Cô ... cô nương... chủ nhân... chủ nhân.. ngài ấy...

–Ta biết! – không để cho bà nói xong. Phiền Phiền lên tiếng. – Trở về đi, đứng nơi này hơn nửa ngày trời, ta cũng mệt mỏi rồi. Cuối cùng thì hôm nay cũng có thể ngủ một giấc thật ngon.

Ngay lúc đội khiêng kiệu chuẩn bị nâng kiệu đưa nàng về thì một trận xôn xao cùng với âm thanh sắc bén vù vù thổi tới đám người phía nàng. Những tiếng thét chói tai, tiếng khóc la trong khoảnh khắc trào lên rồi đột nhiên biến mất cứ như chúng chưa từng xuất hiện. Tiếng ồn rớt cuộc cũng dừng lại bên cạnh kiệu của nàng, sự im lặng tới quý dị vây quanh cả người nàng. Bên dưới màn kiệu, khi lớp tua rèm lay động, nàng nhìn thấy một đôi giày trắng chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiền Phiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Nhìn đôi giày trắng kia trần trối, máu trong người nàng nháy mắt đông cứng lại. Bên ngoài liệu yên lặng như tờ, đôi giày kia vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích. Người bên ngoài bất động, người trong kiệu cũng không dám di chuyển, cứ giằng co như vậy một hồi, ngay cả thở cũng nén lại. Mãi tới khi màn kiệu đột ngột bị mở ra.

Ánh sáng mãnh liệt thình *** h chiếu vào trong kiệu, Phiền Phiền bị khăn hi che đầu nên căn bản không nhìn thấy người nào. Nhưng dù cách một tầng khăn đồ thì nàng vẫn cảm nhận được một đôi mắt sáng quắc đang chăm chú nhìn nàng, trái tim vì vậy mà nhảy lên không ngừng. Một cánh tay trắng nõn ónh nhuận vươn tới trước mặt nàng, nàng theo bản năng lùi lại làm cho lưng áp sát vào thành kiệu. Ngón tay thon dài đã túm lấy một góc khăn hi, nhẹ nhàng vung lên, chiếc khăn đồng thời rơi xuống, nàng ngẩng đầu hoảng sợ nhìn lên. Thời gian cứ như ngưng lại, Mộ Dung Nguyệt mặc một thân lam nhạt trường bào đứng trước kiệu, trên mặt không có chút diễn cảm gì, chỉ có đôi mắt sáng rực rạng rỡ.

Thân thể cao ngất đứng chắn ngay trước mặt tỏa ra một thứ khí thế rung động, bốn mắt chạm vào nhau khiến lòng nàng nhói lên đau đớn. Hắn cứ như một vị thần giáng ngay xuống kiệu hoa của nàng, còn người mà đáng ra nàng được gả cho lại không thấy xuất hiện. Trời cao sao tàn nhẫn muốn làm thương tổn nàng như vậy?! Nhất thời ủy khuất trong lòng dâng lên, nước mắt trào ra từng giọt từng giọt như trân châu rơi xuống hai bên má.

Bên tai truyền tới một tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó cánh tay kia vung lên, nàng bị kéo ra khỏi kiệu hoa vào rơi vào một khuôn ngực ấm áp, kiên cố.

Từ này giờ Mộ Dung Nguyệt vẫn không nói một lời nào nhưng nhìn thấy nước mắt Phiền Phiền cứ thế ào ạt tuôn ra thì rớt cuộc tức chế không nổi nội tâm dậy sóng mãnh liệt mà ôm nàng vào lòng. Hai tháng, nàng đã rời khỏi hắn hai tháng trời, đây chính là cực hạn của hắn rồi. Cho dù hậu quả có thế nào thì hắn cũng phải mang nàng về bên cạnh, không ai có thể ngăn cản hắn.

Khóc nháo một trận no nê trong lòng hắn, Phiền Phiền chợt nghĩ tới điều gì đó lập tức đẩy hắn ra. Mắt hạnh trừng lớn nhìn Mộ Dung Nguyệt đang đứng trước mặt nàng, hai mắt khẽ giật mình một chút rồi sau đó chậm rãi ngưng tụ hoảng sợ cùng hận ý. Nhìn tới xung quanh một đám người tới tở trong son trang hoặc nằm hoặc quỳ, hoặc nằm úp sấp thì nàng kinh hô:

- Người giết họ?!

Hai hàng mây rậm đen nhũn chặt lại, giống như không hài lòng với sự lên án của nàng, song hắn vẫn không chịu giải thích mà bước lên kéo nàng vào lòng. Nàng lại cuống quýt né tránh lui về sau từng bước, thét lên chói tai:

- Đừng có tới đây... người đứng là ma quỷ! – Trời ơi, rớt cuộc nàng đã yêu một nam nhân như thế nào? Hắn xem mạng người như cỏ rác, giết người mà mặt không chút đổi sắc, đúng là ác ma chuyển kiếp.

Xoay người phát hiện một thân ảnh xinh đẹp đang chạy tới đứng bên cạnh mình thì Phiền Phiền bật thốt một tiếng vui mừng:

- Tiểu Hi! – giống như một người đang giã dũa chết đuối đột nhiên túm được một cây gỗ, Phiền Phiền ra sức nắm lấy vai Tiểu Hi. – Thật tốt quá.. người vẫn còn sống.. người không chết.. thật tốt quá.. Rớt cuộc người vẫn còn sống! – nàng nói năng lộn xộn cả lên.

- Cô nương! – Tiểu Hi bình tĩnh nói. – Bọn họ cũng chưa chết.. người.. không cần quá lo lắng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tiểu Hi rồi đảo mắt mờ mịt quan sát xung quanh, những tới tở kia vẫn còn nhúc nhích, một khắc này nàng giật mình ngây ngốc. Thấy nàng không có phản ứng, Tiểu Hi vỗ nhẹ lưng nàng, ôn nhu nói:

- Những người này chỉ là bị điểm huyết, không có việc gì.

Ngón tay di di hai bên thái dương một hồi, Phiền Phiền đẩy tay Tiểu Hi ra, giọng nói lạnh lẽo:

- Người là ai?

Tiểu Hi cúi người, hạ mắt, giọng nói vững vàng:

- Tiểu Hi là hồng y từ sĩ của trang chủ, phụng mệnh trang chủ ở bên cạnh bảo vệ cô nương.

- Ai là trang chủ của ngươi? – nàng thăm kinh hãi, truy vấn từng bước.

Tiểu Hi liếc nhìn tới Mộ Dung Nguyệt không được tự nhiên rồi đáp:

- Mộ Dung trang chủ!

Phiên Phiên có chút thần thờ nhìn Mộ Dung Nguyệt đứng cách đó vài bước, rồi lại nhìn một đám hồng y thị vệ không biết xuất hiện từ khi nào khắp bốn phía thôn trang, nàng chợt bật cười thê lương. Vì sao nhaoáng một cái Tiểu Hi liền biến thành hồng y từ sĩ của Mộ Dung Nguyệt? Sao Mộ Dung Nguyệt lại đột ngột xuất hiện tại Mạc Phong sơn trang đúng vào ngày thành thân giữa nàng và Hàn Mặc Hiến? Còn nữa, vì sao tới lúc này mà Hàn Mặc Hiến vẫn chưa chịu xuất hiện? Tất cả mọi chuyện đều liên quan tới Mộ Dung Nguyệt sao? Đầu óc nàng cứ quay cuồng những câu hỏi không lời đáp, hai bên huyệt thái dương giật giật đau đớn, còn Mộ Dung Nguyệt vẫn đứng đó không nói một từ nào. Đầu choáng váng nặng trĩu như muốn bỏ trôi ra, cuộc bộ loạn choạng muốn chạy trốn khỏi nơi quái quỷ này nhưng lại lao đảo không vững. Mộ Dung Nguyệt bước nhanh tới trước, lập tức đỡ lấy nàng, vẻ mặt thần thiếu không nói nên lời.

Nàng suy yếu bị hắn ôm chặt vào trong ngực, một thoáng suy nghĩ vụt qua đầu nàng. Cái ôm ấm áp này lại khiến cho lòng nàng tham lam không muốn rời đi, cảm giác rất yên lành nhưng lập tức nổi lo lắng bất an ủa về cấu xé trái tim nàng. Nàng muốn mãi mãi rời đi, mãi mãi không xuất hiện trước mặt hắn nữa.

- Phiên Phiên! – cuối cùng thì hắn cũng mở miệng gọi nàng, giọng nói khàn khàn mang theo cần trọng.

Ha ha, mới không bao lâu mà hắn đã gọi tên nàng một cách khó khăn như vậy sao? Nàng chưa sốt nghĩ, trong lồng ngực lại như bị hút hết đường khí chỉ có thể hít vào từng ngụm không khí cô ức chế nước mắt đang muốn trào ra. Thân thể cứng ngắc biểu hiện cự cự tuyệt của nàng với hắn.

Cảm nhận được mâu thuẫn của nàng, hắn khẽ thờ dài nói:

- Nàng oán ta?

Oán ư? Chuyện tới lúc này mà nàng còn có quyền oán sao? Từ trước tới nay đều do nàng đơn phương tình nguyện, đều do nàng ảo tưởng ai cũng si mê mình, chỉ một câu thôi cũng đủ để phán định sống chết của nàng. Oán thì sao mà không oán thì thế nào? Có ý nghĩa gì với hắn ư?

- Ha ha ... – nàng cười rộ lên một cách thê lương, nước mắt chung quy không thể ngăn nổi, cứ thế yên lặng chảy xuôi xuống.

Bỗng lòng bàn chân nhẹ hẫng, thoáng cái nàng bị hắn bế ngang lên. Nàng không kháng cự và cũng vô lực kháng cự, cứ để mặc cho hắn ôm rồi khỏi Mạc Phong sơn trang. Những hồng y thị vệ ở lại phía sau giải quyết hậu quả.

Bên ngoài thôn trang có một cỗ xe ngựa màu đen rất lớn đậu sẵn ở đó. Mộ Dung Nguyệt ôm nàng ngồi vào xe ngựa, đặt nàng nằm xuống chiếc chăn dày rộng rồi mới ngồi xuống bên cạnh, một tay vẫn gắt gao vây quanh người nàng.

- Vì sao? – ngồi trong xe ngựa chừng một canh giờ, cuối cùng Phiên Phiên cũng mở miệng hỏi. – Vì sao lại tới tìm ta? Chẳng lẽ ngươi còn thấy lần trước đối với ta nhục nhã còn chưa đủ sao? – khi hỏi, nàng không nhìn hắn, hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm rèm xe màu đen phía trước.

Hơi thở nóng ran phun trên đỉnh đầu nàng, cánh tay quấn quanh eo nàng siết thêm chặt. Mộ Dung Nguyệt chậm rãi nói:

- Ở lại bên cạnh ta, lúc này đây ta sẽ không dễ dàng buông nàng ra nữa. – ngữ khí kiên định, cái ôm ấm áp từng một lần khiến nàng mềm lòng lập tức đồng ý với hắn. Nhưng sự thật đau đớn tới tê tâm liệt phế kia đã khiến nàng sợ hãi, nàng cũng chỉ là một nữ tử bình thường làm sao có thể chấp nhận một nỗi đau đớn khắc cốt ghi tâm như vậy chứ? Nàng.. nàng không muốn yêu... không muốn lại yêu thương hắn nữa.

- Nếu... ta không muốn trở lại bên cạnh ngươi?! – nàng từ từ chuyển tầm mắt về phía hắn. – Ngươi sẽ thả ta đi chứ?

Nàng cảm nhận được hơi thở hắn khựng lại, cánh tay trên lưng nàng tăng thêm lực đại kinh người, cứ như muốn bóp nát nàng; song nàng vẫn quật cường, không thém phát ra một tiếng rên rĩ. Sau một hồi lâu, Mộ Dung Nguyệt mới âm trầm nói:

- Sẽ không, chết cũng không buông! – ánh mắt sắc bén chuyên chú nhìn nàng khiến người ta sợ hãi.

Bị hắn quan sát, nàng vội vàng hạ mi mắt xuống, từng đoạn ký ức cứ thế trào ra trước mắt. Nàng cố nuốt khan một tiếng rồi mở miệng hỏi ra nghi vấn trong lòng:

- Rốt cuộc ngươi muốn ta thế nào?

Mộ Dung Nguyệt nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng đang cố né tránh, cả giận nói:

- Ta muốn nàng yêu ta! – nói xong, hắn chụp lên đôi môi vì kinh hoàng mà khẽ run rẩy của nàng. Đôi môi nóng rực bá đạo hàm chứa sự mềm mại của nàng, dùng sức khơi mở hàm răng cắn chặt của nàng, chiếc lưỡi bừa bãi công thành đoạt đất trong miệng nàng. Nụ hôn cuồng bạo này đã khiến cho lớp phòng ngự cho sự đau đớn trong nàng sụp đổ.

Trời ơi, có ai tới cứu nàng không? Nam nhân khiến cho lòng nàng bị thương tới tan nát vậy mà còn thình *** h quay lại, bá đạo tuyên bố muốn nàng yêu

hắn. Nàng mệt mỏi quá, cõi lòng đau đớn không sao chịu nổi. "Yêu", một chữ này sợ là vĩnh viễn không dứt được.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiền Phiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Không thể nề hà nhập quân doanh

Rốt cuộc thì hắn xem nàng là cái gì? Một món đồ chơi thích thì chơi không thích thì vứt bỏ ư? Một thứ có giá trị dùng để đổi thuốc giải? Hay là một con ngốc đáng buồn cười? Đến tận cùng là nàng đã làm sai điều gì mà khiến hắn đối xử với nàng như vậy chứ? Chớp mũi chua xót, lửa giận trong lòng không nén nổi mà trào lên.

“Chát” một tiếng, trên mặt Mộ Dung Nguyệt hiện rõ vết đỏ năm ngón tay. Nụ hôn của hắn vẫn chưa dừng, lúc này hắn đem bắt chéo tay nàng về sau, hôn nàng càng thêm sâu.

– Ừm... – một cổ ngọt tanh ngập tràn trong miệng nàng không thể tin được, người nam tử này cắn môi nàng mà vẫn còn hôn mãnh liệt, điên cuồng được. Nhất thời đầu óc nàng choáng váng, một khắc trước còn tức giận muốn điên nhưng giờ khắc này tất cả mọi thứ cứ hỗn loạn cả lên, từng chút từng phá hư lòng nàng.

Mộ Dung Nguyệt thỏa mãn buông nàng ra, lực tay vẫn không hề giảm đem nàng ôm chặt trước ngực. Phiền Phiền thở gấp liên tục, cả người ngay nửa phần khí lực cũng không có, chỉ có thể nắm lấy áo hắn nằm trên tháp.

– Ta xin lỗi. – trên đỉnh đầu vang lên giọng nói rầu rĩ của hắn. Nàng giật mình ngẩng đầu, khó tin nhìn Mộ Dung Nguyệt trước mặt, một nam tử kiêu ngạo dù có thể nào cũng không chịu khum núm trước bất kỳ ai thế mà lại nói ba chữ này với nàng.

Thấy nàng giật mình nhìn mình thì hắn thở dài, lực đạo trong tay mạnh thêm, áp đầu nàng vào trong lồng ngực ấm áp, thì thầm:

– Ta xin lỗi, ta vô tình làm thương tổn nàng, ta xin lỗi...

Lỗ tai dán vào ngực hắn bị chấn động từng trận, chỉ vì một câu xin lỗi của Mộ Dung Nguyệt mà lòng nàng dậy sóng. Nhưng nghĩ tới cảnh hắn bạc tình, hắn đoạn tuyệt thì nàng vẫn không dám ôm bất kỳ một ảo tưởng nào với hắn nữa.

– Vì sao lại muốn dùng ta để đổi thuốc giải? – nàng quan tâm tới chuyện vì sao hắn lại lợi dụng mình, khuôn mặt vẫn chôn trước ngực hắn, giọng nói rầu rĩ.

– Sau này nàng sẽ hiểu được. – hắn không để cho nàng hỏi thêm. – Ta chỉ muốn nàng nhớ kỹ, ta vĩnh viễn sẽ không hại nàng.

Sẽ không hại nàng sao? Trước khi hắn nói ra những lời này thì đã sớm đã khiến cho nàng bị thương thể thâm rồi. Có thể tin những lời của hắn sao? Nàng không biết, có lẽ chỉ có rời đi thì mới tránh được việc bị tổn thương thêm một lần nào nữa. Nàng cố đẩy hắn ra, ngồi thẳng người dậy, cố kiên định đối diện với hắn. Nếu nàng cứ vô lực dựa vào người hắn như vậy thì lời nói chẳng còn chút khí thế gì nữa.

– Hàn Mặc Hiền đâu? – lần cuối cùng nhìn thấy Hàn Mặc Hiền là ba ngày trước mà giờ Mộ Dung Nguyệt đột nhiên xuất hiện nên nàng không thể không lo lắng cho Hàn Mặc Hiền được.

– Nàng đang lo lắng cho hắn?

Vì sao nghe cái giọng của Mộ Dung Nguyệt cứ như một người chồng đang ghen tuông vậy? Khẽ lắc đầu nhằm xua tan cái suy nghĩ buồn cười này đi, nàng nghiêm mặt nói:

– Dù sao hôm nay cũng là ngày hi của bọn ta, nhưng hắn vẫn chưa có xuất hiện, ta lo lắng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

– Ngày hi? – giọng hắn cười mỉa mai. – Chỉ sợ là hắn không về được.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, vì lời nói kia khiến cho nàng vừa khiếp sợ vừa khó hiểu:

– Có ý gì? Chẳng lẽ hắn...

– Yên tâm, hắn không có chết. – vẻ mặt Mộ Dung Nguyệt hiện lên sự khinh miệt. Hắn buông nàng ra, ngã người về phía sau thật thoải mái, miễn cưỡng nói. – Nhưng mà lúc này hắn không thể quay lại như lúc trước nữa, cách cái chết cũng không còn xa.

Hai hàm răng của nàng run lên, đột nhiên nàng phát hiện nam nhân đang ngồi trước mặt mình đây khủng bố như một ác ma vậy! Từ đáy lòng nổi lên sợ hãi khiến nàng không thể nào ngăn được con run rẩy. Sau khi nỗi sợ qua đi thì lập tức biến thành cơn giận dữ:

– Vì sao ngươi lại muốn hại hắn? – tuy nàng không thương Hàn Mặc Hiền nhưng hắn đối với nàng rất tốt, từng hành động ân cần của hắn vẫn còn khiến nàng cảm động và khắc ghi trong lòng. Nàng không hề hy vọng hắn bị tổn thương.

Thấy Phiên Phiên phần nộ thì Mộ Dung Nguyệt chỉ cười lên một nụ cười châm biếm, thần nhiên nói:

—Là hần tự tìm đường chết, không liên quan tới người khác.

—Người nói rõ ràng mọi chuyện cho ta. — tính tình của nàng vốn không phải vừa, và nàng rất ghét sợ mập mờ khó hiểu.

—Ta nói rồi, đến lúc đó tự nhiên nàng sẽ hiểu tất cả. Hiện tại ta có rất nhiều chuyện cần suy nghĩ, nàng đừng có quấy nữa! — nói xong hần cứ thế nhắm mắt lại, không thèm để ý tới nàng nữa.

Nói thật dù có giận thì Phiên Phiên cũng không dám mạnh miệng bức cung Mộ Dung Nguyệt, nàng biết hần không phải là một người dễ chọc. Nếu nàng tùy tiện lỗ mãng thì có khi lại hại chính mình cũng nên. Ai, không biết bây giờ Hàn Mặc Hiến như thế nào, có xảy ra chuyện gì hay không? Bản thân nàng còn khó bảo toàn, không biết Mộ Dung Nguyệt sẽ làm gì với nàng nữa; xem ra phải tính từng bước một, không thể bỏ chạy khi chưa xác định được mục đích, chỉ có thoát khỏi phạm vi thể lực của Mộ Dung Nguyệt thì nàng mới mong có được những ngày tháng an ổn. Lúc này nàng thấy rất nhớ nhà, ngay cả mặt mũi Tôn Mỹ nương cũng hiện lên trong tâm trí.

Xe ngựa chạy ước chừng một ngày một đêm, sáng sớm mai nàng tỉnh dậy đã thấy trong xe trống rỗng, không còn thấy bóng dáng Mộ Dung Nguyệt đâu cả. Ngực nàng nảy lên, hiện tại không chạy đi thì còn chờ khi nào nữa? Không biết là hần có ở bên ngoài xe không? Lén lút xốc mành xe lên, nàng đang muốn nhảy xuống xe thì giương mắt nhìn quanh phát hiện có vô số lều trại to nhỏ, thoáng giật mình, nàng cứ đứng ngốc giữa giá xe, mặt sượng đi.

Bên tai truyền tới tiếng binh lính hô to luyện tập, tiếng vó ngựa cùng với khói bếp nghi ngút lơ lửng. Cho dù chưa nhìn thấy cảnh này bao giờ nhưng nhìn qua cũng đủ để biết tình hình hiện tại. Nơi này có lẽ chính là quân doanh.

—Cô nương, mời ra dùng bữa! — một cánh tay mềm mại đỡ lấy khuỷu tay nàng.

Phiên Phiên nghiêng đầu nhìn lại thì thấy Tiểu Hi đang đỡ tay mình, thần sắc bình thản như không. Ai, xem ra à chạy không thoát rồi, đành chịu phận bất hạnh vậy. Bước xuống xe ngựa, Tiểu Hi đưa nàng tới một quân trước thật to đen thùi, binh lính canh giữ bên ngoài không hỏi một tiếng liền xốc mành lên cho hai người đi vào trong.

Trong quân trường khá rộng, bên trái là nhuyễn tháp, bên cạnh nhuyễn tháp là một chiếc bàn trà, bên phải là một bộ án thư, sau án thư có treo một tấm bản đồ lớn, trừ những thứ này ra thì không còn bất cứ một vật gì nữa.

—Cô nương, lúc này người nên nghỉ ngơi, nô tỳ đi ra ngoài một lát sẽ về ngay. — Tiểu Hi khom người hành lễ rồi lui ra ngoài.

Do dự nửa ngày, Phiên Phiên cuối cùng quyết định lấy hết dũng khí hướng bên ngoài quân trường đi tới. Nhưng binh lính canh giữ lại ngăn nàng lại:

—Cô nương, mời quay vào trong trường nghỉ ngơi.

—Ta muốn đi ra ngoài. — nàng kiên trì nói.

—Mong cô nương lượng thứ, nếu có gì hãy chờ sau khi vương gia quay về sẽ định đoạt, cô nương đừng khiến bọn tiểu nhân khó xử. — thị vệ kia cũng không có ý nhường một bước.

Nàng nhú mày, đôi mắt trong suốt như ngọc khẽ đảo quanh rồi lúng ta lúng túng nói:

—Ta muốn đi vệ sinh! — Trời ơi, đây là cái lý do quái quỷ gì vậy!

Thị vệ kia hiển nhiên không nghĩ nàng lại lấy cái cớ này nên giật mình sững sờ vài giây rồi lập tức khôi phục lại vẻ tự nhiên:

—Trong trường có dạ hương dùng (cái bô ở hiện đại ^^), cô nương...

Không đợi cho hần nổi xong, nàng ảm ức quay trở lại trong trường. Xem tình hình này thì nàng dù chết dù sống cũng không đi ra được. Đang suy nghĩ xem Mộ Dung Nguyệt đưa nàng tới quân doanh làm cái gì thì mành trường lại bị xốc lên. Tiểu Hi đi vào, trên tay bưng một chén cháo đặt xuống chiếc bàn trà, ôn nhu nói:

—Cô nương tới ăn một chút cháo lót dạ, thức ăn trong quân doanh rất đơn giản, không có gì hoa mỹ, nhưng chén cháo này được nấu từ nước gạo có thêm hương. Cô nương dùng tạm trước!

Phiên Phiên liếc mắt nhìn nàng ta một cái rồi chậm rãi đi qua ngồi xuống ghế, bưng chén cháo lên ăn từng ngụm. Ăn xong, nàng lấy ống tay áo lau miệng, thả bát xuống rồi thuận miệng hỏi:

—Là Mộ Dung Nguyệt gọi người tới giám thị ta?

Tiểu Hi cúi thấp đầu, đáp:

—Tiểu Hi phụng mệnh bảo vệ cô nương, sao lại nói là giám thị được chứ? Cô nương chớ nên hiểu lầm. — giọng nói không nhẹ không nặng.

—Ồ? — nàng ngêng mặt. — Nếu vì bảo vệ ta thì tại sao ở Mạc Phong sơn trang lại không biểu lộ thân phận trước mắt ta?

–Tiểu Hi chỉ làm theo phân phó của trang chủ, trang chủ hạ lệnh phải ở bên cạnh bảo vệ cô nương, không được tiết lộ thân phận.

–Ta đi rồi thì các người xử trí những người ở Mạc Phong sơn trang như thế nào?

–Tiểu Hi không biết.

Miệng lưỡi nha đầu này kín bưng, muốn thám thính tin tức thì nàng ta chẳng khác nào người ngốc nói mê.

–Mộ Dung Nguyệt đâu?

–Ngài ấy tới tới quân doanh của đội tiền phong, cô nương có chuyện gì sao? – Tiểu Hi nhu thuận hỏi.

–Không có việc gì! – nàng không kiên nhẫn phát phát tay nói. – Người đi ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một mình.

Sau khi Tiểu Hi rời đi thì Phiên Phiên lại nhìn quanh quân trường một lần nữa, sau đó buồn chán mà nằm trên nhuyễn tháp suy nghĩ lại những chuyện phát sinh sau khi rời khỏi nhà. Càng nghĩ càng loạn, mí mắt cũng nặng nề xuống, nàng thiếp đi lúc nào không hay.

Tĩnh, Mộ Dung Nguyệt hình như vẫn chưa có quay trở lại, nàng âm ức nằm ý ra đó. Đương muốn nghiêng người ngồi dậy thì không ngờ đụng phải một lồng ngực kiên cố. Nàng giật bắn ngồi phắt dậy phát hiện Mộ Dung Nguyệt đang ngồi bên cạnh giường không biết từ khi nào. Nhất định là khi nãy nàng suy nghĩ nhiều quá nên không chú ý tới, đúng là ngược đời, cảm giác này không khác gì yêu thương nhưng nhớ. Phiên Phiên xấu hổ tới mức hai má đỏ ửng lên, ngay cả mạng tai cũng nóng rần. Nàng thâm nặc chính mình không ra gì, mỗi lần Mộ Dung Nguyệt xuất hiện đều hại nàng tâm hoảng ý loạn.

–Người... sao người lại tới đây? – tim đập nhanh, ngay cả đầu lưỡi cũng thất lại.

Hắn nâng nàng dậy, nghiêng người tới bên chiếc bàn trà lấy chiếc khăn ướt trong chậu đưa cho nàng:

–Nào, lau mặt đi, có nước miếng ở khóe miệng kìa.

–Hà? – nàng kinh ngạc nhìn hắn, hai tay vô giác quệt miệng. Quả nhiên bên khóe miệng có nước miếng thật. – A ~! – nàng nhú mày tự trách mình, chết cũng không hết xấu hổ mà, đúng là mất mặt quá trời a!

Mộ Dung Nguyệt lơ đãng nhìn, một bộ nhìn quen không trách. Hắn kéo hai cánh tay che miệng nàng xuống rồi cẩn thận giúp nàng lau mặt. Một luồng điện chạy dọc từ miệng vào tứ chi của nàng, tê tê dại dại. Mộ... Mộ Dung Nguyệt đang lau mặt cho nàng! Sự thật nàng đã hoàn toàn phá trí óc nát nàng rồi.

Lau mặt cho nàng xong, Mộ Dung Nguyệt quăng chiếc khăn vào trong chậu nước rồi cầm tay kéo nàng ra bên ngoài lều lớn. Bên ngoài trường khá náo nhiệt, các lều trại của binh lính đang được tháo dỡ, vật dụng trong quân được chuẩn bị chu đáo, đội ngũ xếp hàng nghiêm chỉnh... Đám tướng sĩ binh lính tập bặt qua lại nhưng không hề loạn chút nào.

–Bọn hắn đang làm gì vậy? – nàng tò mò hỏi.

–Đại quân sắp xuất phát. – bên tai truyền tới giọng nói âm trầm, dễ nghe của Mộ Dung Nguyệt.

–Đi đâu?

–Trường An!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Rốt cuộc cũng muốn xung đột binh đao với hoàng đế sao? Dù gì thì đây cũng là ca ca của hắn kia mà. Cừu hận thế nào mà nuôi dưỡng một đối anh chị em ruột thịt quay sang trở mặt thành thù, tay chân cùng tàn? Đối với tất cả những chuyện sau lưng Phiên Phiên không làm sao hiểu hết được, mà nàng có muốn cũng không được vì Mộ Dung Nguyệt sẽ không nói cho nàng nghe. Xem ra rời khỏi Mạc Phong sơn trang chỉ vì mục đích của Mộ Dung Nguyệt là cùng đại quân hội hợp. Nhưng không biết hắn mang binh đi đánh giặc, lĩnh quân tạo phản còn mang theo nàng làm cái gì? Có thể nào hắn muốn dùng nàng làm một tấm đệm lót chân?

Với tình hình trước mắt thì đại quân của m ước chừng hai vạn binh. Không phải nói hắn nắm giữ cả một nửa binh lực của Thiên triều ư? Sao chỉ có bấy nhiêu người? Hay là hắn chưa dốc hết toàn bộ binh sĩ của mình? Hắn muốn tới Trường An bức vua thoái vị, chuyển đi này hung hiểm dị thường, chỉ được thắng không cho phép bại, vì sao nhìn bộ dáng của hắn thì chẳng có gì là trong tình trạng được ăn cả ngã về không? Chẳng lẽ binh lực phân ra nhiều đường? Đối với chuyện hành quân đánh giặc, dàn trận tác chiến thì Phiên Phiên căn bản không hiểu lắm, nàng chỉ có thể âm thầm suy đoán song không

tiện mở miệng hỏi Mộ Dung Nguyệt.

- Một không? – một ngày một đêm chạy gấp quãng đường bằng ba ngày, hiện giờ khoảng cách với Trường An chỉ còn hai ngày đường nữa nên Mộ Dung Nguyệt sai người dừng lại dựng trại nghỉ tạm một đêm.

Tuy rằng đi cả ngày trời nhưng nàng vẫn chỉ ngồi trên xe ngựa, muốn ngủ thì ngủ cũng không mệt mỏi lắm. Nghe Mộ Dung Nguyệt hỏi vậy, nàng chỉ xua tay, nói:

- Không có gì.

Mấy ngày này nàng đã suy nghĩ khá nhiều, nàng không phủ nhận là mình yêu Mộ Dung Nguyệt, chỉ là nàng giận vì tình cảm mới bắt đầu mà hắn đã lợi dụng nàng, lợi dụng tình yêu của nàng dành cho hắn. Cần thận ngâm lại thì nếu lúc ấy Hàn Mặc Hiến dùng thuốc giải uy hiếp nàng rời khỏi Mộ Dung Nguyệt thì tình huống sẽ như thế nào? Nàng nhất định sẽ tự nguyện theo Hàn Mặc Hiến, nàng chỉ mong cho hắn được bình an là tốt rồi. Nghĩ như vậy, con giận và nỗi buồn trong lòng cũng dần tiêu tan.

Hiện tại ngồi bên cạnh hắn không còn ngửi thấy mùi hoa quế nữa, cũng không có khí của Long Tiên Hương. Lúc nàng mới vào phủ làm tỳ nữ bên cạnh hắn, mỗi khi hầu hạ hắn thay quần áo thì nàng phát hiện trên người hắn có một mùi hương rất đặc biệt. Hắn có thể bình an đứng bên cạnh nàng thì nàng còn gì mà phải giận nữa chứ?

Cùng hắn sánh vai đứng dưới trời chiều, ánh chiều tà chiếu xuống người hắn khiến hắn nhiễm một tầng đỏ tươi tà mị, càng làm cho dung nhan vốn làm đảo lộn chúng sinh kia càng thêm tuyệt mỹ.

- Mộ Dung Nguyệt!

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt trong suốt như bầu trời xanh vơi vơi:

- Có chuyện gì?

- Vì sao muốn giành thiên hạ? – nàng nhìn thẳng vào hắn. – Chẳng lẽ quyền lực đối với ngươi thật sự quan trọng như vậy ư?

Khỏe môi hắn câu lên một ý cười, tầm mắt lại chuyển về phía xa xa, thanh âm như vang vọng về từ nơi nào xa lắm:

- Quyền lực đối với mỗi người mà nói thì chính là một loại hấp dẫn chết người.

- Nhưng ngươi là vương gia, người cao cao tại thượng ngồi trong triều đình kia là ca ca của ngươi! Địa vị dưới một người trên vạn người đối với ngươi vẫn chưa đủ sao? – nàng không hiểu.

- Dưới một người trên vạn người? – hắn lắc đầu. – Nàng thấy đó là địa vị cao nhất nhưng người khác thì không thỏa mãn. Dục vọng của con người bành trướng vô hạn!

Nàng hết chỗ để nói, nếu hắn thật sự không thỏa mãn với cái thân phận vương gia kia thì hắn tạo phản là điều đương nhiên. Phiền Phiền im lặng ngóng nhìn gương mặt nhìn nghiêng của hắn đang hướng về phía xa xăm, dường như muốn cảm nhận được thứ khát vọng đang cháy bùng, hiểu được những kế hoạch trong sâu thẳm đôi mắt đó, và cùng chờ đợi với hắn. Thu hồi ánh mắt si dại, nàng cũng nhìn ra xa, trong lòng nàng đã âm thầm quyết định, giọng nói rất kiên định, bình tĩnh:

- Ta sẽ ở bên cạnh ngươi, cho dù là trên trời hay dưới đất, cho dù được làm vua hay thua làm giặc thì ta cũng sẽ mãi mãi bên cạnh ngươi, Mộ Dung Nguyệt! – nàng có thể nghe thấy tiếng thở mạnh bên tai mình, nàng không có quay đầu lại nhìn hắn rồi nói tiếp. – Trừ khi ngươi không cần ta! (kết cách yêu của nàng này, mấy ai dám tha thứ, dám liều lĩnh vậy nhỉ? Nếu cứ giận hờn mãi thì chỉ càng thêm sốt ruột và nhàm chán. GoOd!)

Trên lưng đột nhiên nặng nề, nàng bị hắn hung hăng kéo vào trong lòng. Nụ hôn ấm nóng trượt dọc trên vành tai rồi dừng ở gáy nàng. Mộ Dung Nguyệt vẫn không nói thêm một tiếng nào, chỉ có cánh tay của hắn đang run lên từng trận, hơi thở dồn dập đã tiết lộ cảm xúc kích động lúc này của hắn.

Hai ngày sau, rốt cuộc đại quân cũng tiến vào thành Trường An. Phiền Phiền ngồi trong xe ngựa, xuyên qua cánh cửa xe quan sát cảnh bên ngoài. Một khoảng trời rộng lớn, trước kia xe ngựa thường tấp nập qua lại trước cửa thành nhưng giờ đã đóng kín mít, cứ như là đoán trước được bọn hắn sẽ tới. Trường An là kinh thành vị thế vô cùng quan trọng và kiên cố, tường thành cao lớn nhiều tầng, cửa thành vững chắc kiên cố, muốn xông vào không phải chuyện dễ nói là làm được.

Ngoài thành không khí dịu dịu vô cùng, ngay cả trên trời cũng không thấy một bóng chim bay qua. Giữa không gian im lìm, hai vạn đại quân lặng lẽ đứng, ngoài tiếng hít thở ra thì không còn nghe thấy bất cứ một tiếng động nào nữa.

Gió bắc vù vù thổi, Mộ Dung Nguyệt đứng phía trước, phía sau là một đội quân động nghệt. Hắn không cần một bệ cao, chỉ một mình đứng đó, tư thế ngạo nghễ không thua kém khí thế của kỵ binh phía sau, ngược lại càng thêm khí phách bề ngễ thiên hạ.

Một mảnh yên tĩnh quý báu, bỗng một tiếng động ma xát chói tai vang lên phá vỡ tất cả. Nàng ngẩng đầu nhìn lên thì nghe thấy tiếng kéo kẹt nặng nề đồng thời cửa thành từ từ được mở rộng sang hai bên. Phiền Phiền xóc cả màn xe lên, đổi mắt nhìn lại, từ trong cửa thành bước ra một thân ảnh bạch y mảnh khảnh. Vì khoảng cách khá xa nên nàng không thể nhìn thấy khuôn mặt của người nọ, nhưng cái vẻ phiêu dật kia rất quen mắt.

Người kia đi tới trước mặt Mộ Dung Nguyệt, cách một khoảng ngắn thì dừng lại, nàng không biết bọn hắn đang nói cái gì hay là chưa nói cái gì. Một lát

sau, đại quân chậm rãi khởi động, dừng mảnh lao tới phía cửa thành. Chiếc xe ngựa chở Phiên Phiên cũng theo đại quân xuất phát, từ từ đi vào.

Khi bánh xe ngựa lăn hết cửa thành cao lớn thì Phiên Phiên nhắm chặt mắt lại, cảm giác hồi hộp, run rẩy trước thời khắc quyết chiến ngày càng trầm trọng. Rốt cuộc cũng tới lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Nguy cấp [thượng]

Xuyên qua ngã đường vốn náo nhiệt mà nay đã quanh quệ tịch liêu, từng cánh cửa của các ngôi nhà đóng chặt lại, trên đường ngoài đội quân thì không có lấy một người đi đường nào. Phía sau, khi toàn quân đã hoàn toàn đi vào thì cửa thành nhanh chóng đóng sầm lại. Bên tai chỉ vang lên tiếng nện chân đều rầm rập, một trận lại một trận đánh vào lòng Phiên Phiên. Áp lực cực lớn khiến người ta quên đi hết thấy muộn phiền, trận chiến này không biết là thành hay bại, kết quả cả nó xem ra chỉ có trời mới biết được.

Đã qua một canh giờ, cảm giác quái dị trong đầu Phiên Phiên càng ngày càng rõ. Vì sao đại quân của Mộ Dung Nguyệt như đang đi vào một nơi không người, cho tới tận lúc này vẫn không có lấy một người ngăn đường? Huống hồ lúc này cửa thành còn tự động mở để cho hai vạn đại quân dễ dàng vào thành, chẳng lẽ vị hoàng đế ham sống sợ chết, không có chút tài năng ngay cả một đường phòng tuyến quan trọng cũng không biết bố trí phòng vệ? Nếu không phải vậy thì nên giải thích thế nào cho đúng? Tên hoàng đế ngồi trong hoàng cung kia không thể nào chạy thoát, hay là bị bắt rồi bởi vậy mới không có sức kháng cự? Nếu đã vài giờ trôi qua mà vẫn chưa thấy động tĩnh thì hẳn... Tình huống bây giờ quả thực quý dị vô cùng buộc nàng phải nghĩ ngợi, tò mò.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, tiếng bước chân rầm rập đều đều cũng đột ngột im bật. Phiên Phiên vén màn lên, sừng sững trước mắt chính là tường thành khí thế hùng vĩ, nguy nga tráng lệ. Một ý niệm thoáng qua trong đầu nàng – đây là hoàng cung! Dõi mắt nhìn xa song không thể thấy rõ được bất cứ thứ gì, bất an trong lòng nàng vẫn quanh quẩn không chịu tan đi. Nàng không muốn mãi mãi bị động chờ đợi sự định đoạt từ Mộ Dung Nguyệt, không muốn mãi là người đứng phía sau hoặc là cái bóng của Mộ Dung Nguyệt, nàng muốn đứng bên cạnh hắn, nàng muốn đứng ở một nơi có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của hắn. Tuy nàng biết làm vậy sẽ liên lụy tới hắn nhưng nàng đã quyết định là sẽ đứng bên cạnh hắn bằng bất cứ giá nào.

Đứt khoát nhảy xuống ngựa, thỉnh linh nàng bị một cánh tay phía sau chụp lấy:

–Cô nương, không được. – Tiểu Hi đứng lúc gần nàng lại.

–Ta muốn ở bên cạnh hắn. – nàng kiên quyết nói.

–Nhưng mà...

–Ta muốn ở bên cạnh hắn! – nàng quyết không nhượng bộ, quát lên.

Tiểu Hi im lặng nhìn nàng một hồi rồi thở dài, đáp:

–Xem ra trang chủ liệu định lúc nào cũng đứng, mời cô nương đi theo nô tỳ.

Theo Tiểu Hi đi xuyên qua tầng tầng binh sĩ, những tướng sĩ này không có đứng trong đội ngũ mà tự động dịch sang hai bên nhường đường cho hai người đi. Một đường kiên định, Phiên Phiên đi vào trước quảng trường hoàng thành. Đập vào mắt là hình ảnh Mộ Dung Nguyệt một mình đứng khoanh tay, khí khách hiên ngang, gió lạnh thổi tung trường bào bay phấp phật nhưng sát ý trên mặt hắn so với gió thu còn sâu và nặng nề hơn. Tầm mắt nàng lại chuyển, bất ngờ phát hiện nam tử mặc bạch sam khi nãy ra mở cửa cổng thành chính là Hàn Mặc Hiên.

Sao lại là hắn? Vì sao hắn lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ... Trong đầu nàng bất ngờ ập lên những đoạn ký ức đứt quãng:

–Người sẽ giúp hắn?

–Nàng hy vọng ta sẽ giúp hắn?

–Ta không muốn hắn chết!

–Ta sẽ cố hết sức.

Đồng tử chợt co rút lại, nàng vô lực lắc đầu, không thể tin Hàn Mặc Hiên chỉ vì một câu nói của nàng lại làm ra một chuyện đại nghịch bất đạo thế này. Không, không... một người văn đàm phong kinh như Hàn Mặc Hiên, nửa điểm bụi bân hồng trần khí tục cũng chưa từng vương nhiều hắn thì sao hắn có thể làm ra loại chuyện điên rồ này. Trong lòng nàng không ngừng biện minh cho hắn, sự thuyết phục ngày càng có lực hơn mà ngay cả chính nàng cũng không biết được là bản thân đã tin tưởng hắn tới mức này.

Đột nhiên đại môn hoàng cung ầm ầm mở ra, sau đó một trận tiếng ồn dồn dập giậm chân truyền ra từ phía cửa hoàng thành. Không lâu sau hai người

mặc áo giáo hoàng kim đi ra, trong tay là binh lính hoàng kim sắp xếp chỉnh tề đội ngũ binh lính vừa ra khỏi thành, xếp thành hai hàng đứng hai bên quảng trường, số người lên tới hàng ngàn.

Đây chính là cấm vệ quân của hoàng đế, nhưng so với hai vạn đại quân của Mộ Dung Nguyệt thì chỉ e chẳng không nổi. Tầm mắt mờ mịt của nàng chuyển về phía Mộ Dung Nguyệt đang đứng bất động ở đó, không biết lúc này trong lòng hắn đang suy nghĩ những gì nữa.

Cấm vệ quân dốc toàn bộ lực lượng, đi phía cuối chính là một bóng dáng nam tử cao lớn mặc hoàng bào, đầu đội cao quan màu tím, hình dáng so với Mộ Dung Nguyệt có vài phần tương tự. Người này chính là...

“Xoạt!” một tiếng, mọi người đồng loạt quỳ rạp xuống đất, hô to:

–Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Trời ơi, người này quả nhiên là hoàng đế! Hai đầu gối nàng không tự chủ được mà theo mọi người quỳ xuống, hai tay phủ phục.

–Bình thân! – giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp hoàng thành. Lại “Xoạt!” một tiếng, mọi người đồng loạt đứng lên.

Hai mắt hoàng đế như có điện đảo qua những người có mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Mộ Dung Nguyệt, khóe miệng gợi lên một ý cười:

–Ngự đệ tới thăm thăm sao?

Mộ Dung Nguyệt cũng hướng mắt đối diện với y, âm điệu vững vàng:

–Hoàng huynh, lâu lắm rồi không gặp!

–Ha ha ha! – tiếng cười sang sảng của vị hoàng đế truyền vào trong tai mọi người, nhưng không nghe ta một chút âm rung, sợ hãi. – Không có gì, không có gì! Vương triều Thiên Diệu của ta có ngự đệ trấn thủ thì hoàng huynh có thể vô tư không lo lắng rồi. Ha ha ha! Hảo! Hảo!

Một chữ “Hảo” cuối cùng còn chưa có nói ra hết thì bên tai lại truyền tới một giọng nói lạnh băng:

–Một khi đã như vậy thì một hoàng đế như ngươi còn dùng để làm gì? – mọi người ghen hòng nhìn trần trời về phía giọng nói vừa phát ra, người đó chính là Hàn Mặc Hiên.

–Hỗn lão! – Mộ Dung Nguyệt lên tiếng, nhưng không nghe ra tức giận trong lời nói của hắn. – Trước mặt hoàng huynh mà ngươi dám nói xằng bậy!?

–Vương gia! – Hàn Mặc Hiên đứng thẳng người, sau đó quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Nguyệt, cất cao giọng. – Tuyên đế vô đạo, người người oán trách, dân chúng lầm than, thân đã liệt ra mười tội trạng lớn, nguyện vì giờ khắc này để đổi lại công bằng cho hậu thế, dân chúng Thiên Diệu cũng đồng lòng quyết định muốn thay bởi một minh chủ khác! Mong vương gia ân chuẩn!

Gió bắc thổi vù vù những chiếc lá khô vàng giòn, không trung vốn xanh thẫm nhất thời bị bao trùm một màu khô vàng, bên tai ngoại trừ tiếng gió rít không còn âm thanh gì khác. Mọi người có mặt đều nín thở khẩn trương chờ đợi, thật lâu sau mới nghe Mộ Dung Nguyệt thản nhiên nói:

–Chuẩn!

Hàn Mặc Hiên lấy từ trong người ra một cuốn sách bìa màu vàng, từ từ mở ra, đứng lên hiên ngang cao giọng đọc.

Bài hịch trong tay Hàn Mặc Hiên đến tột cùng là niệm cái gì thì Phiên Phiên nghe một chữ cũng không vào nổi. Mộ Dung Nguyệt vẫn giữ nguyên cái bộ dáng trầm ổn khiến cho kẻ khác phát điên, nàng không rõ vì sao tới lúc này rồi mà hắn vẫn có thể lạnh nhạt giống như tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới mình. Nàng đứng là bị hắn đùa hóa điên rồi!

–... Bởi vậy mười tội lớn được định, quyết không thể dung thứ! – thu bài hịch lại, Mộ Dung Nguyệt chỉ tay về phía hoàng đế, nói. – Tuyên đế, chuyện tới nước này rồi ngươi còn có gì để nói?

Một trận tiếng cười thoải mái vang lên đánh tan sự im lặng đến ngạt thở, cứ như nghe được một câu chuyện cười, hoàng đế không ngừng cười ha hả, càng cười càng khiến cho người khác lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Tiếng cười ngưng bật, đôi mắt hoàng đế thậm chí còn ngân ngấn nước, cái nhìn sắc lẹm đảo qua Hàn Mặc Hiên rồi lại dừng trên Mộ Dung Nguyệt. Tiếng nói trầm thấp chậm rãi vọng tới:

- Ngự đệ nghĩ thế nào?

"Phịch" một tiếng, trường bào đột nhiên nhấc lên, một tay Mộ Dung Nguyệt giữ áo bào, một tay thả về phía sau, đầu gối quỳ xuống đất, ánh mắt kiên nghị nhìn về phía trước mà cất cao giọng:

- Mong hoàng thượng xử trí, thần đệ không dám!

- Ô? – khước môi hoàng đế cong lên giờ ra một nụ cười mỉa hoặc giống hệt Mộ Dung Nguyệt, hàn ý trong mắt dần dần tích tụ dày lên.

- Vậy... – y cố ý ngâm dài giọng, trên mặt phảng phất cỗ khí của bậc vương giả thiên hạ. Tầm mắt lại quét quanh một lượt sau đó y ngửa đầu, trầm giọng quát:

- Trẫm ra lệnh cho ngươi lập tức bắt tên loạn thần tặc tử này cho trẫm!

- Tuân lệnh! – Mộ Dung Nguyệt gật đầu, lên tiếng đáp lời, âm thanh đồng dục cứ như phá hư cả màng nhĩ người ta. Hắn đứng dậy, khí thế như thủy triều dâng, lui về bên cạnh người huynh trưởng của mình, hơi thở sắc bén làm cho người ngoài không dám nhìn và lại gần. Ngón tay phất lên chỉ thẳng vào Hàn Mặc Hiên, ngữ điệu lạnh băng hạ lệnh:

- Bắt!

Mọi chuyện thay đổi quá bất ngờ, những người có mặt cứ tưởng mình đang nằm mộng. Phản ứng của Phiên Phiên cũng không khác lắm, nàng tròn mắt nhìn Hàn Mặc Hiên bị bắt lại, trong lòng tự hỏi thực ra mọi chuyện là như thế nào, sao nó xảy ra nhanh một cách chóng mặt thế này? Một đám sĩ tử đi theo Hàn Mặc Hiên ngơ ngác nhìn binh lính của Mộ Dung Nguyệt quay sang bắt mình, căn bản họ đã không thể chống cự lại.

- Mộ Dung Nguyệt! – cuối cùng Hàn Mặc Hiên cũng phản ứng lại, hét to một tiếng.

- Sao? – Mộ Dung Nguyệt không nhanh không chậm lên tiếng.

- Ta giúp ngươi giành được thiên hạ, giờ thiên hạ đã là của ngươi, vì sao ngươi lại quay sang đối đầu chứ? – Hàn Mặc Hiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tiếng cười giễu cợt vang lên, ngữ khí của Mộ Dung Nguyệt đầy khinh miệt:

- Chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu?

Hàn Mặc Hiên oán hận trừng mắt nhìn Mộ Dung Nguyệt, hoàn toàn không thể lý giải nổi ý định của hắn là như thế nào.

Thình *** h, một tiếng hô "Báo" truyền từ xa tới, một gã binh sĩ cuối ngựa chạy như bay tới, hai bên binh lính tự động tránh đường cho gã đi qua. Gã dừng lại trước mặt Mộ Dung Nguyệt, nhanh chóng nhảy xuống ngựa rồi quỳ một gối, hai tay dâng thư:

- Tiền tuyến cấp báo, Liêu Nan cương tập kết binh lực ở biên thùy Tây Nam, đi tới Gia Dự quan thì bị quân ta chặn đánh. Tướng lĩnh trong quân đều bị giết, Liêu Nan vương bị bắt, tổng cộng binh sĩ bắt lại chừng sáu vạn và bảy nghìn sáu trăm chiến mã. Thình vương gia xem qua.

Mộ Dung Nguyệt chậm rãi cầm lá thư từ tay tên lính, đi tới trước mặt hoàng đế rồi trình lên.

Hoàng đế nhận thư chỉ nhìn qua một cái sau đó cất cao giọng nói:

- Tốt lắm! Ngự đệ thật không hổ là phụ tá đắc lực của trẫm. Hôm nay huynh đệ ta cần phải nâng cốc chúc mừng, vun đắp thêm tình cảm mới được!

- Người đâu! – hai bên lập tức đi ra bốn tên cầm vệ quân. Hoàng đế liếc mắt về phía Hàn Mặc Hiên, hạ giọng nói. – Đem tên loạn thần tặc tử này nhốt vào thiên lao, ngay mai công khai thẩm tra! – bốn thị vệ cung kính lĩnh mệnh.

- Mộ Dung Nguyệt! – rốt cuộc thì Hàn Mặc Hiên cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng và hiểu ra mọi chuyện trong kế hoạch đã bị trật khỏi đường ray theo dự tính. Hắn kích động rống lên. – Chẳng lẽ ngươi đã quên, trong cơ thể ngươi còn độc Long Tiên Hương chưa có thuốc giải? Nếu ta chết thì ngươi vĩnh viễn không lấy được giải dược! – trong giọng nói có run rẩy mơ hồ.

- Độc Long Tiên Hương? – Mộ Dung Nguyệt bật cười thành tiếng. – Hàn Mặc Hiên, một đời ngươi thông minh xảo quyệt, không ngờ cũng có lúc khờ dại như vậy.

- Ngươi nói cái gì? – Hàn Mặc Hiên thẹn quá hóa giận quát.

- Tất cả những chuyện này đều là ta và hoàng huynh cùng nhau diễn mà thôi. – hắn xua tay.

Hàn Mặc Hiên không thể tin được, vặn hỏi:

- Ý của ngươi là... ngươi căn bản không trúng độc?

Mộ Dung Nguyệt thờ ơ hất ra một hơi, chậm chậm nói:

- Người cũng chết tới nơi rồi, bất kể thế nào thì cũng nên nói cho người nghe sự thật, bằng không tới âm tào địa phủ lại trách cứ không biết vì sao mình chết.

Ánh nhìn thương hại của Mộ Dung Nguyệt chuyển tới về mặt không cam lòng của Hàn Mặc Hiên, ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Kỳ thực, lúc đầu đúng là ta trúng độc, nếu không thì sao có thể lừa được một tay chân của người được sắp xếp bên cạnh ta lâu năm như Triền Ly chứ? Từ trước tới nay hoàng thượng đều biết ý đồ của cha con các người vì thế ta mới làm ra vẻ không hợp với hoàng thượng, thả lỏng để bị trúng độc khiến cho người nghĩ sẽ có cơ hội không chế được ta để cùng với các người tiến hành kế hoạch mưu phản. Nhưng các người không biết ta đã sớm thay toàn bộ quân mai phục của Ngột Liệt hoàng tử, chặn đứng Liêu Nan vương ở cửa Gia Dự, sau đó phái ra hồng y tử sĩ giết sạch tướng lĩnh. Có lẽ tới tận lúc này Liêu Nan vương vẫn không nghĩ ra, vì sao mình lại bị quân tiếp tế làm phản. Nhưng đó cũng là lý do vì sao sau khi người nhận được báo cáo đưa thư của Liêu Nan vương liền tức tốc rời khỏi Mạc Phong sơn trang quay lại Trường An bố trí mọi thứ, ngay cả hôn lễ cũng không trở về kịp. Đơn giản là vì Liêu Nan vương không thể nào phân thân ra được, ngay cả mạng của hắn cũng không được bảo toàn nữa là. Chẳng qua người đã sai lầm, một nước đi sai thì sẽ khiến cả ván cờ bại!

Đến tận lúc này Phiên Phiên mới hiểu được Mộ Dung Nguyệt thật sự không phải muốn tạo phản, tất cả cũng chỉ là một trò diễn trong kế hoạch của hắn chỉ chờ cha con Hàn Mặc Hiên rơi vào bẫy. Cái gọi là trúng độc cũng chỉ là giả, không tới mức chết người hết đường cứu; cái gọi là lấy hương hoa quế để che giấu Long Tiên Hương thực ra không phải dùng để che dấu việc hắn trúng độc mà là vì che dấu việc hắn không có trúng độc. Có lẽ lần trước đánh gãy tay Triền Ly rồi giam nàng vào ngục đều vì muốn ngăn không cho nàng ta liên lạc với Hàn Mặc Hiên. Dần dần, những khó hiểu, khúc mắc trong đầu nàng được tháo gỡ, nàng cũng chợt phát hiện ra một điều, không biết từ lúc nào bản thân nàng đã trở thành một quân cờ của Mộ Dung Nguyệt dùng trong kế hoạch hoàn hảo này.

Trái tim băng giá, nàng ngược nhìn về phía người nam nhân mà mình toàn tâm toàn ý yêu thương kia. Một người nam nhân khiến nàng có suy nghĩ dù hắn có khởi binh tạo phản thì nàng sẽ bất chấp tất cả mà yêu hắn, hắn trước giờ chỉ biết hướng nàng mà đòi hỏi tình cảm đồng thời cũng đánh mất đi từng chút niềm tin, niềm hy vọng trong tim nàng. Lòng của nàng dần dần đông lại.

Hàn Mặc Hiên và đồng đảng của hắn bị bắt giam vào thiên lao, hai vạn đại quân cũng nhanh chóng rút đi. Trên quảng trường rộng lớn chỉ còn lại hoàng đế, Mộ Dung Nguyệt, Ngô Phiên Phiên, Tiểu Hi cùng mười tên cấm vệ quân.

Yên tĩnh, yên tĩnh tới dị thường!

Đánh vỡ không khí tĩnh lặng ngọt ngào này chính là giọng điệu ung dung, nhàn nhả của hoàng đế:

- Ngự đệ, vị cô nương này chính là Ngô Phiên Phiên sao?

- Dạ! – hắn cười thản nhiên.

- Ừm! – hoàng đế nhìn về mặt vô hồn của Phiên Phiên một lượt, khóe môi gọi lên độ cong – Ánh mắt của ngự đệ rất tốt!

- Hoàng thượng chê cười!

Hoàng đế suy nghĩ một hồi, bất giác thở hắt ra một hơi dài, cứ như con giận bấy lâu nay giấu kín đã bộc phát:

- Từ khi trẫm đăng ngôi hoàng đế, triều chính rung chuyển, hai năm qua ăn không biết vị, ngủ cũng bất an. Liêu Nan vương cầm trong tay quân đội hùng hậu tính mưu kế đã lâu, cứ như một cái xương ghe trong cổ họng trẫm, Hiện giờ cái xương đó đã được nhổ bỏ, vương triều Thiên Diệu lại được thái bình thịnh thế! Ngự đệ, làm khó đệ rồi!

Mộ Dung Nguyệt cúi đầu, không nói thêm nhiều lời. Sau khi tiễn hoàng đế hồi cung, hắn quay lại ôn nhu nhìn Phiên Phiên này giờ vẫn đứng yên bất động mở miệng:

- Về nhà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ẩn Phiên Phiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ba năm, Phiên Phiên đã rời xa hắn suốt ba năm. Sau khi Hàn Mặc Hiên bị bắt, Liêu Nan vương cũng bị giam lỏng thì Phiên Phiên để lại một lá thư rồi bật vô âm tín suốt ba năm trời.

Hoa đã tàn, Mộ Dung Nguyệt một mình cô độc đứng thật lâu trong đình viện, nhìn cánh hoa rơi đầy mặt đất, phiên muốn nói không nên lời. Lại một mùa hoa quế hương, tương tự không giải, thê lương nát lòng. Mộ Dung Nguyệt lững thững bước qua đóa hoa sắp tàn, bóng lưng cô đơn quay trở lại thất cư, bày trí trong phòng vẫn y nguyên như ba năm trước đây, một chiếc bàn phấn, một ô cửa sổ, tất cả đều khiến cho hắn nhớ tới Phiên Phiên.

Không biết bây giờ nàng có khỏe mạnh không, có còn dễ dàng để mình bị thương không, có còn thường xuyên ngăn người không, có còn nghĩ tới hần dù chỉ một chút không... Nhớ... hần nhớ nàng quá! Nỗi nhớ ức chế không được khiến khoe mát cay cay sinh đau. Không phải là hần không muốn đi tìm nàng, ngược lại hần nắm rõ đường đi của nàng trong lòng bàn tay. Chỉ là lá thư nàng để lại ba năm trước khiến cho hần sợ hãi.

"Mộ Dung Nguyệt, ta sẽ đi, mang theo tình yêu của ta đối với chàng! Yêu chàng một mối quá, ở trước mặt chàng ta sợ mình sẽ biến thành một kẻ bị động. Chỉ khi rời khỏi chàng thì ta mới có thể cho phép mình được yêu chàng nhiều hơn. Nếu chàng không nghĩ ra nên yêu ta như thế nào thì mong chàng đừng tới tìm ta! Nếu một ngày nào đó chàng tìm được người khiến mình yêu thương chân thành thì ta sẽ chúc phúc cho chàng!"

Bức thư này của Phiên Phiên để lại, từng chữ từng chữ như dao khắc vào lòng hần, không muốn nghĩ tới nhưng cũng không thể quên được. Trước kia hần từng nghĩ bất chấp tất cả, dùng sức mạnh để kéo nàng về giữ bên người nhưng một câu của Lý Ngạo làm cho hần hoàn toàn tỉnh ngộ.

"Suy nghĩ của vương gia không phải là suy nghĩ của Phiên Phiên cô nương, cách làm của ngài nhất định sẽ không thể làm cho Phiên Phiên cô nương đồng ý!"

Đúng vậy, Phiên Phiên là một nữ tử có chủ ý, nếu không nàng đã không để lại một bức thư với lời lẽ dứt khoát thế này. Một Mộ Dung Nguyệt trước nay muốn làm gì thì làm, lần đầu tiên sinh ra cái suy nghĩ vì người khác mà đặt mình vào vị trí của họ để hiểu, thông cảm lần đầu tiên hần biết lo lắng tới cảm nhận của người khác. Hần cùng từng hỏi chính mình nhiều lần nên yêu nàng như thế nào mới có thể khiến nàng không trốn tránh nữa nhưng mà đáp án chỉ là một mớ hỗn độn không rõ ràng, bất giác hần hốt hoảng, trốn tránh.

Nên yêu nàng như thế nào đây? Nên làm thế nào để khiến nàng cảm nhận được thành ý của hần? Những câu hỏi này làm cho Mộ Dung Nguyệt lâm vào trầm tư, đúng lúc này bên ngoài phòng vang lên tiếng của Lý Ngạo:

- Vương gia, có người trong hoàng cung tới, họ tới mời ngài vào cung một chuyện. – không có đáp lại, hần đứng lên xoay người đi ra ngoài. Khi bước qua cánh cửa, một đạo ánh sáng xẹt qua tâm trí Mộ Dung Nguyệt.

...

Một dòng suối nhỏ róc rách tiếng nước chảy, mặc dù đã vào thu nhưng nước vẫn còn ấm áp, không lạnh tới mức thấu xương. Bên dòng suối thoáng ẩn hiện một thân ảnh xinh đẹp đang chăm chỉ giặt quần áo. Nói giặt chăm chỉ là thật vì trên chóp mũi của nàng thấm ra một tầng mồ hôi. Đem số quần áo vừa tẩy sạch bỏ vào thùng gỗ, nàng chuẩn bị bụng chậu đứng lên thì chân tay cứng ngắc không thể nào đứng vững nổi, có lẽ hậu quả vì ngồi giặt đồ lâu quá.

"Ồi!" một tiếng, nữ tử ngồi phịch xuống tảng đá, quần áo vừa mới tẩy sạch đã bị rơi hết ra ngoài. Nữ tử ai oán ngồi nhìn đồng quần áo chổng tro trên mặt đất, khoe miệng rín rẩy vô lực.

Cấn chặt răng, nàng vẫn cố chấp xoa xoa vòng eo, cúi người nhặt lại số quần áo. Thành *** h một cánh tay oánh nhuần như ngọc xuất hiện trước mặt nàng, lẳng lặng giúp nàng bỏ quần áo vào trong thùng gỗ. Động tác tay của nữ tử khựng lại, ánh mắt chăm chú nhìn đôi cánh tay kia, mãi tới lúc quần áo được nhặt vào hết thì nàng cứ đứng yên đó, như bị điểm huyệt, không nhúc nhích. Bất giác hốc mắt chịu không nổi cay cay xe xe ngân ngấn nước, từng giọt từng giọt rớt xuống.

Theo cánh tay kia, nàng run run ngẩng đầu nhìn lên, xẹt qua áo bào phiêu dật, xẹt qua trường bào lam nhạt, dọc theo lồng ngực kiên cố, cuối cùng đập vào mắt nàng là một đôi mắt khiến nàng nhớ suốt ba năm qua. Đôi mắt thâm thúy làm nàng nhớ ba năm, đợi ba năm, khao khát ba năm trời.

Nước mắt không khống chế được chảy xuống, nhưng nàng quật cường không chịu nháy mắt vì sợ nếu nháy mắt thì mọi thứ trước mắt sẽ biến thành mộng ảo.

Nam tử mặc lam bào mỉm cười dịu dàng, nhẹ giọng nói:

- Phiên Phiên, ta đã trở về!

Cả người nàng chấn động, hai tay siết chặt vào nhau, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay khiến nàng phát đau nhói.

- Ta trở lại bên cạnh nàng rồi đây! – nam tử mở rộng vòng tay, thờ dài lặp lại lời nói.

Nàng ghen ngào, hai vai không khống chế được mà run lên từng trận, rốt cuộc cũng ngã nhào vào lồng ngực hần.

Dùng sức siết chặt lấy thân thể mềm mại không ngừng run rẩy trong lòng mình, Mộ Dung Nguyệt dùng toàn lực ôm nàng. Ba năm rồi, chưa có giờ khắc nào hần cảm thấy lòng mình bình an thế này. Hơi thở trở nên rối loạn, giọng nói cũng có độ rung:

- Bây giờ ra không còn là vương gia nữa, trên trời dưới đất, chỉ theo bên cạnh nàng thôi. Nuôi ta, có được không?

Nàng khóc không thành tiếng, chỉ có thể gật gật đầu. Ba năm đau khổ chờ đợi cũng chỉ đổi lấy một khắc hạnh phúc này.

Dưới trời chiều, trong khu rừng rậm, giữ núi non vui vẻ, bên suối nước róc rách, một đôi bích nhân gắt gao ôm nhau, đất trời ca hát vui mừng!

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ân Phiên Phiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.